

Tương Tư Như Mai

Contents

Tương Tư Như Mai	1
1. Chương 1: Một Đêm Trần Trọc Tương Tư, Thấy Hoa Mai Nở Vội Ngờ Bóng Ai 1	2
2. Chương 2: Một Đêm Trần Trọc Tương Tư, Thấy Hoa Mai Nở Vội Ngờ Bóng Ai 2	5
3. Chương 3: Việc Đời Man Mác Lòng Khó Liệu, Sầu Xuân Quạnh Quê Giấc Chăng Yên 1	8
4. Chương 4: Việc Đời Man Mác Lòng Khó Liệu, Sầu Xuân Quạnh Quê Giấc Chăng Yên 2	12
5. Chương 5: Nhân Thế Bao Làn Thương Chuyện Cũ, Hình Non Còn Gối Lạnh Dòng Sầu 1	15
6. Chương 6: Nhân Thế Bao Làn Thương Chuyện Cũ, Hình Non Còn Gối Lạnh Dòng Sầu 2	19
7. Chương 7: Núi Có Cây Cây Lại Có Cảnh, Lòng Nhớ Quân Quân Nào Có Hay 1	24
8. Chương 8: Núi Có Cây Cây Lại Có Cảnh, Lòng Nhớ Quân Quân Lại Chăng Hay 2	28
9. Chương 9: Như Khói Nhạt Như Trắng Trong, Như Soi Nước Biếc Như Lòng Cát Xa 1	31
10. Chương 10: Như Khói Nhạt Như Trắng Trong, Như Soi Nước Biếc Như Lòng Cát Xa 2	34
11. Chương 11: Thảo Sắc Yên Quang Tàn Chiều Lý, Vô Ngôn Thùy Hội Bằng Lan Ý 1	38
12. Chương 12: Thảo Sắc Yên Quang Tàn Chiều Lý, Vô Ngôn Thùy Hội Bằng Lan Ý 2	42
13. Chương 13: Trời Chiều Vàng Một Gợn Buồn, Lại Gặp Mưa Và Gió	45
14. Chương 14: Trời Chiều Vàng Một Gợn Buồn, Lại Gặp Mưa Và Gió 2	48
15. Chương 15: Đột Nhiên Quay Đầu, Người Ngay Trước Mắt, Ánh Lửa Đèn Tàn Soi Bóng Lệ 1	52
16. Chương 16: Đột Nhiên Quay Đầu, Người Ngay Trước Mắt, Ánh Lửa Đèn Tàn Soi Bóng Lệ 1	55
17. Chương 17: Nhị Thập Ngũ Huyền Đan Dạ Nguyệt, Bất Thắng Thanh Oán Khước Phi Lai 1	58
18. Chương 18: Nhị Thập Ngũ Huyền Đan Dạ Nguyệt, Bất Thắng Thanh Oán Khước Phi Lai 2	62
19. Chương 19: Phong Ba Bất Tín Lãng Chi Nhược, Nguyệt Lộ Thùy Sở Quê Diệp Hương 1	67
20. Chương 20: Phong Ba Bất Tín Lãng Chi Nhược, Nguyệt Lộ Thùy Sở Quê Diệp Hương 2	70
21. Chương 21: Sầu Tủi Vì Ai Riêng Chăng Thấy, Màn Là Trắng Rọi Ánh Tơ Vương 1	74
22. Chương 22: Sầu Tủi Vì Ai Riêng Chăng Thấy, Màn Là Trắng Rọi Ánh Tơ Vương 2	77
23. Chương 23: Nhật Cao Do Tự Bằng Chu Lan, Hàm Tàn Bất Ngữ Hận Xuân Tàn 1	81
24. Chương 24: Nhật Cao Do Tự Bằng Chu Lan, Hàm Tàn Bất Ngữ Hận Xuân Tàn 2	85
25. Chương 25: Hà Dương Cộng Tiễn Tây Song Vũ, Khước Thoại Ba Sơn Dạ Vũ Thi.	89
26. Chương 26: Hà Dương Cộng Tiễn Tây Song Vũ, Khước Thoại Ba Sơn Dạ Vũ Kỳ 2	93
27. Chương 27: Ly Hận Khấp Như Thanh Thảo, Canh Hành Canh Viễn Hoàn Sinh 1	97
28. Chương 28: Ly Hận Khấp Như Thanh Thảo, Hành Canh Viễn Phụ Sinh 2	100
29. Chương 29: Khúc Trung Vô Biệt Ý, Tĩnh Thị Vi Tương Tư 1	104
30. Chương 30: Khúc Trung Vô Biệt Ý, Tĩnh Thị Vi Tương Tư 2	106
31. Chương 31: Đêm Nay Chung Bóng Đèn Soi Tổ, Cứ Ngỡ Như Đang Giấc Mơ Màng 1	110
32. Chương 32: Đêm Nay Chung Bóng Đèn Soi Tổ, Cứ Ngỡ Như Đang Giấc Mơ Màng 2	113
33. Chương 33: Đại Kết Cục	120

Tương Tư Như Mai

Giới thiệu

Edit: Heo conTôi thích dùng giọng văn thân nhiên để kể lại một câu chuyện xưa cũ, giống như thưởng thức một tách trà

1. Chương 1: Một Đêm Trần Trọc Tương Tư, Thấy Hoa Mai Nở Vội Ngờ Bóng Ai 1

Thời đại bấy giờ, kinh thành gọi là Trường An, cửa hàng phố xá mọc lên san sát, oanh ca yến hát, văn hóa phát triển, chính là một bức tranh thái bình phồn vinh bậc nhất.

Thịnh thế, tài tử xuất hiện tầng tầng lớp lớp, đều là những người trí tuệ, hiếu học, đọc nhiều sách vở. Thành niên rồi thì đều thích rời nhà đi ngao du, sống cuộc sống thanh bần, tu đạo khổ hạnh. Đi dạo trên phố xá Trường An hoặc từ quán ngoại ô, bình thường sẽ gặp được vô số những người có lời nói cao siêu, đức hạnh. Thoát tục cao nhã thời đó là thịnh hành, ai nấy đều theo đuổi, hướng tới, coi trọng nó. Một số đệ tử thế gia và thương thân, nhân sĩ đều noi theo. Bọn họ không phải lo mối lo cơm áo nhưng trời sinh tính tình đạm bạc không thích làm quan, càng chán ghét chuyện trò ầm ĩ nên mới xa lánh người đời. Bọn họ khi thì ẩn cư ở vùng ngoại ô, khi thì lui tới những nhà công hầu, tể tướng, có mối nhân duyên rộng khắp và tâm tình bao la. Bọn họ không cần tình duyên hồng trần đến quấy rầy, cũng chẳng cần gió trăng làm nổi bật mình. Bọn họ như hoa lan trong nước, trắng nõn tinh khôi. Có đôi khi cũng sẽ viết những bài thơ tình động lòng người nhưng đó chẳng qua chỉ là trò đùa giữa chốn nhân gian, từ thời Khuất Nguyên, mỹ nhân hoa cỏ cũng sẽ không đơn thuần là mỹ nhân hoa cỏ. Các nàng là đóa hoa lý tưởng trong thơ từ mà thôi. Càng viết động lòng người thì những nam nhân vì lý tưởng, vì khát vọng ấy càng đậm đặc, vô vị với nữ tử, thái độ như gần như xa.

Cái gọi là người nhân ái gặp nhân ái, người trí tuệ gặp trí tuệ thì cũng có chút bất đồng. Bọn họ cho rằng cao nhã thoát tục không phải là nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt là có thể đạt được. Những người kiên định làm việc, dốc lòng dốc sức làm người, vì nước vì dân mà không tiếc chút sức lực nhỏ cũng là điều đáng làm trong cuộc đời này. “Kinh thành tứ thiếu” chính là những người thực hiện lý tưởng này một cách triệt để nhất.

“Kinh thành tứ thiếu” gồm có bốn người: Con trai của tướng quốc Lãnh Như Thiên, tân trạng nguyên Vệ Thức Văn, con trai của nhà giàu nhất kinh thành Tề Di Phi và cả tứ vương gia Hưởng Bân được đương kim hoàng thượng trọng thị nhất. Bốn người bọn họ có tiền có chức vị, uống rượu ăn thịt, du sơn ngoạn thủy, cuộc đời vô cùng khoái hoạt. Nhưng bọn họ cũng không phải là những thiếu gia bướng bỉnh, cũng là những người gặp chuyện bất bình chẳng tha, cho dù tổn kém, gian khổ đến đâu cũng sẽ giúp đến cùng khiến cho người trong kinh thành rất kính trọng. Mà trong bốn người này thì họ Hưởng lại là tôn quý nhất, người trong kinh thành hơi có chút mặt mũi, gia cảnh khá giả có con gái mới trưởng thành, ai cũng tranh giành đến sứt đầu mẻ trán để leo cao, đáng tiếc hoa rơi có ý nước chảy vô tình. Mấy năm qua, chỉ nghe nói Hưởng vương gia làm những chuyện đại sự vì nước vì dân, lập công lớn gì chứ chưa từng nghe nói mỹ nhân nhà ai được lọt vào mắt xanh của Hưởng vương gia.

Tất cả những điều này đã làm tổn thương biết bao trái tim thiếu nữ cập kê.

Ngoại ô phía tây kinh thành là nơi cảnh sắc rất đẹp. Có mặt hồ tú lệ điểm xuyết giữa những dãy núi biếc, xung quanh hồ trồng đầy những gốc mai. Có thương gia đã xây một tòa lầu ở bên hồ, gọi là “Quan Mai các”. Vừa đến tháng chạp, mai vàng đua nở, những đóa hoa vàng nhạt nở rộ rõ trong ánh sương ban mai trên mặt hồ và lớp sương dày trên núi, hương hoa bay đến từng đợt, từng đợt khiến cho Quan Mai các này trông như chốn tiên cảnh.

Quan Mai các mùa đông hương trà bốc lên khắp nơi, khách nhân như nước. Những vị trí đẹp là bên cửa sổ, đối diện mặt hồ. Mặt hồ có tuyết rơi, còn chưa quá lớn, từng bông tuyết như tơ liễu bay bay, ven hồ là rừng mai um tùm, cách cửa sổ đã có thể ngửi thấy hương mai thơm ngát. Chỗ ngồi đẹp như vậy đương nhiên là để dành cho khách quen.

Chưởng quầy vui vẻ, mỉm cười chào đón với một vị công tử đang thưởng thức cảnh đẹp tuyệt trần kia:

- Liễu công tử, theo lệ cũ, một bình trà thơm, nhưng hôm nay điểm tâm rất được, hay là chọn vài món?

Lại gật đầu với hai thư đồng thanh tú ở bên:

- Thanh Ngôn, Lam Ngữ, lâu rồi không gặp, hai vị khỏe chứ?

Thanh Ngữ cười đáp lễ, khách khí từ chối:

- Điều rất tốt, cảm ơn đại chương quây. Điểm tâm thì không cần, ông cũng biết công tử nhà chúng tôi không ăn đồ bên ngoài. Còn nữa, chương quây còn lớn tuổi hơn công tử nhà chúng tôi, không cần dùng kính ngữ, gọi theo thứ bậc là được rồi.

Bên kia, Lam Ngữ lấy ra một tay nải màu xám, cười dài nói:

- Đúng vậy! Như vậy sẽ khiến công tử nhà tôi tổn thọ mất. Chúng tôi là khách quen ở đây, lần nào lão nhân gia cũng vô cùng chiều cố đến chúng tôi, công tử nhà tôi rất áy náy đó. Ở đây là một chiếc áo mùa đông do Tầm Mộng phường làm, công tử cố ý để cho Vương nương thêu, lại làm bằng bông và lông dê, rất ấm, tặng cho phu nhân nhà ông để tỏ chút lòng biết ơn,

Lão chương quây sững sờ, lòng thầm nghĩ: Vương nương đó là tú nương giỏi nhất kinh thành, còn cả Tầm Mộng phường đó chính là phường thêu tọa lạc ở nơi sâu uất nhất kinh thành, trang sức, khăn mặt, giày vớ, áo cưới... đều làm theo yêu cầu, hơn nữa đều vô cùng độc đáo. Những nhà có con cưới gả đều lấy làm tự hào vì có thể mua được đồ của Tầm Mộng phường. Phường chủ của Tầm Mộng phường chính là Liễu công tử gây yếu này. Chiếc áo bông này đúng là ngàn vàng khó kiếm, bà già ở nhà chẳng biết sẽ vui đến mức độ nào nữa? Lễ vật này cũng thật lớn! Lão chương quây nghĩ vậy, vội khoát tay:

- Sao có thể, tôi đâu có làm được gì cho Liễu công tử, đại lễ thế này sao dám nhận?

Lam Ngữ nhét quần áo vào tay chương quây:

- Nói gì vậy, chương quây xây tòa lầu này, công tử nhà tôi thích vô cùng, như vậy là quá đủ rồi, đâu cần đại lễ. Sau này, công tử nhà ông thành thân, Tầm Mộng phường chúng tôi sẽ ra sức cho ông nữa đó.

Chương quây cười tươi như hoa nở, nhìn khuôn mặt như bạch ngọc của Liễu công tử, thầm than: Đúng là đứa trẻ tâm tư tinh tế, tuổi còn trẻ mà đã thông thư đạt lễ, giỏi làm ăn, người lại tuấn tú, không biết sau này khuê nữ nhà ai có phúc đây? Không uống công bình thường yêu quý hẳn. Lúc này mới vui vẻ cảm tạ, miệng cũng thay đổi cách xưng hô:

- Mộ Vân, tôi cảm tạ công tử thay bà nhà tôi. Từ giờ trở đi, công tử đến đây thì đừng làm như khách đến, cứ tự nhiên như nhà mình. Tôi thấy cơ thể công tử rất yếu ớt, để tôi xuống làm chút gì đó cho công tử, được chứ?

Liễu Mộ Vân ôn hòa giải thích:

- Lão chương quây, trà của ông rất thơm, tôi sợ đồ ăn làm mất đi hương vị. Hơn nữa, văn bối thích ngắm cảnh bên cửa sổ, những chuyện khác không quan trọng.

- Được, vậy công tử cứ ngắm cảnh, có cái gì thì cứ nói với tôi, hôm nay khách nhân đều vì tuyết mới rơi, mai mới nở mà đến, tôi đi xuống xem sao.

- Ông cứ tự nhiên!

Lão chương quây vui vẻ cầm quần áo đi xuống lầu, miệng còn khe khẽ hát khiến cho Thanh Ngôn, Lam Ngữ đều bật cười.

Không ngẩng đầu lên, cũng chẳng nhìn xung quanh, Liễu Mộ Vân khẽ than một tiếng, hai tay trắng nõn cầm chung trà, hơi ẩm thấm vào đầu ngón tay lạnh buốt. Trà ngon đến đâu cũng chỉ dùng để sưởi ấm. Từ nhỏ đến lớn Liễu Mộ Vân đã không ăn được đồ ăn bên ngoài, là từ nhỏ được người nhà chiều chuộng thành nếp xấu, không đổi được. Tối đây chỉ gọi chút nước trà xanh nhạt tỏa khói thường thức con đề dài rục rờ hoa mai, thích sự thanh nhả của Quan Mai các và cả sự thân thiết của ông chương quây. Đây là nơi duy nhất Liễu Mộ Vân thích đến.

- Trà lạnh rồi, đổi chung nóng khác nhé!

Sợ làm công tử giật mình, Thanh Ngôn nhẹ nhàng đưa chung trà qua. Khi công tử im lặng không nói chính là lúc tâm hồn đang chu du tứ phương. Nhiều năm như vậy, Thanh Ngôn đương nhiên hiểu rõ.

Đón lấy chung trà nóng, Liễu Mộ Vân mỉm cười với Thanh Ngôn. Thanh Ngôn, Lam Ngữ đi theo Liễu Mộ Vân từ khi còn rất nhỏ, từ nhỏ đến lớn luôn ở bên hỗ trợ ân cần. Qua mười năm mưa gió, hai từ “chủ tớ” cũng không thể hình dung được hết tình cảm ấy.

- Đều ngồi xuống đi! Các người cũng ăn chút điểm tâm, uống chút trà. Ta ngồi một lát rồi lại đi.

Lam Ngữ gật đầu gọi tiểu nhị, lại thêm một bình trà nóng và chút điểm tâm, hai người ngồi xuống hai bên từ tốn ăn. Cảnh sắc hôm nay thực sự không sai, không lâu sau, các bàn cách đó đều đã kín người.

Liễu Mộ Vân vẫn si ngốc cầm chung trà nhìn ngoài cửa sổ đến xuất thần. Thời tiết rất lạnh, trời đông giá rét thực sự rất khổ sở. Lam Ngữ nhìn công tử xót xa, lòng thật không nỡ: Trời lạnh thế này ngắm cảnh gì chứ, cũng không có việc gì thì lại thích chạy đến đây. Ở nhà thật thích mà, lò sưởi ấm áp, đọc sách vẽ tranh cũng không sai, ai dè, tiểu công tử của tôi ơi!

- Một bình bích loa xuân và mấy món điểm tâm nóng!

Giọng nói trầm thấp đầy sức hút đó là từ khách nhân ở bàn kế bên.

- Huynh trưởng!

Liễu Mộ Vân đột nhiên khẽ gọi một tiếng, vội quay người lại, chỉ thấy một vị nam tử cao lớn, tuấn dật đang ngồi xuống, quần áo màu vàng hoa mỹ phú quý, chắc hẳn đó là người của vương phủ. Mắt sáng mày rậm cùng với nếp nhăn bên môi khi cười giống hệt như huynh trưởng, đáng tiếc lại không phải. Đôi mắt to sáng trong của Liễu Mộ Vân hơi ướt ướt, tâm tình ảm đạm xuống, chuyện cũ đột nhiên dâng lên, lại là giấc mộng, lòng đau tê tái, vội bối rối quay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Thanh Ngôn, Lam Ngữ nhìn nhau, buồn bực thay công tử, khó hiểu nhìn qua bên cạnh, không phải là người quen mà! Đứng sau vị khách ngồi ở bàn bên là mấy gia đình khôi ngô, phát hiện ánh mắt bên đối diện thì hung hăng trừng mắt nhìn lại.

Thanh Ngôn giận dữ quay mặt đi, khẽ nói với công tử:

- Công tử, không còn sớm nữa, chúng ta nên về thôi.

Mấy năm gần đây, đơn đặt hàng đến Tầm Mộng phường càng lúc càng nhiều, công tử đêm nào cũng thức mà vẽ vẽ viết viết. Ánh đèn trong thư phòng cả đêm không tắt, hơn mười lò than nóng đều không thể sưởi ấm được cho công tử, chỉ sợ hắt bị lạnh cóng.

- À!

Liễu Mộ Vân quần bách xoay người, buông bát trà. Lam Ngữ lấy ra một chiếc áo choàng màu nâu nhạt được dệt từ lông dê và tơ lụa bao lấy cơ thể mảnh khảnh của công tử. Liễu Mộ Vân không kìm được, lại chuyển tầm mắt liếc qua gương mặt như đã từng quen kia, thực sự rất giống huynh trưởng đã mất! Ánh mắt nhìn qua, người đối diện đang cười rất ôn hòa, hẳn không khỏi cảm thấy căng thẳng, lo lắng, run rẩy đáp lại bằng một nụ cười chân thành. Thanh Ngôn, Lam Ngữ cả kinh, miệng há hốc ra, sao công tử lại hòa nhã với một người xa lạ như vậy?

Người nọ đột nhiên đứng lên, bước qua bên này.

- Vương gia?

Gia đình định tiến lên cản lại thì lại bị một ánh mắt sắc bén lườm qua. Người nọ yêu thương nhìn vị công tử gầy gò trước mắt này, sự quan tâm khó hiểu đột nhiên dâng lên, hận không thể xóa đi sự u buồn đọng đầy trong đôi mắt kia.

- Bên ngoài tuyết đang rơi nhiều, nếu không vội thì ở lại cùng ngắm cảnh, thế nào?

Câu hỏi thân thiết như ánh dương ấm áp giữa mùa đông, hòa tan đi vẻ lạnh lùng trên gương mặt Liễu Mộ Vân. Hắn nhu thuận gật đầu, người nọ vươn tay, hắn lại đặt tay mình vào lòng bàn tay kia, ánh mắt như có sương mù, đi theo qua bàn bên rồi ngồi xuống. Tùy tùng của cả hai người đều hoảng sợ.

2. Chương 2: Một Đêm Trần Trọc Tương Tư, Thấy Hoa Mai Nở Vội Ngờ Bóng Ai 2

Tự mình rót một chung trà nóng đưa cho Liễu Mộ Vân đang nhìn mình không chớp mắt.

- Sưởi ấm tay đi!

Hắn cũng không nói nhiều, chỉ mỉm cười nhìn Mộ Vân. Bỗng nhiên vẻ mặt Liễu Mộ Vân trở nên trịnh trọng, ngữ khí vội vàng hỏi:

- Ta có thể, có thể gọi người một tiếng đại ca không?

Ánh mắt, nụ cười, ngữ khí của hắn giống hệt với đại ca trong những giấc mơ, không muốn bỏ qua, không muốn mất đi, tuy rằng đường đột nhưng vẫn hỏi ra miệng.

- Làm càn, Hưởng Bân vương gia há có phải là để người bình thường như người trèo cao.

Gia đình quát một tiếng dọa Liễu Mộ Vân còn đang vui mừng. Cho dù luôn ru rú trong xó nhà nhưng đại danh của Hưởng Bân vương gia vẫn bay đến Tầm Mộng phường, đó là người trong mộng của bao nhiêu nữ tử trong chốn khuê phòng đây, vừa có tiền có địa vị lại có dung mạo, tài năng. Khuôn mặt tú nhả của hắn đột nhiên tái nhợt lại, vội cứng nhắc đứng dậy thì lễ:

- Thật sự rất xin lỗi, tiểu dân có mắt không nhìn được Vương gia, mạo phạm rồi.

Bối rối quay lại, vô lực nhìn về phía Thanh Ngôn, Lam Ngữ. Hai người thở dài, hôm nay công tử đúng là quá thất thố rồi. Thanh Ngôn lạnh lợi vội bước lên đỡ lấy hắn:

- Công tử, người không thoải mái đúng không? Giờ chúng ta đi về đi. Vương gia, công tử nhà chúng tôi còn nhỏ tuổi, người đại nhân đại lượng đừng so đo.

Như được đại xá, Liễu Mộ Vân thi lễ chào từ biệt:

- Vương gia, không quấy rầy nhã hứng của người nữa, xin cáo từ.

Ánh mắt lại không tự chủ được nhìn gương mặt tương tự đại ca mình kia, vừa thẹn vừa vội, hận không thể lập tức biến mất. Hưởng Bân mỉm cười đứng lên đỡ lấy thân thể đang run run kia:

- Gia nô không hiểu chuyện, người đừng coi là thật. Hôm nay quen biết đã là một duyên phận, người khiến ta có cảm giác hận vì đã gặp nhau quá muộn, có thể nghe người gọi ta một tiếng đại ca đó chính là vinh hạnh của ta. Người xem, người lạnh đến run lên rồi, mau ngồi xuống, chường quây.

Lão chường quây vội chạy lên:

- Hưởng vương gia, Liễu công tử, hai người?

Hai người này sao lại đứng chung một chỗ?

- Mang thêm một chậu than và một bình trà nóng lên đi.

Lão chường quây nghi hoặc lên tiếng trả lời rồi đi xuống chuẩn bị. Liễu Mộ Vân đã khôi phục lại như thường, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ xa cách, xoay người, cúi thấp xuống, hành lễ thật cung kính:

- Liễu Mộ Vân nhất thời đường đột, xin Vương gia thứ lỗi. Hôm nay trà này để tiểu dân mời. Thanh Ngôn, tính tiền! Vương gia, tiểu dân xin cáo từ.

- Mộ Vân!

Hưởng Bân nhún gọng, cánh tay dài vây quanh dáng người nhỏ nhỏ:

- Người muốn để ta cảm thấy áy náy và tiếc nuối sao? Thế giới nói to thì to, nói nhỏ thì nhỏ, có thể quen biết đã là không dễ dàng. Ngồi xuống, tên là Mộ Vân đúng không! Tên hay lắm, ta là Hưởng Bân!

Không cho phân trần đã ấn bõ vai nhỏ nhắn, mềm mại xuống, đúng là đứa nhỏ mẫn cảm, thanh cao.

Là không dám từ chối, cũng không muốn từ chối, cảm giác như thân nhân khiến hấn hoang mang. Trà nóng bùng lên, chậu than đặt bên chân, tay được một bàn tay to ấm áp bao phủ. Đã lâu rồi không có được cảm giác ấm áp. Đôi mắt đen láy của Liễu Mộ Vân lặng yên nhìn Hướng Bán không chớp mắt:

- Công tử! Công tử!

Thanh Ngôn ở bên khó xử gọi công tử. Lại hoàn hồn, hấn không khỏi đỏ mặt, rút tay về, đùa giỡn để đánh trống lảng:

- Ta thật thất thố quá rồi, Hướng vương gia cứ như huynh trưởng, phụ thân của ta vậy.

- A? Thật muốn được gặp bọn họ,

Hướng Bán nhướng mày.

Cúi mắt nhìn xuống: “Thực ra khuôn mặt không giống nhưng khí chất ôn hòa thì rất giống. Bọn họ đã rời xa thế giới này rất nhiều năm rồi”. Đau lòng chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Gió đột nhiên thổi tuyết bay bay, hồi lâu không nói gì. Lúc này, Hướng Bán lại rót một chung trà nóng đổi chung trà lạnh trên tay hấn, tư thế tự nhiên như thể bình thường vẫn là vậy. Tùy tùng ở bên ngậy ngốc, đây là Hướng vương gia uy nghiêm, lãnh khốc đó sao?

- Trong nhà còn có ai? Người vẫn còn đi học chứ?

Nhẹ nhàng băng quơ tán gẫu chút chuyện nhà để hấn bớt đau lòng.

- Trong nhà còn mẫu thân, tiểu dân sớm đã không đi học rồi.

Cố gắng mỉm cười, chân thành hỏi:

- Không biết Vương gia đã thành thân?

Hướng Bán khó hiểu, tiểu hài tử hỏi chuyện này làm chi:

- Lấy thì sao? Chưa lấy thì sao?

Trong mắt Liễu Mộ Vân hiện rõ sự tự tin, nụ cười hưng phấn lộ rõ trên gương mặt:

- Nếu chưa lập gia đình thì ngày đại hỉ của Vương gia, Tầm Mộng phường nhất định sẽ đưa đến bộ hỉ phục đẹp nhất. Nếu đã thành thân thì Tầm Mộng phường sẽ làm cho Vương gia mấy bộ quần áo bốn mùa theo yêu cầu của Vương gia.

- Người là phường chủ của Tầm Mộng phường!

Về mặt Hướng Bán bình tĩnh nhưng lòng lại rất kinh ngạc. Hỉ phục của Tầm Mộng phường phải đặt từ rất sớm mới có thể có được, còn quần áo bốn mùa thì chưa từng thấy ở đâu, hấn đã hứa hẹn như vậy trong lòng nhất định là rất tôn trọng mình. Cho tới giờ, hấn luôn có được mọi thứ tốt nhất trên đời, sớm đã cho rằng đó là đương nhiên. Hôm nay, lại chỉ là vài bộ quần áo cũng khiến hấn vô cùng cảm động.

Tùy tùng bên người cũng kinh ngạc nhìn Liễu Mộ Vân, một đứa nhỏ như vậy lại là phường chủ của Tầm Mộng phường sao?

- Hỉ phục của Tầm Mộng phường chúng tôi là tốt nhất ở kinh thành này, muốn mua thì phải đặt trước ít nhất là ba tháng, hơn nữa đều là may theo vóc người, không phải là làm qua loa.

Thanh Ngôn kiêu ngạo hất cằm, đáp lễ tên “ác nô” khi nãy vừa hung dữ với công tử. “Ác nô” mặt vừa đen vừa đỏ, nóng bừng lên, không dám nhìn vào mắt Thanh Ngôn.

Khóe môi Liễu Mộ Vân hơi cong cong, thoáng như nụ cười khổ:

- Chỉ là kỹ xảo mưu sinh thôi mà.

Hướng Bán dụ dằng lắc đầu:

- Giờ ta mới thực sự hiểu được, ngày gió tuyết này ta đã may mắn cỡ nào. Nghĩa đệ của ta đúng là quá tài giỏi.

- Vương gia thực sự coi là như vậy sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt không dám tin, đôi mắt đen láy sáng bừng nhìn Hường Bân chăm chú.

- Có gì không đúng?

Hường Bân nhú đôi mày rậm, trịnh trọng nói:

- Tuổi còn trẻ đã tạo ra được thành tựu như vậy còn không vĩ đại sao? Ngày khác ta nhất định phải đến Tầm Mộng phường bí ẩn xem sao, chỉ là đệ có tiện không?

- Ngoài mừng một và ngày 15 hàng tháng ra thì lúc nào cũng tiện.

Vui mừng đáp lời, sự tán dương của Hường Bân khiến cho lòng hân hân ấm áp, mềm mại như tơ.

- Vương huynh!

Một giọng nói thanh thúy vang lên, theo sau đó là một bóng dáng màu hồng lướt tới. Hường Bân cười lớn dang rộng tay, trong lòng có thêm một nữ tử xinh đẹp mang theo sự kiêu ngạo, được yêu chiều, không coi ai ra gì. Vừa nhìn đã biết đó không phải là nữ nhi nhà bình thường:

- Bối Nhi, trời lạnh thế này, sao muội lại ra đây?

- Mẫu thân nói hôm nay huynh ra ngoài thưởng mai, cũng chẳng chịu nói cho người ta một tiếng. Muội bắt Hường Phú đưa muội đến, ở Vương phủ chán muốn chết, thời tiết vừa lạnh vừa ẩm ướt, nhàm chán ghê lắm!

Ngữ khí dịu dàng, vô cùng thơ ngây, thật hạnh phúc! Liễu Mộ Vân hâm mộ nhìn, nếu huynh trưởng còn sống, mình chắc cũng sẽ được hạnh phúc như vậy rồi!

- Mộ Vân, đây là tiểu muội Hường Tự Bối, năm nay 17, đệ...

Đảo mắt nhìn vẻ mặt cô đơn mà hâm mộ kia, Hường Bân động lòng, thấp giọng gọi: “Mộ Vân...”

- Sang năm đệ tròn 17.

Thấp giọng kể, không khỏi khe thở dài. 16 tuổi sẽ nói lời gập lại, vậy là ước hẹn mười năm cũng đã không còn, nếu người nợ xuất hiện đúng lúc thì nên thất vọng hay nên thấy may mắn đây? Không biết nữa!

Lúc này Hường Tự Bối mới nhìn thấy nam tử tuấn tú trước mặt, khuôn mặt tươi cười hơi ửng đỏ, vội chui ra khỏi lòng Hường Bân, đôi mắt phượng lén nhìn Liễu Mộ Vân. Liễu Mộ Vân mỉm cười gật đầu theo phép, trong nháy mắt, Hường Tự Bối như mất hồn, xấu hổ đỏ bừng mặt lên, phương tâm đập loạn, ngón tay ngọc thon thon lo lắng đến độ trắng bệch. Hường Bân nhìn thấy hết, lòng cả kinh nhưng vẫn bình thản nói:

- Nữ tử không thích bị gọi thành lớn tuổi, sau này đệ gọi là Bối Nhi giống ta đi.

Thanh Ngôn Lam Ngữ nhìn nhau, thần thái của quận chúa rất giống những thiên kim tới Tầm Mộng phường, không hay rồi, không thể để chuyện cứ thế được. Hai người cùng tiến lên, nửa đỡ nửa kéo Liễu Mộ Vân:

- Công tử, trời đã muộn rồi, hôm nay còn chưa vấn an lão phu nhân, có phải là nên về phủ rồi không.

Liễu Mộ Vân đứng dậy thi lễ:

- Vương gia, quận chúa, chúng tôi xin cáo từ. Không dám để mẫu thân đợi lâu, ngày khác có duyên lại gặp.

Duyên phận này một lần là đủ rồi, không dám hi vọng xa vời.

- Mộ Vân!

Hường Bân cầm bàn tay nhỏ lạnh như băng, không dám tưởng tượng hân đã vượt qua những ngày đông giá rét này bằng cách nào, lòng sinh ra sự thương xót vô cùng.

- Từ giờ cánh cổng Hường vương phủ sẽ luôn rộng mở vì đệ, lúc nào cũng hoan nghênh đệ giá lâm.

Hường Tự Bối xấu hổ bước lên trước, nhẹ nhàng nói:

- Liễu công tử, người... người nhất định phải đến đó!

Hơi mỉm cười, vẫy tay bước xuống lầu. Hướng vương phủ, đó là thế giới khác, cửa rộng tường sâu như biển, tình cảm này chắc là không thể nhận được rồi.

Hướng Tự Bối khó mà ngồi im lặng cho được. Vị công tử tuần tú, thanh nhã như vậy, thật khó có dịp gặp mặt, vừa gặp sao lại đi như gió thoảng qua.

- Vương huynh, vậy Liễu công tử kia nhà ở đâu?

Hiểu được sự kiêu ngạo và tùy tiện của muội muội, không muốn để Mộ Vân mong manh như pha lê phải chịu chút ưu phiền, tủi nhục nào.

- Mộ Vân mới 16 tuổi, nhỏ hơn muội một tuổi đó, là trẻ con thôi, Bối Nhi.

Đứa trẻ ấy trong mắt chứa rất nhiều tâm sự, không ai nhìn thấu. Có lẽ hẳn cần sự bình an và tôn trọng! Sự nạt nộ của thị vệ khi này khiến cho hẳn bị tổn thương, từ đầu đến cuối cũng không chịu gọi hẳn một tiếng “Đại ca” nữa.

- Vương huynh.

Hướng Tự Bối định làm nũng, vừa ngẩng đầu lên lại thấy vẻ mặt hơi giận của huynh trưởng thì vội nuốt những lời định nói lại. Huynh trưởng bình thường trông bình dị gần gũi nhưng thực sự là không thân thiết với ai cả, đến cả mẫu thân cũng nói là không thể hiểu hết được hẳn. Sống trong hoàng cung không chịu lại cố tình dọn ra ngoài, suốt ngày qua lại với đám “Kinh thành tứ thiếu” gì gì đó để cho đám người trong trà lâu, tửu quán dầm lượn.

- Bối Nhi, về đi, nếu không muội sẽ bị lạnh đến ốm đó. Mẫu thân mà biết thì chắc hẳn chết mất.

Không tình nguyện đi theo huynh trưởng xuống lầu, trong lòng cả hai huynh muội đều hiện lên một suy nghĩ: Không biết đến khi nào mới có thể gặp lại Liễu công tử kia?

Liễu viên là khu nhà nhỏ nhỏ, được sửa từ hậu viện của một nhà giàu có mà thành, trong lại sửa mấy gian sương phòng. Tuy nhỏ nhưng rất thanh tú, nước xanh đá trắng, cây cối xanh mơn mơn, bốn mùa hoa nở ngát hương, tinh tế và rất tiện. Đám người hầu ở sương phòng phía nam, Mạc phu nhân ở sương phòng phía Bắc có nhiều ánh sáng mặt trời. Liễu Mộ Vân ở trong một tòa tiểu lâu ở sâu nhất, bên trên là phòng ngủ, dưới là thư phòng.

Mấy năm trước, cùng một lúc phải chịu nỗi đau mất chồng mất con, Mạc phu nhân không thể chấp nhận nỗi sự thật, tự biến mình thành kẻ si ngốc, suốt ngày nhìn trời chẳng nói chẳng rằng.

Chạng vạng, thị nữ đã lau rửa cho Mạc phu nhân xong xuôi, cho ăn cơm rồi đỡ bà vào giường. Chăn sấm đã được ủ ấm, bên trong đốt hương, rất ấm áp, thoải mái. Liễu Mộ Vân vẫy vẫy tay bảo thị nữ rời đi, thời khắc này là của hẳn. Đặt tay mình vào tay mẫu thân, dựa vào mẫu thân, hiểu rằng bà vô thức nhưng Liễu Mộ Vân vẫn làm vậy, như thể khi còn bé, mình vẫn là viên minh châu của mẫu thân.

3. Chương 3: Việc Đời Man Mác Lòng Khó Liệu, Sầu Xuân Quạnh Quê Giấc Chàng Yên 1

Liễu Mộ Vân nhớ lại khi còn nhỏ, Mạc phủ rất lớn, gia đình thành đàn, không tiêu điều như bây giờ. Khi đó, hẳn là “nàng”, cũng không phải là Liễu Mộ Vân mà là Mạc Vũ Nhi, là tiểu nữ nhi của Mạc phủ, Thanh Ngôn, Lam Ngữ là hai vị tỷ tỷ lớn hơn nàng mấy tuổi, chuyên theo hầu nàng. Khi Mạc lão gia còn sống, trong nhà buôn bán dược liệu và châu báu, khách khứa tấp nập. Huynh trưởng Mạc Vân Bằng thừa kế việc buôn bán của phụ thân, thường xuyên ra ngoài buôn bán. Huynh trưởng có rất nhiều bằng hữu, mỗi lần từ bên ngoài trở về, bọn họ lại tụ tập ở Mạc gia để vui vẻ. Mẫu thân luôn tươi cười bận rộn lo liệu Mạc Phủ tiếp đón khách được chu đáo.

Mùa đông năm sáu tuổi, bầu trời u ám, tuyết lớn bao phủ, mấy nhánh hàn mai ở trong vườn nở rộ. Mạc Vũ Nhi mặc áo lông màu trắng cười vui vẻ chạy trong tuyết trắng. Tiếng cười rộn rã trong phòng khách vang đến khiến nàng vội dừng bước, lặng lẽ đi đến trước cửa.

Vì là ngày tuyết rơi nên đóng cửa phòng để sưởi ấm nhưng không khép chặt. Mạc Vũ Nhi nhìn lên qua khe cửa, thì ra là bằng hữu của huynh trưởng. Có một vị công tử đang lớn tiếng ngâm bài thơ nổi tiếng thời bấy giờ, có mấy vị đang gật gù phụ họa. Huynh trưởng đang nói chuyện với một vị công tử anh tuấn, cao lớn. Trong mắt vị công tử kia thoáng lộ ý cười, vẻ mặt cũng không thấy có biểu cảm gì khác, quần áo tôn quý và khí chất hiên ngang nổi bật giữa đám người. Phụ thân gọi hắn là “Tề công tử”, huynh trưởng gọi hắn là “Di Phi huynh”, huynh trưởng lớn hơn nàng 12 tuổi, luôn cưng chiều nàng, thích đùa giỡn với nàng. Có đôi khi cũng sẽ dẫn nàng đi gặp bằng hữu nhưng nàng chưa từng gặp người này, Mạc Vũ Nhi có chút tò mò, đôi mắt đen láy nhìn không chớp, còn thực sự chuyên tâm nghiên cứu. Đột nhiên, một ánh mắt lạnh băng bắn tới, Mạc Vũ Nhi đỏ mặt cười ngượng ngùng rồi tự nhiên đẩy cửa bước vào.

Tề Di Phi không khỏi vạn phần kinh ngạc, bình thường gặp tình hình như vậy, những đứa trẻ bình thường sẽ né tránh đi còn nàng thì lại tao nhã, tự nhiên tiến vào, cúi người hành lễ với các công tử rồi sau đó nhào vào lòng Mạc lão gia.

- Vũ Nhi, sao tay con lại lạnh như vậy, ở bên ngoài rất lâu sao?

Mạc lão gia yêu thương xoa xoa bàn tay nhỏ bé. Đứa con gái này là châu báu của ông, Vân Bằng được 12 tuổi rồi, phu nhân bất ngờ mang thai, đến mùa đông thì sinh hạ được tiểu thiên kim xinh đẹp tuyệt trần, cả nhà đều mừng rỡ. Đây chính là bảo bối ông trời cho Mạc gia đó.

Một đôi bàn tay lớn trong nháy mắt đã bọc lấy bàn tay nhỏ bé lạnh băng, cơ thể bé xíu như bay trên không, hai má ấm áp cọ cọ. Mạc Vân Bằng bế muội muội đang cười :

- Trời tuyết lớn không ngồi trong phòng với mẫu thân, chạy ra đây làm gì?

Khuôn mặt mũm mĩm dựa vào lòng huynh trưởng, nhỏ giọng trả lời:

- Mẫu thân đang làm xiêm y, muội không thể làm rối. Thanh Ngôn nói hoa mai trong vườn đã nở nên muội muốn đến xem, nhưng mọi người cười to quá nên Vũ Nhi tò mò chạy qua đây.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng nhìn ánh mắt thăm dò từ bốn phía:

- Muội quấy rầy mọi người sao, thế thì Vũ Nhi xin cáo lui.

Cơ thể nhỏ nhỏ dựa dựa đòi xuống.

Khó có dịp được gặp một tiểu cô nương đáng yêu đa lễ như vậy, cả một đám công tử đều rất tò mò.

Tề Di Phi bỗng vươn tay bế Mạc Vũ Nhi:

- Ta cũng muốn đi ngắm mai nở, được không!

Còn chưa đợi Mạc Vân Bằng lấy lại tinh thần thì đã vượt cảm nhìn đám người đang ngây ngốc, đẩy cửa đi vào làn gió tuyết. Từng bông tuyết bay tấp thẳng vào người, hắn chu áo cởi áo choàng bọc lấy Mạc Vũ Nhi. Hơi thở hoàn toàn khác so với cha mẹ và huynh trưởng, lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với người ngoài như vậy, Mạc Vũ Nhi có chút mất tự nhiên, đôi tay nhỏ bé bám lấy bờ vai vững chãi kia, khó hiểu nhìn hắn hỏi:

- Vì sao?

- Vì sao ngắm mai? Vì sao bế muội?

Đôi mắt đầy hứng thú mỉm cười nhìn đôi mày đang nhíu chặt, hắn chưa từng bế trẻ con, không ngờ lại mềm mại và ấm áp như vậy. Đôi mắt đen láy như bảo thạch của Mạc Vũ Nhi lóng lánh, nhìn bầu trời đầy tuyết trắng:

- Bé muội là vì huynh mệt mỏi phải giả vờ nhả nhặn sao? Trong tuyết ngắm mai, hương mai tuyết trắng, văn nhân nhà sĩ đều yêu mến, bé muội đi ngắm mai, huynh muốn tìm lí do để rời đi, cũng là muốn có người chia sẻ cảm giác ngắm mai sao?

Tề Di Phi cười lớn. Sao lại có đứa trẻ kì lạ như vậy, có thể nhìn thấu lòng người, phân tích rõ ràng sắc bén như vậy, khi trưởng thành rồi thì là người trí tuệ, thanh tú cỡ nào. Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, tú lệ của Mạc Vũ Nhi, đột nhiên ngừng lại:

- Vũ Nhi?

- Ủ?

Một đôi mắt to tròn đang đuối theo những bông mai mới nở trong vườn. Tề Di Phi chuyên chú nghiêng khuôn mặt nhỏ nhỏ của nàng, nhìn vào ánh mắt ấy:

- Vũ Nhi, ngày này mười năm nữa, ta lấy muối làm thê tử của ta. Trong vườn nhà ta trồng rất nhiều hoa mai, từ đó về sau ngày ngày cùng ngắm mai, được không?

Trái tim Mạc Vũ Nhi run lên, dù không hiểu rõ ý nghĩa của điều này nhưng lại bị ngữ điệu thận trọng của hần làm cho giật mình:

- Là nói đùa đúng không?

Trời ạ, nàng mới 6 tuổi mà đã khôn khéo như vậy, Tề Di Phi nghĩ ngày tháng sau này nhất định sẽ không còn vô vị nữa. Sao hần có thể nhường nàng cho người khác, sao có thể chia sẻ sự thú vị này cùng ai?

- Không, là hứa hẹn!

Dịu dàng hôn lên môi nàng, Mạc Vũ Nhi cúi người thì thầm đáp lại:

- Ủm, ta chờ huynh 10 năm.

Có lẽ nàng không hiểu nhưng hần cũng rất hấp dẫn nàng, nàng cũng rất thích, cùng hần ngắm mai chắc không phải là chuyện xấu.

Trong vườn có hai người si ngốc ngắm mai, dưới hành lang một đám người ngu ngơ nhìn bọn họ.

- Tiểu thư, đến giờ ăn cơm chiều rồi.

Thanh Ngôn đẩy cửa tiến vào, quả thực rất muốn thở dài. Tiểu thư lại nằm trong lòng lão phu nhân mà say ngủ. Vừa về đến Liễu viên, Thanh Ngôn đã thay y phục nữ nhân, gọi Liễu Mộ Vân là tiểu thư. Liễu viên đều là người cũ, cũng chẳng ai thấy đó làm lạ. Liễu Mộ Vân lấy lại tinh thần, gật gật đầu với Thanh Ngôn:

- Ta ra ngay đây!

Đắp chặn lại cho mẫu thân, lòng chua xót bước ra sương phòng.

Hương mai trong rừng ủa đến từng đợt, tuyết đã phủ một lớp dày trên con đường mòn. Đi vào tiểu lâu, ẩm áp như mùa xuân, hơn mười cái lò sưởi vây quanh giữa thư phòng, bốn phía lại đặt hơn mười chậu cây mùa đông, như vậy bên trong sẽ không quá hanh cũng không quá ẩm. Đêm mùa đông có thể vẽ, đọc sách. Trên bàn đặt một ly trà thơm và chiếc khay tỏa nhiệt, lúc này Liễu Mộ Vân mới thấy đói. Thanh Ngôn thu dọn bàn vẽ, đến tối tiểu thư muốn đọc sách.

- Hôm nay lão phu nhân thế nào?

Liễu Mộ Vân ăn một miếng điểm tâm, lắc đầu không nói, buồn bã nhìn tuyết bay lả tả bên ngoài, gió lạnh như đang trách mắng cây cối trong viện, chỉ thấy những nhánh cây hoảng hốt trong gió.

- Lam Ngữ đã về chưa?

- Vâng, Quan Mục Dã đã tới đón nàng rồi, muốn chào tiểu thư một tiếng nhưng tiểu thư ở chỗ lão phu nhân nên hần không muốn quấy rầy. Nghe Liễu Tuấn nói, hôm nay Tầm Mộng các bán được mấy bức tranh của hần vẽ đó, còn có người đến chỉ đích danh hần vẽ. Danh tiếng của hần đã khác trước rồi, Lam Ngữ rất vui vẻ, nói tất cả chuyện này đều phải cảm ơn tiểu thư.

- Cảm ơn cái gì? Ta còn rất vui vì bọn họ đây. Ta làm Tầm Mộng các cũng là muốn cho những họa sĩ thất chí có thể mở lòng, không phải mệt mỏi vì kế sinh nhai, có thể được phát huy sở trường của chính mình. Giờ bọn Lam Ngữ hần là phải hạnh phúc đúng không!

Quan Mục Dã là một họa sĩ trong kinh thành, gia cảnh bản hàn nhưng lại thanh cao, cao ngạo, suốt ngày vui đầu vào vẽ tranh, không biết mưu sinh. Sau đó càng ngày càng nghèo khó, có một đêm bị đói lạnh mà té xiu ở đầu đường, được Lam Ngữ nhìn thấy thì cứu trở về Liễu viên. Liễu Mộ Vân biết hần tính tình cao ngạo, cũng không nói mấy lời cứu mạng gì gì, chỉ nói muốn tìm chỗ xây Tầm Mộng các, mua độc quyền

tranh chữ, thư pháp, hỏi hần có chịu đem ra một số bức họa? Quan Mục Dã mừng rỡ, lấy ra những tác phẩm tồn đọng. Liễu Mộ Vân mời quản gia Liễu Tuấn thuê cửa hàng đối diện Tầm Mộng phường, đề tên Tầm Mộng các, chuyên mua lại các tác phẩm của những họa sĩ có tài nhưng thất bại. Vì danh tiếng tốt của Tầm Mộng phường nên Tầm Mộng các vừa khai trương thì đã có khách đến cửa. Dần dần, Quan Mục Dã và Lam Ngữ yêu thương nhau, hai người thành thân vào một ngày thu trong trẻo. Thành thân rồi, Lam Ngữ cũng không bỏ lại tiểu thư, Quan Mục Dã cũng rất kính trọng Liễu Mộ Vân, hai người bàn bạc, quyết định Lam Ngữ vẫn ở lại Liễu Viên. Liễu Mộ Vân không từ chối được nên cũng đành làm theo ý bọn họ.

- Giờ hần có thể không lo chuyện áo cơm, chỉ cần ở nhà vẽ tranh, còn có giai nhân bầu bạn, không vui vẻ, hạnh phúc mới là lạ đó?

Ngữ khí của Thanh Ngôn có chút hâm mộ, cũng không khỏi khao khát với tương lai của chính mình, nếu cũng có thể được như Lam Ngữ, tìm được người tri âm tri kỉ thì thật hạnh phúc! Nhưng tiểu thư thì phải làm sao? Sao có thể bỏ tiểu thư lại một mình được?

- Không cần lo lắng, Liễu Mộ Vân là người trong mộng của biết bao thiên kim tiểu thư đó!

- Tiểu thư, người biết thuật đọc tâm sao? Đừng quá thông minh như vậy, được không?

Thật vui vẻ khi thấy nha hoàn đại tỷ xấu hổ, tâm tình Liễu Mộ Vân lại trở nên vui vẻ:

- Không phải là thông minh, chỉ là có người đang hoài xuân, ta thấy rất rõ.

- Tiểu thư, tiểu thư xấu lắm, không để ý đến tiểu thư nữa!

Thanh Ngôn bối rối dậm chân rồi nững nịu chạy ra ngoài.

Nhìn Thanh Ngôn chạy trời chết, Liễu Mộ Vân cười đến chảy nước mắt. Căn phòng này đã lâu rồi không có tiếng cười. Thực ra, nhìn người khác vui vẻ cũng chẳng phải là một chuyện hạnh phúc rồi sao? Bỗng dưng nhớ đến đôi huynh muội hôm nay, cũng hạnh phúc khiến cho người ta hâm mộ. Nghĩ nghĩ, lại trầm tư.

Sau mưa tuyết, trời quang mây tạnh, khắp kinh thành chìm trong màu trắng lấp lánh của tuyết. Ánh sáng mặt trời chiếu lên, tuyết bắt đầu tan, những giọt nước rơi xuống tí tách. Trên hiên nhà bám đầy những lớp băng được ánh mặt trời chiếu xạ thành những ánh sáng đủ màu lấp lánh, trên đường cái, bọn trẻ vui vẻ đập người tuyết, chơi ném tuyết khiến người ta cảm thấy tâm tình thật thoải mái.

Hôm nay là ngày 15 tháng chạp, bên ngoài Tầm Mộng phường sớm đã đầy những cỗ kiệu, gia đình nha hoàn tụ tập ngoài phòng khách tán gẫu chuyện nhà chủ, trong phòng khách, các tiểu thư và phu nhân đang ngồi xuống phẩm trà chờ thử y phục. Thanh Ngôn và Lam Ngữ cải nam trang thành những gia đình đang hỗ trợ làm việc, Liễu Tuấn cũng phải tới giúp. Đến tháng chạp, nhiều nhà gả cưới mà Tầm Mộng phường chỉ có mừng một và 15 là mở cửa đón khách, hai ngày này đúng là bận rộn vô cùng.

- Mẫu thân, đẹp quá!

Một nữ tử vừa thay quần áo xong xuất hiện ở phòng khách, mọi người ngẩng đầu lên nhìn, quả thật là rất đẹp, đoá sen tịnh đế màu vàng thêu ở vạt trước, cổ tay áo có lớp tua sáng tạo, trong làn vải lụa mềm mại nổi bật rõ vòng eo mảnh khảnh của người mặc, nhất thời ai nấy nhìn đều choáng váng. Phu nhân mỉm cười, tiểu thư vừa lòng, giá đắt đỏ thì có làm sao, cả đời chỉ có một lần mặc áo cưới, ai muốn xuề xòa, đây chính là bộ xiêm y độc nhất vô nhị, nghĩ tới có thể xuất hiện một cách xinh đẹp, quyến rũ nhất trước mặt người yêu thương, ai lại không muốn? Một cỗ kiệu chở hai người vui vẻ rời đi.

Đến chạng vạng, Thanh Ngôn Lam Ngữ mới thở phào. Liễu Mộ Vân cũng ra khỏi bình phong, vẽ mặt mệt mỏi. Vì không muốn phiền phức nên bình thường hần đều mặc nam trang, nói chuyện với mọi người qua bình phong. Nhưng cũng có một số tiểu thư láu táu, bắt cần xông vào, vì thế các tiểu thư thất thố, các phu nhân hoảng hốt, may mà Thanh Ngôn, Lam Ngữ ở bên ngoài lo liệu nên đến nay mọi chuyện vẫn được thông thuận. Chỉ đáng tiếc, hai nàng cũng phải cải nam trang giống mình, ai dè, Lam Ngữ cũng đã là vợ người ta rồi. Liễu Mộ Vân thực sự rất băn khoăn.

4. Chương 4: Việc Đời Man Mác Lòng Khó Liệu, Sầu Xuân Quạnh Quê Giã Chẳng Yên 2

Trong Tầm Mộng phượng, Liễu Tuấn đã cất gọn ngân lượng, sửa sang lại vải vóc. Liễu Tuấn là gia đình hồi môn của mẫu thân, nay đã hơn 50 tuổi, bình thường đều lo việc bên Tầm Mộng các, có việc mới chạy qua bên này.

- Công tử, mọi thứ đều đã an trí tốt lắm rồi, cuối tháng này có khi còn có thể dành ra được mấy ngày để đi tiếp khách, đơn đặt hàng rất nhiều, công tử phải để ý giữ gìn thân thể. Hôm nay Vân Ti trang ở Giang Nam mang đến mấy cuộn vải, nói là dệt theo ý của công tử.

Khuôn mặt tiêu tụy của Liễu Mộ Vân sáng bừng, vội vã nói:

- Thật sao? Ta đã chờ lâu rồi, nhanh, mau cho ta xem xem.

Tiểu thư trông như đứa trẻ 16 tuổi, Thanh Ngôn Lam Ngữ không khỏi nhìn nhau cười.

Liễu Mộ Vân xoay người chạy về nhà kho, Thanh Ngôn, Lam Ngữ tò mò theo sau. Trong nhà kho là những tơ tằm, gấm vóc tốt nhất, tủ bên cạnh cửa đặt mấy cuộn vải được gói trong vải bố trắng, Liễu Mộ Vân run run mở ra:

- A, trời ơi, rất hợp ý ta.

Thanh Ngôn, Lam Ngữ đều tiến lên, hương thơm ngát xông vào mũi, nói là mấy cuộn thì hơi quá, chỉ có thể nói là mấy miếng vải, bề mặt vải rất đặc biệt, có thể thấy người dệt vải rất cẩn thận, tỉ mỉ, sờ vào cảm giác cũng thật tuyệt.

Liễu Mộ Vân vui mừng, cầm lấy một mảnh vải, kiêu ngạo nói:

- Đây là dùng lông dưới bụng dê và tơ tằm tốt nhất dệt thành, nó vừa có sự ấm áp của lông dê lại vừa có sự mềm mịn của tơ tằm, đem đi may áo vừa ấm vừa nhẹ nhàng, làm áo mùa đông, chỉ cần một lớp áo mỏng này cũng đủ rồi. Còn hai cuộn này...

Hắn lật tay cầm lấy hai mảnh vải khác:

- Trên nền vải trắng thêu bách hợp màu lam, có đôi chỗ thêu lá trúc xanh, cái này là dùng những sợi bông cực nhỏ và loại tơ tằm thượng hạng dệt nên, bước cuối cùng là ngâm trong nước hoa rất nhiều ngày, như vậy, bất kể là khi nào cũng đều mang theo hương thơm thoang thoảng. Vải này có thể làm trường bào mùa hè hoặc áo mùa đông, hẳn sẽ là hàng tốt nhất trên đời. Còn mảnh lụa the màu lam này thì tơ tằm thượng hạng cũng không thể sánh bằng được, nó mềm mại, nhẹ nhàng như lông vũ, rất tuyệt, cái này làm quần áo bốn mùa đều được.

Liễu Mộ Vân say mê nhắm mắt lại.

Thanh Ngôn, Lam Ngữ ghen hòng nhìn trần trối, đây mới đúng là độc nhất vô nhị đó, còn chưa từng nghe nói qua mà tiểu thư trí tuệ lại làm được, sao không khiến người ta bội phục. Liễu Tuấn bất đắc dĩ lắc đầu:

- Chỉ là mấy màu này có phải là hơi già không?

Liễu Mộ Vân cười khổ:

- Sao ta có thể mặc quần áo rực rỡ được. Nhưng ta sẽ nhờ Vương tú nương làm nhanh, thế thì cũng chẳng có gì đáng tiếc cả.

Thanh Ngôn, Lam Ngữ đều hiểu, công tử vẫn chỉ là một cô gái nhỏ, vẫn thích chưng diện, mấy miếng vải “duy nhất” này cũng là để bù đắp lại cho sự tiếc nuối trong lòng mà thôi. Tiểu thư phải chống đỡ cả một gia đình, giờ như vậy cũng chỉ là bất đắc dĩ. Mắt hai người ửng đỏ, Lam Ngữ vốn thêu thùa tỉ mỉ, tinh tế dịu dàng nói:

- Công tử, tôi sẽ thêu lên mỗi ống tay áo của người một đóa mai mà công tử thích nhất, để cho mọi người trong thiên hạ phải đối kị với phong thái mà chỉ công tử mới có.

- Thêu ở góc áo một chữ “Vũ” đi. Để công tử thiết kế hình thức để cho đám công tử trong kinh thành nhìn theo than thở.

Tất cả mọi người trong phòng đều mỉm cười. Hoàng hôn là thời gian rất dịu dàng, trong nhà kho tràn ngập tình cảm ấm áp.

Ngày 20 tháng Chạp, Tầm Mộng phường cuối cùng cũng đã làm xong hết các đơn đặt hàng trong tháng chạp, các mẫu đặt trước cũng đã thiết kế xong xuôi. Đây là tháng Tầm Mộng phường nhàn rỗi hiếm có nhưng Tầm Mộng các lại bận rộn lên. Năm mới, những kẻ học đòi văn vẻ phong nhã đều muốn tìm mua mấy bức tranh đẹp về treo năm mới. Sáng sớm, Liễu Mộ Vân đã cho Lam Ngữ nhiều thứ đồ dùng Tết đem về nhà, tự mình và Thanh Ngôn ngồi noãn kiệu đến Tầm Mộng các. Liễu Tuấn đã cho người quét dọn phòng từ trước, tranh người, tranh sơn thủy, tranh chữ treo đầy nhà, chính giữa là lư hương đang đốt hương thơm ngát, một vị nhạc công ngồi đánh đàn, mấy gốc văn trúc mọc xum xuê, giàn hoa trang trí đủ thứ. Tầm Mộng các vốn luôn được Liễu Tuấn coi sóc chu đáo, cảnh trí u nhã, những người lui tới đều là thương nhân, tổng quản các nhà quan lại, rất ít người lớn tiếng ồn ào.

Liễu Tuấn đưa chiếc lò sưởi nhỏ qua sợ công tử bị lạnh, ông cũng không dám sơ sẩy, sợ không lưu ý sẽ khiến tiểu công tử yếu ớt này bị thương. Thanh Ngôn pha một chung trà thơm đi cùng Liễu Mộ Vân. Hôm nay Liễu Mộ Vân mặc áo lụa the màu lam cùng với thắt lưng màu xám đính hạt châu, càng thêm thanh mảnh, cao nhã, đôi mắt sáng như sao mùa hạ, khách nhân đều không nhìn được nhìn qua mấy lần thầm nghĩ không biết là công tử nhà ai, thực sự là quá tuần tú!

Không cần tự buồn chán, thoải mái ngồi đó gẩy gẩy mấy lá trà chơi đùa. Không biết từ khi nào, trước mắt xuất hiện một người, bóng dáng cao lớn che khuất ánh sáng bên ngoài, Liễu Mộ Vân ngẩng đầu, đối diện là một đôi mắt đang mỉm cười.

- Hường... Hường Vương gia.

Liễu Mộ Vân vừa mừng vừa sợ, vội đứng dậy thi lễ, lòng thầm nghĩ, hắn đặc biệt tới tìm ta sao? Bóng dáng cao lớn, khuôn mặt tuấn lãng cùng nụ cười bên môi khiến hắn nhanh chóng chìm vào cảm giác thân tình đã lâu không gặp, không thể dời mắt, Thanh Ngôn vừa thấy công tử lại thất thần thì vội nhanh nhẹn dâng trà lên:

- Hường Vương gia, mời từ từ dùng trà!

Tên “ác nô” cũng ở đó, Thanh Ngôn hung hăng lườm hắn vài lần nhưng người nọ lại mỉm cười.

Liễu Mộ Vân tỉnh táo lại, thấy các khách nhân đều đang nhìn qua bên này thì vội nói:

- Vương gia, chúng ta vào phòng ngồi đi.

- Ừm, cũng được!

Liễu Mộ Vân dẫn hắn đi vào phòng đằng sau, Liễu Tuấn đã sai người chuẩn bị chậu than, đưa trà bánh lên. Phòng khách rộng rãi, sáng sủa vốn là chuẩn bị để tiếp đón khách quý. Hai người chia chủ khách ngồi xuống, Hường Bản nhìn Liễu Mộ Vân, cảm giác yêu thương hết mực tựa hồ như luôn dâng trào, gần một tháng, đứa trẻ gầy yếu này lại có thể giờ giờ khắc khắc chiêm cứ suy nghĩ của hắn thực sự khiến hắn rất khó hiểu.

- Mộ Vân, lâu ngày không gặp, có khỏe không? Vì sao không tới Vương phủ chơi?

Giọng nói trầm ấm dễ nghe như tơ nhưng lạnh lẽo an ủi trái tim lạnh giá. Liễu Mộ Vân ôm chặt lò sưởi, che dấu sự kích động của mình, lại quên mất mà vuốt ngay lên mặt lò sưởi:

- Ta... A!...

Đột nhiên bị nóng khiến cho hắn nhỡ tay đánh rơi lò sưởi nhỏ, người trong phòng đều hoảng hốt. Chỉ thấy ngón tay trắng nõn của hắn sừng đỏ lên, trong mắt long lanh nước mắt. Người đầu tiên hoàn hồn là Hường Bản:

- Mau, mau mang tuyết đến.

Thanh Ngôn vội chạy ra ngoài, tên “ác nô” kia đã lấy được tuyết trước. Hường Bản nắm lại thành nắm tuyết, cầm tay Liễu Mộ Vân nhẹ nhàng xoa xoa, mảy rậm nhú chặt lại.

- Xin lỗi, ta... ta quên mất!

Liễu Mộ Vân thực sự hận không thể đào lỗ mà chui vào, vừa gặp được hân thì mình trở nên rất thất thố.

- Các người đi ra ngoài trước đi!

Hướng Bân lạnh giọng nói.

Đã quen đi theo, Thanh Ngôn do dự nhìn công tử rồi cũng đi ra ngoài. Ngay cả tai, cổ Liễu Mộ Vân cũng đỏ ửng lên:

- Hướng Vương gia, làm Vương gia hoảng hốt, ta...

- Ta không!

Hướng Bân giận dữ cắt lời hân:

- Làm đại ca của người là ta trèo cao sao?

- Không phải!

Liễu Mộ Vân hoảng hốt vội vã xua tay nhưng lại bị hân nắm chặt lại, đành đáng thương nhìn hân:

- Người là Vương gia, phải là tiểu dân trèo cao mới đúng.

- Thì ra phường chủ Tầm Mộng phường cũng chỉ là tục nhân, ta vốn tưởng rằng có thể tìm được một vị huynh đệ để tâm tình, không ngờ vẫn phải thất vọng rồi.

Hướng Bân buông tay, vẻ mặt trở nên lạnh lùng. Quả nhiên, Liễu Mộ Vân sốt ruột tiến đến:

- Đứng đi, là ta không tốt, Hướng... Hướng đại ca.

Lời vừa nói xong, hai hàng lệ theo gò má rơi xuống mu bàn tay, thẹn thùng lại vội lau đi.

- Đệ đó, đúng là trẻ con!

Bàn tay lớn lau đi hàng lệ, không nhận được khế ôm lấy cơ thể mảnh mai kia, hương thơm ngát vậy đến, không khỏi rối loạn, không tự ý thức được sự khác lạ của chính mình, chỉ là cứ thế ôm chặt lấy:

- Phường chủ Tầm Mộng phường thần bí này, ngày ấy chia tay, có phải là đã quên đại ca luôn rồi không?

- Không có!

Liễu Mộ Vân có chút chột dạ, cúi đầu che giấu tâm tình bối rối của mình. Quên thì không quên nhưng cũng không nghĩ sẽ có liên lạc gì lại, dù sao hân cũng là Vương gia, mình cũng chẳng thể hi vọng xa vời rằng sẽ được hân nhớ kỹ. Nghĩ thì là vậy nhưng cũng không thể nói vậy được:

- Sau hôm đó thì cũng là lúc Tầm Mộng phường bận rộn nhất, cũng muốn đến bái phỏng Hướng... Hướng đại ca, chỉ là quá nhiều việc nên tạm gác lại đó.

Hướng Bân không muốn vạch trần lý do gượng ép trẻ con này, ôm hân đi đến bên ghế, hai người song song ngồi xuống, tiếp tục lấy tuyết xoa xoa chỗ bị bỏng cho hân:

- Xem ra ta còn không quan trọng được bằng Tầm Mộng phường, Tầm Mộng các. Đúng rồi, chúng ta vừa mới quen biết, chuyện gì cũng cần có trình tự trước sau.

Liễu Mộ Vân khẽ thở dài, bắt đầu nhìn xuống đất.

- Vì sao Hướng đại ca phải nói như vậy? Với Hướng đại ca, đệ luôn có cảm giác như người nhà nên mới có thể thất thố nhiều lần như vậy. Thực ra rất ít khi đệ như thế này. Đúng rồi, đại ca, còn người, đại ca có cảm giác gì với đệ?

Hai mắt Liễu Mộ Vân đầy nước, vẻ mặt chờ mong nhìn nam tử bên cạnh.

Lòng Hướng Bân run lên, dịu dàng nâng đôi tay bị bỏng lên, đặt lên trước ngực mình:

- Mộ Vân, Hướng đại ca sao lại không có cảm giác vừa gặp đã quen với đệ được. Quen biết đệ rồi ta mới phát hiện, ta lại cũng biết nhớ mong, vương bận, lo lắng. Gần nửa tháng không thấy đệ đến ta lại sợ hãi,

nghĩ sau này sẽ mất tin tức của đệ cho nên hôm nay mới đặc biệt đến đây, không ngờ, thực sự được gặp gỡ. Tin đại ca đi, mặc kệ là ở đâu, khi nào, ta đều sẽ ở bên cạnh đệ.

Nước mắt Liễu Mộ Vân lập tức tràn mi, từ sau khi mẫu thân bị bệnh, gia cảnh càng ngày càng lụi bại, vì có thể giúp mẫu thân chữa bệnh, gánh vác gia đình, mình phải cải nam trang, lăn lộn bên ngoài, giả vờ như mình là anh hùng vô địch, thực ra những lúc đêm dài vắng người lòng hấn cũng đầy sợ hãi, mệt mỏi. Hôm nay đột nhiên có một bờ vai vững chãi cho mình dựa vào, có thể nào không cảm động. Nắm lấy đôi bàn tay lớn kia, gấu gao cảm nhận độ ấm của hấn, rất sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ.

- Hôm nay thấy đệ cũng không quá bận, chúng ta đến Quan Mai các uống trà, ngắm cảnh được không? Đệ cũng nên nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng tự làm mình mệt mỏi. Ta cũng đang muốn giới thiệu cho đệ mấy vị bằng hữu, đương nhiên, ta càng muốn giới thiệu đệ cho bọn họ, Mộ Vân, đệ rất đặc biệt.

Trước kia, huynh trưởng cũng luôn tự hào vì hấn, những lời nói này cũng thật giống! Lòng Liễu Mộ Vân ấm áp:

- Được, đã lâu không được nghỉ ngơi, giờ hoa mai ở Quan Mai các chắc chắn đang nở rộ rồi, Thanh Ngôn!

Thanh Ngôn đi đến nhìn vẻ mặt ứng hồng của tiểu công tử, bộ dáng kích động thì lòng thấy khó hiểu:

- Chúng ta đến Quan Mai các, mang áo choàng đến đây.

Thanh Ngôn không nói gì, cầm chiếc áo choàng màu xám phủ lên người hấn, nhỏ giọng nói thầm:

- Thời tiết rất lạnh, ai da, công tử!

Hướng Bán cười, đúng là thư đồng tinh tế, vươn bàn tay lớn ra, Liễu Mộ Vân mỉm cười nắm lấy. Hai người cùng nhau ra khỏi Tầm Mộng các.

Trời ơi, tiểu thư điên rồi sao? Thanh Ngôn không khỏi nghĩ thầm, bất đắc dĩ cũng bước theo ra.

5. Chương 5: Nhân Thế Bao Lân Thương Chuyện Cũ, Hình Non Còn Gối Lạnh Dòng Sâu 1

*Tên chương là hai câu thơ trong bài thơ Tây tái sơn hoài cổ của Lưu Vũ Tích, xem thêm tại đây

Một chiếc kiệu nhỏ và đoàn người trong chốc lát đã đi tới Quan Mai các. Lầu trên lầu dưới đang ngát hương trà. Lão chương quầy đang tiễn khách thấy Liễu Mộ Vân và Hướng Bán cùng nhau đi vào, lòng không khỏi có chút nghi hoặc, vội vui vẻ bước lên đón. Lúc này, trên lầu truyền đến những tiếng cười lớn, Liễu Mộ Vân chân chừ dừng lại.

- Không có việc gì, các bằng hữu của ta đều luôn như vậy, không câu nệ tiểu tiết.

Sợ hấn sẽ chạy trốn, Hướng Bán vươn tay ôm hấn lại, trong mắt như đang nhìn vật chí bảo trong thiên hạ.

- Đi thôi!

Lời nói ấm áp của Hướng Bán khiến Lão chương quầy không nhin được nhìn lên họ vài lần, lòng vẫn rất vướng mắc, luẩn quẩn không thể trả lời nổi.

Nhẹ bước lên lầu, trên lầu chỉ có hai bàn khách, một bàn ăn mặc như gia đình, xem ra là tùy tùng đi theo. Bàn khác là ba vị công tử ăn mặc sang trọng, nghe thấy tiếng bước chân vang lên thì cùng quay người lại chào đón.

- Hướng huynh, hôm nay người đến chậm, rốt cuộc là vì có gì?

Một vị công tử ồm ồm hỏi.

Hướng Bán cao giọng cười lớn, đẩy Liễu Mộ Vân đằng sau lên:

- Vì đi đón Mộ Vân nên bị muộn một chút. Nhưng mọi người sẽ không thất vọng đâu, đây là nghĩa đệ ta mới kết giao – Liễu Mộ Vân. Mộ Vân, lại đây, đây là ba vị huynh đệ tốt của ta, đều là những người đại danh vang xa, đệ xem, vị mặt râu xồm này là con của đương kim tướng quốc Lãnh Như Thiên, vị trông

nhỏ nhả ngồi bên tay trái kia là tân khoa Trạng nguyên Vệ Thức Văn, Thức Văn, tên cũng như người đứng không! Vị bên phải vẻ mặt lạnh lùng này là con độc nhất của gia đình giàu có nhất kinh thành – Tề Di Phi.

Khuôn mặt như bạch ngọc của Liễu Mộ Vân nhất thời xanh mét, đầu như có vạn con ong chui vào, tai ong ong. Thanh Ngôn ở bên suýt thì hét lớn, mắt phun ra ngọn lửa giận dữ nhìn thẳng vào Tề Di Phi. Liễu Mộ Vân khẽ cười khổ, thầm nghĩ: Hướng đại ca nói thế giới nói to thì to, nói nhỏ thì nhỏ, vì sao khi nên lớn thì nó lại nhỏ thế này? Vị Tề công tử trước mắt này, là hắc – người từng nói mười năm sau muốn cùng mình ngấm mai. Tuy rằng mấy năm không gặp nhưng năm tháng không để lại dấu vết gì trên người hắc, ngoài mấy phần thành thực, thâm trầm hơn. Ông trời để cho hắc xuất hiện khi kì hạn mười năm sắp hết là vì có gì? Đây là vòng luẩn quẩn gì chứ? Liễu Mộ Vân lắc đầu, cố hết sức để mình không ngã xuống, cứng nhắc cười cười, thì lẽ vô cùng tao nhã để che đi sự bối rối.

- Hướng huynh, người có thêm vị nghĩa đệ thanh tú như vậy từ khi nào?

Lãnh Như Thiên lạnh lùng nhìn miệt thị hoặc hỏi.

- Được nửa tháng rồi, duyên phận thật kì lạ, Mộ Vân?

Hướng Bán gọi một tiếng, Mộ Vân lúc này thật lạ, xa cách lễ độ, cả người như có thêm một bức tường bao phủ. Vệ Thức Văn rót hai chung trà, Hướng Bán đón lấy:

- Nào, Mộ Vân, làm ấm tay nào.

- Trời ơi, người có phải là nam nhân không, còn phải để người chiếu cố?

Lãnh Như Thiên liếc mắt hỏi, vẻ mặt khinh thường. Mọi người đang ngồi đều cả kinh, Thanh Ngôn đi theo sau hoảng sợ tới toát mồ hôi lạnh.

Hướng Bán đang định giảng hòa thì Liễu Mộ Vân ngồi bên đã khẽ cười:

- À, Lãnh công tử, Mộ Vân không hiểu, hôm nay đến là muốn thỉnh giáo, nam nhân thế nào mới gọi là nam nhân thực sự?

- Thân hình cao lớn, giọng nói vang dội, oai vũ bất khuất!

Lãnh Như Thiên ồm ồm đáp lời.

- Thì ra cái đó gọi là nam nhân sao?

Liễu Mộ Vân trào phúng khẽ hừ một tiếng:

- Thường nghe người ta nói, ở phương Bắc xa xôi, nơi có băng tuyết có một loại gấu rất lớn, tiếng vang dội, dũng mãnh vô địch. Lãnh công tử, người chắc chắn đó nam nhân mà người nói chứ không phải gấu chứ?

- Người, người...

Lãnh Như Thiên rít gào nhưng lại không thể phản bác. Vệ Thức Văn không nhịn được cười lớn, Hướng Bán híp mắt, Liễu Mộ Vân như vậy rất lạ. Tề Di Phi thì bình thản, lạnh lùng nhìn tiểu công tử yếu ớt trước mặt.

- Vậy người nói thế nào mới là nam nhân? Lãnh Như Thiên không cam lòng truy vấn.

Liễu Mộ Vân khẽ nhấp một chung trà, phát tay áo rồi từ tốn ngồi xuống:

- Nam nhân không phải là dùng dáng người, chiều cao, khí lực mạnh hay yếu, dung mạo tuấn tú hay xấu xí để phân biệt mà là phải có tấm lòng bao dung cả thiên hạ, một bờ vai vững chãi cho người thương yêu, chống đỡ cả bầu trời cho gia đình, hết lòng tín nghĩa với bạn bè, đã hứa thì phải giữ lời, đối trời đạp đất, trong sáng vô tư. Nam nhân là gánh vác, là có trách nhiệm. Lãnh công tử, người thấy sao?

- Ta... người...

Lãnh Như Thiên giận tới độ mũi bốc khói nhưng lại không thể nói gì phản bác lại, mặt lúc trắng lúc hồng:

- Xem như người lợi hại, vậy Liễu công tử, đôi vai mảnh khảnh của người đã làm ăn được cái gì, tuổi nhỏ như vậy có thể chứa được mấy phần thiên hạ, đừng nói là bây giờ vẫn còn đang trốn trong lòng mẫu thân, không ôm nhưng vẫn làm nũng đấy chứ!

Liễu Mộ Vân cười nhẹ không đáp nhìn Hướng Bân ở bên. Hướng Bân chu đáo thay chung trà ấm cho hắn, lại cười nói:

- Các vị còn không biết, Mộ Vân chính là phường chủ thần bí của Tầm Mộng phường đó.

Một lời chấn động, Tề Di Phi còn che giấu được, Lãnh Như Thiên và Vệ Thức Văn đều thất sắc, cùng chỉ vào Liễu Mộ Vân:

- Hắn? Chủ nhân Tầm Mộng phường, Tầm Mộng các? Còn trẻ như vậy?

Liễu Mộ Vân chẳng hề tự đắc, hơi cười khở, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời dần lặn về tây, mặt hồ lấp lánh ánh sáng rực rỡ, núi xa trông thật mờ mịt, hương mai cũng như dần phai nhạt.

- Cuối cùng ta đã hiểu được vì sao Hướng huynh lại cao hứng như vậy rồi.

Lãnh Như Thiên là người thẳng tính, nhanh giận nhanh vui.

- Liễu công tử, hôm ta xem như ta được mở rộng tầm mắt, từ nay về sau quả thực không dám coi thường người khác. Người mới 16, 17 thôi đứng không, gây dựng được gia nghiệp lớn như vậy, thực sự là rất giỏi!

- Mưu sinh thôi.

Liễu Mộ Vân thần nhiên đáp:

- 14 tuổi xây dựng Tầm Mộng phường, 16 tuổi gây dựng Tầm Mộng các, được mọi người trong kinh thành thương yêu mới có được ngày hôm nay.

Vệ Thức Văn xua tay:

- Không đúng, nữ tử trong kinh thành đều luôn kiêu ngạo, tự hào khi được mặc hỉ phục của Tầm Mộng phường, ta từng có vinh hạnh nhìn thấy vài bộ, quả là phong cách bất đồng, rất hòa hợp với dung mạo, dáng người của mỗi người, đúng là suy nghĩ độc đáo, chu toàn. Đó không chỉ là một bộ xiêm y mà là một tác phẩm. Mỗi nghề đều có trạng nguyên, người là Trạng Nguyên cũng còn là chưa đủ. Nhìn người mảnh mai như vậy, thực sự không dám nghĩ.

Lãnh Như Thiên ở bên buồn bực nói:

- Liễu công tử cũng thật có diễm phúc, kết giao với rất nhiều mỹ nhân.

Mấy nam nhân đều mỉm cười, Liễu Mộ Vân quay người qua, vẻ mặt không đồng ý:

- Quả đúng là mỹ nữ như mây nhưng Liễu mỗ tuy không phải là thánh nhân thì cũng vẫn không có hứng thú với ý trung nhân của người khác.

Tề Di Phi vẫn không lên tiếng đột nhiên mở miệng:

- A, Liễu công tử cũng sắp đến tuổi trưởng thành, lòng yêu thương mỹ nhân phương nào?

Nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn mỹ, lãnh khốc kia, Liễu Mộ Vân cười đến khuynh thành:

- Tuy rằng ta còn chưa có người thương yêu nhưng nếu ta yêu thương một ai thì sẽ dùng cả thể xác lẫn tinh thần, dùng tất cả tình yêu để quý trọng, che chở, chờ mong nàng lớn lên, trưởng thành xinh đẹp như hoa, không để nàng phải chịu chút tủ nhục, thương tổn nào, ta sẽ chỉ nhìn về phía nàng mà thôi.

Hai người nhìn nhau, không ai chịu quay mặt đi. Liễu Mộ Vân thoáng cười trào phúng rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Liễu công tử, nam nhân không nên như vậy. Trên đời biết bao mỹ nữ, lòng ôm chí lớn như chúng ta sao có thể chỉ dung một người, nam nhân phải bác ái.

Lãnh Như Thiên khẽ vuốt râu:

- Đêm nay chúng ta sẽ dẫn người đến Hải Đường viện uống rượu, cho người mở rộng tầm mắt, về sau sẽ không nghĩ như vậy nữa.

- Đúng thế, trăng trên trời cao, phù dung trong trướng, nhuyễn ngọc ôn hương, men rượu nồng, ánh đèn như bướm, mỹ nhân như ngọc. Đêm tuyệt vời như vậy quả thực không nên để phí. Mộ Vân chúc các vị chơi vui vẻ. Ở nhà còn có mẹ già đang ốm, Mộ Vân không dám ở bên ngoài quá lâu, ta xin cáo từ!

Đứng dậy, hơi thi lễ rồi gọi Thanh Ngôn, hai chủ tớ cùng xuống lầu.

Hướng Bân không đuổi theo, nhíu mày nhìn theo bóng dáng yếu ớt đang xuống lầu. Hôm nay, dường như Mộ Vân đã quên vị đại ca này là hần. Biểu hiện khi này của hần không giống một đứa trẻ mà rõ ràng đó là một con nhím đang xù lông, thật là lạ. Vệ Thúc Văn, Lãnh Như Thiên đều tiếc nuối, vừa mới kết bạn được với vị phượng chủ Tầm Mộng phượng đặc biệt như vậy nhưng lại không thể trò chuyện cho thỏa thích. Ở bên, Tề Di Phi đột nhiên chấp tay:

- Chư vị, ta cũng có việc phải đi trước, sau này đến nhà, tiểu đệ nhất định sẽ đón tiếp các vị chu đáo nhất.

Không đợi đáp lại đã vội vàng đi xuống lầu. Vệ Thúc Văn và Lãnh Như Thiên nhìn nhau khó hiểu rồi lại nhìn nhìn Hướng Vương gia. Về mặt hần thần bí như kia là sao, chẳng lẽ hôm nay không nên ra ngoài du ngoạn, ai cũng lạ, đúng là!

Thanh Ngôn vui vẻ khoác áo choàng giúp công tử, sau lưng đột nhiên có tiếng người thở nhẹ:

- Liễu công tử!

Quay đầu nhìn lại, Tề Di Phi đang vội vàng đến gần. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Mộ Vân biến đổi, lãnh đạm trả lời:

- Chúng ta không cùng đường, Tề công tử, Thanh Ngôn?

Thanh Ngôn ở bên sớm đã choáng váng vội lấy lại tinh thần, lấy áo choàng bọc người hần lại. Lúc này, hoàng hôn đã phủ quanh, khí lạnh bức người. Liễu Mộ Vân rùng mình một cái rồi vén rèm kiệu mà đi.

- Liễu công tử xin dừng bước!

Tề Di Phi vươn tay ngăn lại.

Lấy lại tinh thần, hần xa cách xoay người lại:

- Có việc gì sao, Tề công tử?

- Trước kia chúng ta đã từng gặp sao, Liễu công tử?

Liễu Mộ Vân đã cho hần một cảm giác rất quen thuộc, dường như Liễu Mộ Vân còn có thành kiến với mình, từ lúc đầu tiên nhìn thấy. Hần vẫn luôn nghĩ, chủ nhân Tầm Mộng phượng là ai?

Trong bóng tối, khuôn mặt thanh tú của Liễu Mộ Vân hiện lên nổi đau không dễ phát hiện nhưng lập tức lại khôi phục sự bình tĩnh, ôn hòa mỉm cười:

- Nếu Tề công tử là đại mỹ nhân thì còn có thể. Trước hôm nay, nam nhân ta gặp chỉ đếm trên đầu ngón tay, có lẽ là vì đặc thù công việc! Hơn nữa người xuất chúng, vĩ đại như Tề công tử đây, Mộ Vân gặp thì sẽ không quên được. Tề công tử, ai dám quên?

Tề Di Phi vô cùng tin tưởng, Liễu Mộ Vân biết mình. Nhìn vẻ khách khí như vậy nhưng lời nói như có gai, vô cùng xa cách. Nhưng nếu đã nói không ai dám quên hần thì một tiểu tử này cũng sẽ không quên hần được.

- Sắc trời còn sớm, chúng ta cùng đi được không?

Thanh Ngôn không chịu nổi, xông lên trước:

- Vị công tử này, thời tiết rất lạnh, thể chất công tử nhà ta rất yếu, hôm nay đến đây thôi, ngày sau lại gặp lại.

Liều Mộ Vân không trả lời, để Thanh Ngôn đỡ vào trong noãn kiệu, đoàn người biến mất trên con đường núi, chỉ để lại một mình Tề Di Phi đang ủ rũ.

Trên lầu, một đôi mắt sâu thẳm đã nhìn rõ cảnh này.

Rèm kiệu vừa khép, nước mắt Liều Mộ Vân đã theo má rơi xuống, tay nắm tay Thanh Ngôn vẫn run run. Hắn hận mình quá ngốc, hôm nay còn lặng lẽ chờ mong Tề Di Phi sẽ nhận ra hắn, không, là nàng. Mười năm, quá dài, ai nguyện ý đi giữ lời hứa với một đứa trẻ, hắn đã quên nàng rồi, chẳng phải thế sao? Hôm nay, nàng lấy thân phận Liều Mộ Vân để quen biết với hắn, để hắn nhìn chăm chú thì cũng có làm sao, có thể chỉ trích, có thể truy hỏi sao? Không thể, hắn vẫn là Tề công tử tiêu sái, siêu phàm, nàng vẫn chỉ là Liều Mộ Vân một mình gánh vác cả gia đình, sẽ chẳng có gì thay đổi cả. Tất cả chỉ là ông trời đang trêu đùa mà thôi.

Một đường gió lạnh, một đường hồi tiếc, choáng váng nặng nề, cũng chẳng biết qua bao lâu, kiệu đã vào đến Liễu viên.

Dưới ánh trăng, Liễu viên vẫn luôn yên tĩnh như vậy, vốn là đã rất ít người, đa số còn là nữ nhân, trời đông giá rét, đêm vừa buông xuống thì đã đều vội trốn vào phòng làm chút việc thêu thùa rồi lại đi ngủ. Hôm nay đã rất muộn, Liều Mộ Vân xuống kiệu rồi, cửa phòng cũng chỉ có Liều Tuấn đang lo lắng, bất an đi đi lại lại, đèn trong phòng mẫu thân đã tắt. Liều Tuấn nhìn Liều Mộ Vân, nhìn gương mặt tái xanh của hắn, vừa định mở miệng thì lại thấy Thanh Ngôn ở đằng sau đang lặng lẽ lắc đầu nên lại nuốt xuống.

- Công tử, trong phòng bếp vẫn còn canh nóng, uống một bát cho ấm người được không? Người bị lạnh quá rồi!

Liều Tuấn muốn gọi đầu bếp.

Liều Mộ Vân khó nhọc mỉm cười:

- Không cần, ban ngày có lẽ ta ăn nhiều nên giờ còn chưa đói. Thanh Ngôn, người đi ăn chút gì đi! Đừng lo cho ta, ta mệt mỏi rồi, đi nghỉ trước đi.

Không đợi Thanh Ngôn trả lời đã đi dọc theo con đường tuyết đọng đến tiểu lâu của mình.

Bóng dáng của nàng bị cây cối che khuất rồi Liều Tuấn mới quay đầu hỏi:

- Hôm nay đã xảy ra chuyện gì, tiểu thư như mất hồn vậy.

Thanh Ngôn ngồi xuống ghế, vừa thở dài vừa lắc đầu:

- Hôm nay chúng ta gặp Tề công tử. Hắn không nhận ra tiểu thư, chắc hắn là tiểu thư rất khó chịu đó. Ông trời đúng là không có mắt!

Liều Tuấn thở dài một hơi, tiểu thư đáng thương, đổi lại là ai khác thì cũng sẽ không chịu nổi thôi, Tề công tử kia đúng là có mắt không trông! Hắn cũng biết, tiểu thư đi được đến ngày hôm nay thật chẳng dễ dàng gì!

6. Chương 6: Nhân Thế Bao Làn Thương Chuyện Cũ, Hình Non Còn Gối Lạnh Dòng Sâu 2

Liều Tuấn còn nhớ rõ, 10 năm trước, Tề công tử và Mạc Vũ Nhi 6 tuổi đứng trong vườn mai đính ước, mọi người vốn tưởng rằng chỉ là trò đùa với trẻ con, không ngờ ngày hôm sau, Tề phủ còn chính thức mời bà mối tới cửa, đưa sính lễ hậu hĩnh đến.

Tề công tử tuần tú lịch sử, Tề gia lại là thương gia bậc nhất kinh thành, phú khả địch quốc, Mạc gia đương nhiên rất vui mừng với hôn sự này. Vì nữ nhi sau này sẽ là con dâu duy nhất của Tề gia, lễ tiết tất không thể sơ sẩy. Từ đó trở đi, Mạc phu nhân càng ra sức dạy dỗ con gái, không chỉ mời phu tử về nhà dạy dỗ

cầm, kì, thi, họa mà chuyện thêu thùa, may vá đều là tự mình dạy con. Mạc Vũ Nhi trí tuệ vô cùng, học gì biết nấy, nhất là với việc may quần áo, những suy nghĩ phong phú khiến người ta rất bất ngờ.

Cách mấy ngày, Tề Di Phi lại lợi dụng cơ hội đến tìm Mạc Vân Bằng để đến phủ tìm Mạc Vũ Nhi bầu bạn. Sau vườn, hai bóng người một lớn một nhỏ bầu bạn khiến Mạc lão gia và Mạc phu nhân đều rất vui mừng. Mọi người đặt điểm tâm trên bàn rồi tự động tránh xa để đôi vợ chồng son được tự do tự tại. Mạc Vũ Nhi như đóa hoa biết nói, luôn khiến Tề công tử vui vẻ, ánh mắt Tề công tử nhìn tiểu thư, người ngoài thực sự còn ngượng nhìn.

Năm Mạc Vũ Nhi mười tuổi, Tề công tử lên thuyền ra ngoài mở rộng việc làm ăn cho gia đình, nhìn Mạc Vũ Nhi trông đã có chút ý nhị của tiểu giai nhân, Tề Di Phi bắt đầu nếm trải thế nào là tương tư, đôi vợ chồng son lưu luyến chia tay ở bến tàu khiến bọn hạ nhân nhìn cũng thấy đau lòng không thôi. Tề công tử đi chưa được mấy ngày, công tử Mạc Vân Bằng ra quan ngoại mua được liệu, Mạc lão gia bận rộn việc làm ăn trong thành, Mạc phủ có chút vắng vẻ. May mà có Mạc phu nhân, có Thanh Ngôn Lam Ngữ, Mạc Vũ Nhi đọc sách, đánh đàn cũng có thể lặng lẽ sống qua ngày.

Hoàng hôn mùa thu, đầu bếp vừa mới mang bữa tối lên bàn, đang sai người mời tiểu thư và phu nhân ra dùng cơm thì đột nhiên có tiếng khóc thất thanh truyền đến, đầu bếp cả kinh làm vỡ bát canh trong tay, vội chạy ra ngoài. Trong phòng khách, lão gia, phu nhân, Mạc Vũ Nhi đều ở đó, gia đình theo Mạc công tử ra quan ngoại mặt xám như tro tàn, khóc không thành tiếng.

- Công tử... công tử... trên đường trở về, không may ngựa bị hoảng sợ, công tử ngã ngựa, đã đi ngay rồi!

Mặt Mạc phu nhân tái mét, sợ tới độ ngất xỉu, Mạc lão gia choáng váng ngã xuống ghế, chân tay run bần bật như ánh nến trong gió.

- Phu nhân... phu nhân...

- Mẫu thân... phụ thân...

Mạc Vũ Nhi khóc không thành tiếng, bối rối kéo tay phụ thân rồi lại gọi phu nhân, trong đại sảnh rối loạn, hạ nhân khóc kêu. Mạc lão gia dần lấy lại tinh thần, Mạc phu nhân cũng dần tỉnh lại, ôm Mạc lão gia khóc rống.

Mạc phủ cả đêm không ngủ, thấp nển đến bình minh. Từ đó về sau, Mạc phủ đã không còn tiếng cười.

Tuổi già mất con, Mạc phu nhân ngày ngày dùng nước mắt rửa mặt, Mạc lão gia lao lực quá độ, cuối cùng chẳng còn sức để lo việc làm ăn, hơn nữa không có Mạc Vân Bằng giúp đỡ, gia nghiệp không gượng dậy nổi, lòng người tan rã. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, Mạc phủ đã chẳng còn như xưa. Đêm đông lạnh giá, mấy đêm liền Mạc lão gia thức trắng không ngủ, bất hạnh bị nhiễm phong hàn, trước thán chấp đã buông tay mà đi cùng Mạc Vân Bằng. Mạc phu nhân không còn sức để đối mặt với mọi thứ, trở thành kẻ mất trí, không nói một lời, ngày ngày chỉ ngẩn người nhìn ra vườn.

Mạc Vũ Nhi trưởng thành trong một đêm, học hỏi gia sự, chỉ tiếc vừa nhỏ vừa yếu ớt, lòng vô cùng mệt mỏi, trốn trong phòng khóc với mẫu thân. Mạc gia trải qua rất nhiều biến cố, việc làm ăn cũng bị cuốn trôi, cửa hàng thua lỗ, chỉ đành bán đi. Người làm ngoài tổng quản và mấy tiểu nha hoàn ra thì đều cho chút tiền rồi cho về quê. Ruộng đất, châu báu, đồ cổ đều bán hết. Mạc phu nhân chữa bệnh rất tốt kém, tang sự của Mạc lão gia cũng tốn không ít tiền, Mạc phủ cũng cạn tiền mới trụ được, Mạc Vũ Nhi vốn không hiểu nỗi khổ cuộc đời nay cũng phải lo toan tỉ mỉ. Đáng tiếc nhà không có nguồn thu, bệnh tình của Mạc phu nhân không hề khởi sắc, càng ngày càng gian nan. Những lúc đêm dài, Mạc Vũ Nhi từng nghĩ sẽ đến Tề gia xin giúp đỡ, từ sau khi Tề công tử đi nước ngoài, Tề phủ không hề qua lại. Có nghĩ hoặc nhưng vì một số quy tắc thế tục nên không tiện hỏi. Hôm nay Mạc phủ xảy ra biến cố lớn như vậy đã đồn khắp trong thành, Tề phủ cũng không có người đến hỏi thăm, Mạc Vũ Nhi tuy còn nhỏ nhưng cũng hiểu được, giờ Mạc phủ không thể so được như ngày xưa, nghĩ chắc hẳn đã không còn xứng với Tề gia nhưng lòng vẫn nuôi chút hi vọng với Tề công tử.

Qua thời gian sau, Liễu Tuấn nghe được ở Giang Nam có danh y chuyên trị các chứng bệnh lạ về đầu óc, chỉ là giá cả đắt đỏ. Mạc Vũ Nhi không nghĩ được nhiều, bán Mạc phủ, tập trung tất cả tiền tài, cùng Liễu Tuấn, Thanh Ngôn, Lam Ngữ rời kinh thành xuống nam cầu thần y.

Trần nhỏ Giang Nam thanh tú rất phù hợp để ở lại nhưng với Mạc Vũ Nhi tha hương lại tuyệt không thể chung tình. Nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, nghe tiếng mái chèo khua sóng mà không khỏi nhớ đến kinh thành, nhớ Mạc phủ, nhớ một dáng người đã đi xa vài năm. Rời khỏi quê hương, cho dù đi đâu, một ngày cũng như một năm. Mạc phu nhân uống thuốc châm cứu, vẫn như đứa trẻ chẳng hiểu sự đời, mặc người khác đùa giỡn, mặc người khác nhìn đến tan nát cõi lòng, may mắn ở trần nhỏ làm bạn được với mấy nhà dệt lụa, phường thêu nên cũng thường xuyên qua đó để giết thời gian.

Hai năm trôi qua, Mạc phu nhân vẫn như trước, đại phu nói đây là khúc mắc trong lòng, không phải thuốc là có thể chữa được, nên quay về chốn cũ, sống với những người xưa, dần dần chờ bà tự bước ra khỏi bóng tối. Mạc Vũ Nhi lại trở về kinh thành, tiền tài cũng chẳng còn nhiều, mua lại một khu vườn sau của một nhà giàu để ở, cũng không dám thuê thêm nhiều người, mọi việc đều tự mình ra ngoài làm, chỉ là sợ bị người khác biết thiên kim nhà họ Mạc xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, để người ta giễu cợt Mạc lão gia đã mất nên đều nói với bên ngoài là họ Liễu. Mạc phu nhân họ Liễu, nói vậy hẳn cũng không quá đáng gì chứ.

Ánh mặt trời mùa đông có chút ấm áp, gió bắc thấu xương, Mạc Vũ Nhi mặc áo lông màu hồng nhạt, khăn che mặt hồng nhạt cùng Thanh Ngôn bốc thuốc từ Hồi Xuân đường quay về. Đường cái mấy năm gần đây, người đông đường chật, hàng tết rực rỡ muôn màu. Khi này nói chuyện với đại phu về bệnh tình của mẫu thân, đã nhiều ngày qua, mẫu thân đột nhiên ăn uống cũng không tự làm được, Mạc Vũ Nhi vô cùng ưu phiền, bước chân hỗn loạn. Đang lo lo lắng lo đi bỗng đâu có tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, người đi đường đều tránh về hai bên, Thanh Ngôn vội kéo tiểu thư lại. Mạc Vũ Nhi ngược mắt lên nhìn, một chiếc xe ngựa xa hoa từ từ dừng lại trước cửa hàng tơ lụa lớn nhất kinh thành. Rèm vừa vén lên, một vị nam tử tuấn vĩ hiện ngang bước xuống, áo choàng xám càng khiến dáng người cao lớn thêm tôn quý. Chỉ thấy hắn chu áo vươn tay ra, người đi đường không khỏi bàn tán xôn xao, một vị nữ tử xinh đẹp tuyệt trần bước xuống xe, tươi cười nhìn nam tử, tuấn nam mỹ nữ, đúng là một bức tranh hoa mỹ.

- Tiểu thư?

Thanh Ngôn lo lắng nhìn Mạc Vũ Nhi đang tái mặt, trong đôi mắt nàng là sự khó tin và nỗi đau đớn như đao cắt tim gan. Bàn tay nàng lạnh như hàn băng, ngón tay không ngừng run run. Tuy rằng bốn năm không gặp nhưng Thanh Ngôn vẫn nhận ra vị kia chính là Tề công tử từng thường xuyên ra vào Mạc phủ như nhà mình.

- Tiểu Vũ, hôm nay muốn mua gì thì cứ chọn.

Tề Di Phi trù mền đỡ Lâm Tiểu Vũ đi vào cửa hàng, với những người vây xem, hai người sớm đã quen. Ngũ quan góc cạnh của Lâm Tiểu Vũ có chút khác biệt với người Trung Nguyên, vẻ đẹp hoang dã, phóng khoáng của nàng không ai có thể cưỡng lại, cũng như khi lần đầu gặp nàng ở nước ngoài, cũng đã thần phục dưới làn váy của nàng. Phải mất hơn hai năm hắn mới đánh lui được các công tử khác để ôm được mỹ nhân về. Quá trình như cuộc chiến săn bắn, kịch liệt và nguy hiểm, tràn ngập cảm giác thành công. Hắn tự than, trước mặt Tiểu Vũ mình chỉ là kẻ phạm phu tục tử, chỉ mong được cùng Tiểu Vũ ở bên nhau đến già. Nhưng Tiểu Vũ lại là người không thể an phận, luôn hiếu kỳ với những thứ mới lạ. Nhìn Tiểu Vũ, Tề Di Phi giàu có nghiêng thiên hạ cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, hắn không dám tưởng tượng nếu mất nàng thì hắn sẽ thế nào. Vì không để chuyện đó xảy ra, hắn đưa nàng về kinh thành. Kinh thành là nơi hắn có thể nắm giữ trong tay, hắn có tự tin mình sẽ gây dựng được cuộc sống hạnh phúc nhất cho nàng.

Lâm Tiểu Vũ đột nhiên dừng bước, một dáng vẻ màu hồng nhạt khiến nàng không thể rời đi, vui mừng chạy vội quay. Mạc Vũ Nhi đã không chế được cảm xúc, nhìn mỹ nữ phóng khoáng kia qua lớp khăn che mặt.

- Oa, quần áo đẹp quá, cổ áo, tay áo, hoa thêu, làn váy đều rất đặc biệt, ta chưa từng thấy bao giờ, ở đâu có bán?

Tề Di Phi cười sảng ái bước tới:

- Tiểu Vũ, bao giờ nàng coi trọng ta hơn mấy bộ quần áo này thì thật tốt biết bao.

- Phi, thiếp muốn bộ này, ngay lập tức!

Lâm Tiểu Vũ nhẹ nhàng dựa vào vòm ngực rộng lớn kia, làm nũng lắc lắc tay hắn.

Thanh Ngôn chán ghét nhìn nữ tử khoe khoang và tên nam tử si mê kia, thầm thấy không đáng thay cho tiểu thư, tức giận nói:

- Không mua được, đây là nhà ta...

Mạc Vũ Nhi nói tiếp:

- Là di vật của tổ tiên, ta cũng không rõ là từ đâu có!

Nói xong kéo Thanh Ngôn bước đi.

Tề Di Phi ngăn lại:

- Tổ tiên vốn ở đâu, phải có một cái tên chứ.

- À, ta nghĩ chắc là gọi là phương Tây, cáo từ!

Cũng không quay đầu lại mà tiến thẳng vào đám đông.

Tề Di Phi thề, ánh mắt sau khăn che mặt của cô nương kia hiện rõ ý miệt thị và chỉ trích, thực sự không hiểu nổi, hắn vừa mới trở về không lâu mà, đâu có qua lại với ai. Không nghĩ nữa, vẫn nên an ủi Lâm Tiểu Vũ đang buồn bực trong lòng.

Đêm đông ấy, tiểu lâu Liễu viên thấp đèn đến sáng, Mạc Vũ Nhi không nói một lời, về suốt cả đêm. Sáng sớm, Lam Ngữ đẩy cửa đi vào, khắp căn phòng là mùi mực, trên bàn dưới đất đầy những bức họa, trong họa đều là một tân nương xinh đẹp, hỉ phục rực rỡ lóa mắt, từng bức đều có sự khác biệt khiến cho Lam Ngữ vừa thu dọn vừa khen ngợi không ngớt.

- Trời ơi, tiểu thư, những bộ hỉ phục này khác hẳn với đồ bán ở chợ, lại đẹp như vậy, nếu thực sự may thành hỉ phục, nhất định sẽ bán được rất nhiều bạc đó.

Mạc Vũ Nhi tiều tụy ngược đôi mắt sưng đỏ lên, miễn cưỡng đáp:

- Sẽ sao?

Lam Ngữ hưng phấn, mắt sáng bừng:

- Nhất định, mời Vương tú nương từ Giang Nam đến thêu, dùng tơ lụa thượng hạng, tìm thợ may khéo nhất, mặc kệ là tốn bao nhiêu bạc thì những nữ tử sắp thành tân nương đều chịu chi. Có ai không muốn thật xinh đẹp vào ngày quan trọng đó đâu?

Lời của Lam Ngữ khiến Mạc Vũ Nhi trầm tư, nàng nói cũng có chút đạo lý. Nếu thành công thì đúng là rất có thể kiếm tiền, có thể chăm sóc mẫu thân chu đáo hơn, có thể sửa sang lại ngôi nhà này, có thể thuê thêm chút nha hoàn để cho Lam Ngữ, Thanh Ngôn, Liễu Tuấn không phải mệt mỏi như vậy nữa. Cũng sẽ không phải ỷ lại vào người khác, cũng sẽ không cảm thấy tương lai đáng sợ nữa.

- Được, vậy thử xem đi! Đem tơ lụa từ Giang Nam về ra làm trước, xem tình hình thế nào rồi quyết định bước tiếp theo.

Thử một lần rồi thì không thể dừng lại được nữa. Mấy món đồ này gửi ở cửa hàng bán áo cưới, vừa treo lên là người ta đã tranh nhau mua. Liễu Tuấn ngày nào cũng tươi cười nói với tiểu thư những nhà giàu đó muốn đặt hỉ phục cỡ nào, hơn nữa cửa hàng bán vải cũng muốn cung cấp vải vóc lâu dài cho Liễu viên.

Mạc Vũ Nhi cười khổ, không ngờ vô tình trông liễu liễu xanh um, nghĩ đây hẳn là trời cao thương xót để cho người ta còn có chỗ để sinh tồn. Có mở đầu này, Mạc Vũ Nhi có tự tin để bước tiếp. Bận rộn như vậy khiến nỗi ưu sầu cũng vơi đi mấy phần, Thanh Ngôn, Lam Ngữ và Liễu Tuấn lại trở nên mừng rỡ, bên trong Mạc phủ đã dần trở nên vui vẻ, tươi đẹp. Gửi bán ở cửa hàng khác cũng không phải là cách hay, lòng Mạc Vũ Nhi thầm hạ quyết định.

Sáng sớm, Thanh Ngôn theo lệ thường đi vào phòng ngủ của tiểu thư định hầu hạ tiểu thư ngủ dậy, vừa đẩy cửa đã thấy một tiểu công tử xinh đẹp đang nhìn mình cười. Nhất thời nghĩ là ai lên xông vào, vừa định kêu lên hoảng hốt, nhìn kĩ lại thì ra là Mạc Vũ Nhi đã cải nam trang.

Mạc Vũ Nhi vội ra dấu im lặng, ngừng lại Thanh Ngôn đang muốn đặt câu hỏi:

- Thế này không tốt sao? Có thể tiện đến cửa hàng lụa, phường thêu, đi bàn việc làm ăn, có thể mặt đối mặt nói chuyện với nhau, có thể tùy ý đi lại. Thanh Ngôn, đừng do dự như vậy, ta đã quyết định rồi, từ hôm nay trở đi, ta muốn chôn dấu quá khứ, tìm cuộc sống mới. Từ nay về sau sẽ không còn Mạc Vũ Nhi nào nữa, chỉ có Liễu Mộ Vân mà thôi.

Liễu là họ của mẫu thân, Vân là tên của huynh trưởng, Mộ là thương yêu huynh trưởng của mình, nàng sẽ thật cố gắng, giống như huynh trưởng đã từng đem đến sự giàu có, hạnh phúc cho gia đình. Thanh Ngôn rơi lệ, ôm cổ Mạc Vũ Nhi:

- Nhưng cho dù là vậy thì người cũng sẽ rất vất vả đó, tiểu thư!

Tiểu thư mảnh mai, yếu ớt lại giả nam trang ra ngoài làm việc, nhìn kiểu gì cũng khiến người ta đau lòng.

- Không đâu, vẽ quần áo, trang trí tô màu vốn là sở thích của ta, làm nam nhi rồi, chưa biết chừng sẽ được tự do hơn một chút.

Đã chẳng còn ai để chờ đợi, cũng không thể ỷ lại nữa, bộ dáng gì mà chẳng được.

Lam Ngữ bê bữa sáng vào, đã đứng ở ngoài nghe rõ ràng, than nhẹ một tiếng rồi đẩy cửa đi vào:

- Thanh Ngôn, từ hôm nay trở đi chúng ta cũng mặc như gia đình, như vậy tiểu thư ra ngoài làm việc, chúng ta cũng có thể làm bạn đi cùng.

- Lam Ngữ!

Mạc Vũ Nhi ghen ngào ôm Lam Ngữ. Lam Ngữ lớn hơn nàng mấy tuổi, luôn suy nghĩ thấu đáo, tinh tế, tỉ mỉ. Thanh Ngôn gật đầu, ba chủ tớ rưng rưng cười. Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời theo kẽ lá xen vào tiểu lâu, sắc xuân đang về.

Liễu Tuấn là tổng quản giỏi, đi qua lại vài ngày đã tìm được một cửa hiệu trên khu phố sầm uất, tìm người trang hoàng lại rồi sai người treo biển, tên là “Tầm Mộng phường”, chuyên làm hỉ phục, trang sức, giày vớ cho nam nữ kết hôn, điều đặc biệt là làm theo vóc dáng từng người, tuyệt đối không làm bữa làm ầu.

Mùa xuân ở Liễu viên, hoa đỏ thắm, liễu biếc xanh, người hầu mới đến chân tay lạnh lẽo thu dọn Liễu viên sạch sẽ, trang nhã. Có một nha hoàn khỏe mạnh chuyên chăm sóc Mạc phu nhân, còn có một vị đại phu cách vài ngày lại đến chữa bệnh một lần. Mọi thứ đều an bài thỏa đáng, Mạc Vũ Nhi cũng an tâm ở lại Tầm Mộng phường để lo việc làm ăn.

Tầm Mộng phường gần như là một đêm nổi danh, mặc kệ là mùa gì cũng đều có khách tới chật cửa. Mạc Vũ Nhi cũng biết cách xã giao, có đôi khi sẽ làm đôi bộ quần áo làm lễ vật qua lại, đám thương gia đều mừng như được trân bảo.

Bạc kiếm được không ít nhưng cuối cùng Thanh Ngôn và Lam Ngữ cũng không còn được thấy tiểu thư mỉm cười nữa. Ngày nào cũng vậy, không vẽ thì đọc sách, có đôi khi sẽ ra ngoài giải sầu. Đầu mỗi tháng và giữa tháng, các tiểu thư, công tử sắp cưới gả đều đến, xem xét vóc dáng, khí chất của bọn họ để làm ra những bộ quần áo phù hợp nhất. Nam trang tuy rằng mới làm lần đầu nhưng Mạc Vũ Nhi trí tuệ, rất nhanh đã có thể làm quen tay. Thêu thùa thì là do Vương tú nương làm, vẽ vóc thì đều lấy tư liệu từ Ngô gia cũng chính là cửa hàng tốt nhất kinh thành. Nhân vì danh tiếng của Tầm Mộng phường, tư liệu tốt nhất của Ngô gia cũng không bán ra ngoài mà đưa thẳng đến Tầm Mộng phường. Hỉ phục của Tầm Mộng phường tuy rằng đắt đỏ nhưng đơn đặt hàng vẫn như tuyết rơi. Nay Mạc Vũ Nhi lại mở thêm Tầm Mộng các ở đối diện, cũng là ngày kiếm trăm bạc. Phường chủ Tầm Mộng phường trở thành người được bàn tán nhiều nhất trong miệng những văn nhân, nhà sĩ trong kinh thành, rất nhiều người muốn cùng kết giao nhưng lại không có cơ hội. Chỉ nghe nói hần rất trẻ, tú nhà bất phàm, thường chỉ ở trong nhà, đôi mắt sâu như biển như chất chứa sự u sầu khôn cùng.

7. Chương 7: Núi Có Cây Cây Lại Có Cành, Lòng Nhớ Quân Quân Nào Có Hay

1

Đêm 23 tháng chạp, Hoàng thượng truyền chỉ, không có chuyện gì thì không cần vào triều, có việc thì viết vào sổ trình lên, các đại thần đều an tâm ở nhà chuẩn bị lễ mừng năm mới, chuyện vụn vặt cũng không cần tự mình hỏi đến, chỉ là giữa đồng僚 với nhau, thân bằng cố hữu có chút lễ tiết cần qua lại mới tự mình ra mặt. Như đến vương phủ vẫn an Hường Vương gia, mang theo chút quà, nói chút chuyện phiếm trông mong năm sau Vương gia sẽ nói mấy lời hay trước mặt Hoàng thượng, Hoàng thượng rất coi trọng đề nghị của Hường Vương gia. Chỉ là vị Vương gia này nhìn thì ấm áp như gió mùa xuân, thân thiết hiền lành nhưng trong lòng lại lạnh như băng, không thân thiết với ai, không ai có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng hắn. Ai, khó nắm bắt lắm thay!

Trong đại sảnh Hường vương phủ, Hường Bân nhậm nhậm nhìn quan viên Bộ Lại đang khẩn trương, lắp bắp nói, Hường Bân mỉm cười cổ vũ hắn nói cho xong.

- Vương gia, nghe... nghe nói Bộ Hộ còn thiếu... thiếu chút quan... ở Bộ Lại đã vài năm, không biết có thể nhờ Vương gia nói với Hoàng thượng đôi câu, cho tiểu nhân một cơ hội.

Ai, cuối cùng đã nói xong, quan viên kia nhìn Vương gia với vẻ lấy lòng, ánh mắt Vương gia híp lại, nghe nói Vương gia híp mắt là lòng không vui, hắn không khỏi bối rối vội nhìn qua chỗ khác, không dám nhìn Vương gia nữa. Trời đông tháng giá mà quan viên kia cảm thấy mồ hôi thấm ướt mấy lớp áo.

Hường Vương gia không trả lời, chỉ lo nghịch nghịch chiếc quạt trong tay, đại sảnh nhất thời yên tĩnh lại, quan viên kia như nghe được tiếng tim đập của mình rất rõ ràng. Hường Quý bưng trà đi vào, vừa thấy đã hiểu, đây là người thứ mấy của hôm nay rồi, những người này đúng là lòng ôm hi vọng, tuy rằng Vương gia được Hoàng thượng sủng ái nhưng cũng không kiêu ngạo, chỉ có người có tài thì Vương gia mới tiến cử với Hoàng thượng, những đám quan viên này làm quan trong triều với Vương gia bao năm chẳng lẽ còn không biết? Vương gia mỉm cười như ánh mặt trời ấm áp cũng không có nghĩa là mùa xuân thực sự.

- Đại nhân, mời dùng trà.

Quan viên kia gật đầu cảm ơn Hường Quý, ít nhất cũng có người lên tiếng.

- Lý đại nhân.

Hường Bân không nhanh không chậm mở miệng, vẫn là nụ cười thân thiết:

- Đại nhân nói vậy chẳng phải là muốn tiểu vương trở thành kẻ bất nghĩa sao. Đại nhân nghĩ mà xem, thuyên chuyển quan lại là chuyện Hoàng thượng rất quan tâm, đương kim Hoàng thượng rất anh minh, dùng người không theo khuôn mẫu gì cả, không để ai chịu thiệt cho nên mới có thời thái bình thịnh thế bây giờ. Giờ ông muốn tôi thay đổi quyết định của Hoàng thượng, có phải là cảm thấy Hoàng Thượng...

- Không, Vương gia!

Vị kia hai chân mềm nhũn, quỳ gối xuống trước mặt Hường Bân, chân run rẩy:

- Tiểu thần không dám, tiểu thần không dám, tiểu thần sai rồi, xin Vương gia hãy tha tội cho tiểu nhân.

Hường Bân đứng lên, bước tới đỡ người kia dậy:

- Lý đại nhân có tội gì chứ? Người ai chẳng hướng lên cao, đó là chuyện thường tình, chỉ là tiểu vương bất lực mà thôi. Đứng lên đi, về sau cứ an tâm làm việc, Hoàng thượng sẽ nhìn thấy. Hường Quý tiễn Lý đại nhân về. Đúng rồi, còn có lễ vật này nữa, tiểu vương không làm được chuyện đương nhiên là không dám nhận, xin hãy mang về đi thôi!

Người kia định giải thích cái gì đó nhưng lại thấy Hường Bân đã xoay người đi vào hậu đường, lau mồ hôi rồi nuốt lời muốn nói lại. Ai dà, lời đồn trên phố quả là không sai, Hường Vương gia đúng là ý chí sắt đá, lòng ôm hi vọng đúng là không để làm gì, ngược lại lại khiến Vương gia phản cảm, ai! Hường Quý đỡ vị quan đứng cũng không vững lại:

- Đại nhân, mời qua bên này!

- Làm phiên tổng quản, hôm nay đúng là xấu hổ quá!

Chuyện vừa này khiến ba hồn của ông đã bay mất hai rồi.

- Không có chuyện gì, đại nhân, đây là chuyện thường tình, Vương gia rất thấu hiểu, cũng không để trong lòng đâu.

Hướng Quý trấn an, người kia vui mừng:

- Vương gia sẽ không để tâm?

- Thật đó ! Nhưng đại nhân, Vương gia có sự khó xử của Vương gia, ông cũng nên thông cảm cho Vương gia mới được. Nào, đi qua bên này, đi từ từ nhé!

- Đương nhiên rồi, hạ quan nào dám!

Vất vả lắm Hướng Quý mới đỡ được Lý đại nhân bị dọa mất hồn kia lên kiệu, lại thấy có một chiếc kiệu khác dừng lại trước phủ, cười khổ lắc đầu, nhìn lại thì thấy là Vệ Thức Văn xóc rèm bước ra, Hướng Quý thở phào nhẹ nhõm cười bước lên đón:

- Vệ đại nhân, ngài tới rồi, hôm nay Vương gia đang nhắc tới ngài đó?

Vệ Thức Văn cười lớn:

- Giờ Hướng phủ khách khứa tấp nập, tôi đâu dám tới quấy rầy, chỉ sợ không có lễ vật tốt sẽ bị Hướng tổng quản đuổi ra khỏi cửa!

- Vệ đại nhân lại nói đùa rồi, mời, hôm nay Vương gia đã tiếp mấy người rồi, đang phiên chán đây, ngài tới nhất định Vương gia sẽ rất vui vẻ.

- Hướng tổng quản, ông nói sai rồi, Vương gia sẽ không phiên đâu, nếu phiên thì Vương gia đã không gặp bọn họ, Vương gia ấy à, giờ đang vui lắm đây, nhìn những người bình thường tỏ vẻ trí thức giờ mất mặt như vậy, đâu phải là chuyện dễ được thấy.

Hướng Quý sững sốt, Vệ đại nhân nói hình như cũng có chút đạo lý, chỉ là Vương gia cười tươi như vậy, đâu phải là người có “ý xấu” như vậy đâu!

- Tổng quản, hậu hoa viên nhà ông dường như là rất trống trải, mấy hòn giả sơn với vài cây tùng bách cũng quá là phí phạm khu vườn rộng như vậy. Vườn sao, nó phải có hình dạng của khu vườn chứ, phải có nhiều cây cối bốn mùa thay đổi, có chút đình đài lầu các, ngày ngày nhìn mấy cây tùng kia chán muốn chết.

Vệ Thức Văn đi trên đường, nhìn hậu hoa viên rộng mở, lần đầu tiên phát hiện Hướng vương phủ trông tẻ nhạt như vậy, không nhận được mà đề nghị.

- Thức Văn nói hay lắm.

Hướng Bán đang đọc sách ở hậu đường bị lời nói của Vệ Thức Văn cắt lời, vẻ mặt vui mừng:

- Phụ thân, mẫu thân và Bối Nhi đều ở lại trong cung, một mình ta ở đây, một đại nam nhân cũng không có chú ý được nhiều, không để ý được mấy chuyện này. Như mùa đông này, nếu có chút hoa mai, ngồi trong bên lò sưởi uống rượu, đập tuyết tìm mai thì thật tuyệt vời.

Mai! Có người rất yêu hoa mai, nếu có một vườn mai, chắc hẳn sẽ thường xuyên đến đây dạo chẳng. Về mặt Hướng Bán thoáng chút dịu dàng khiến Vệ Thức Văn và Hướng Quý cả kinh, nhất thời không thể tìm được phương hướng.

- Hướng Quý, mùa xuân sang năm ông đi tìm mấy loại mai đẹp về trồng đi. Thức Văn, vào đi!

Hạ nhân sớm đã bưng trà nóng Vệ Thức Văn yêu thích lên, vị Trạng nguyên này là bằng hữu thân thiết của Vương gia, sở thích của hắn hạ nhân sớm đã hiểu rõ. Phẩm trà rồi lại ăn chút điểm tâm, Vệ Thức Văn thỏa mãn nói với Hướng Bán:

- Quý phủ của huynh tuy không có vườn đẹp nhưng lại có đầu bếp giỏi.

Hướng Bán vui vẻ:

- Như Thiên cũng thường nói vậy, đáng tiếc Di Phi lại chẳng thích, cùng lắm hẳn cũng chỉ uống hai ngụm rượu, ít khi dùng thứ gì khác khiến đầu bếp nhà ta bị đả kích rất lớn.

- A, từ khi Lâm Tiểu Vũ kia bỏ đi, Di Phi như mất đi tình cảm, không có độ ấm, lúc nào cũng lạnh lùng, chẳng thèm để ý cái gì cả. Nếu hẳn không phải là con trai độc nhất của nhà họ Tề thì ta đã nghĩ hẳn sẽ xuất gia đi tu đó. Ai, hỏi thể gian tình ái là chi, khiến người ta si si ngốc ngốc. Đáng tiếc hẳn yêu người không thuộc về mình, như vậy rất không đáng.

Về mặt Vệ Thúc Văn rất khinh thường, lúc trước ba người bọn họ đều nhìn ra Lâm Vũ Nhi muốn học đàn là giả, có tư tình với nhạc công mới là thật, chỉ riêng Tề đại công tử kia là chẳng hay biết gì.

- Chuyện Lâm Tiểu Vũ và nhạc công dừng để cho Di Phi biết, để hẳn nghĩ rằng nàng ta ngã xuống núi chết đi, như vậy, ít nhất hẳn cũng được dễ chịu hơn chút.

Hướng Bán đặt chung trà lên môi, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Tề Di Phi luôn tự phụ thông minh, không ngờ lại bị một nữ tử đùa giỡn như vậy.

- Không biết thì cái gì?

Lãnh Như Thiên lớn tiếng cười bước vào, không hề câu nệ, tự tìm ghế ngồi xuống:

- Hai đại nam nhân cũng học theo người ta bàn luận sau lưng người khác, quá xấu xa!

Hướng Bán và Vệ Thúc Văn cười lớn. Tuy rằng tính tình bốn người rất khác nhau nhưng lại hòa hợp hơn anh em một nhà, đặc biệt là sự thẳng thắn, chân thành của Lãnh Như Thiên khiến người ta rất thoải mái.

- Chúng ta đang đoán hôm qua Lãnh công tử ở trong phòng người đẹp nào ở Hải Đường viện?

Đột nhiên Lãnh Như Thiên trở nên lo lắng:

- Đây đây... Đừng nói lung tung.

Thần sắc kích động, chạy trước chạy sau nhìn thấy không có ai khác thì mới an tâm ngồi xuống:

- Quận chúa muội muội nhà ngươi không ở đây chứ?

Hướng Bán hiểu kỳ:

- Bối Nhi có liên quan gì đến chuyện này sao?

Lãnh Như Thiên đỏ mặt:

- Nàng... nàng ấy miệng rộng, nếu bị nàng nghe được, nàng nói khắp nơi, để Hoàng thượng và phụ thân ta biết được thì ta còn mặt mũi gặp ai nữa?

- Người...

Hướng Bán và Vệ Thúc Văn chỉ vào Lãnh Như Thiên, cười ha hả:

- Không thể nào, Như Thiên, không phải ngươi vẫn tự cho mình là công tử phong lưu sao?

- Có gì mà cười vui như vậy?

Tề Di Phi bước vào mang theo một luồng khí lạnh, cúi người hơ tay bên chậu than, khuôn mặt lạnh lùng vẫn chẳng chút tình cảm.

- Hôm nay không hẹn mà gặp, để ta bảo đầu bếp hâm rượu, làm chút đồ ăn ngon, chúng ta cùng uống sáng khoái một trận đi.

Hướng Bán đề nghị.

- Chút nữa bàn chuyện này, nói tiếp chuyện kia đi. Như Thiên, ngươi nói đi, Quận chúa Tự Bối sao lại miệng rộng?

Vệ Thúc Văn xấu xa nháy mắt với Tề Di Phi, vẻ mặt như quyết sẽ không tha cho Lãnh Như Thiên, Tề Di Phi ăn ý ngồi xuống chờ.

Lãnh Như Thiên hoảng đến độ râu dựng ngược, nhìn Hướng Bân định xin giúp đỡ, đáng tiếc đối phương cũng đang tò mò nhìn qua. Hán tử cao to quyết tâm... mặc kệ:

- Ta nhìn Bối Nhi quận chúa lớn lên, trước kia trông lạnh lợi đáng yêu, nay trưởng thành lại càng xinh đẹp khiến lòng người say đắm. Ta... ta không muốn nàng có ấn tượng xấu gì về mình. Thực ra quận chúa Tự Bối chỉ là có chút kiêu ngạo chứ không phải là miệng rộng, ta nói vậy... Ai, các người đều hiểu rồi chứ! Các người đừng có cười trộm, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, ta có ý nghĩ như vậy cũng chẳng có gì là lạ. Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của riêng ta, các người đừng có nói lung tung ra bên ngoài khiến quận chúa khó xử, nàng đáng được đối xử tốt.

Lời của Lãnh Như Thiên càng lúc càng thấp, mấy câu cuối gần như là không thể nghe được. Ba người vốn định trêu đùa, nghe xong lại chẳng nói được gì hơn.

Hướng Bân không ngờ người anh em nhìn trông phóng khoáng mà lại có được sự tinh tế này, lòng không khỏi có chút cảm động. Lãnh Như Thiên ngoài mặt phong lưu nhưng không hề hạ lưu, là người hào sảng chính trực khiến hắn rất quý trọng. Hắn vỗ vỗ Lãnh Như Thiên:

- Nếu Bối Nhi có thể phó thác cho Như Thiên thì chính là phúc phận của nó, nhưng đây là chuyện lưỡng tình tương duyệt, mọi thứ đều phải theo duyên phận.

Lãnh Như Thiên chỉ cười ngây ngô gật gật đầu, chẳng nói gì thêm. Ba người cũng đều trầm mặc không nói.

Chữ “tình” vô cùng vi diệu, không những không thể miễn cưỡng người khác mà cũng chẳng thể tự khống chế bản thân. Có khi tuy rằng biết rõ không nên yêu thương ai đó nhưng lại không tự chủ được mà vẫn thương yêu nàng. Trêu đùa này vốn có thứ tình cảm kì diệu đó, không cần oán giận cũng chẳng mong áy náy. Tình yêu vốn là thứ khó nắm bắt nhất, có khi đau khổ, có khi ngọt ngào, có khi khiến người ta vui vẻ, có khi lại khiến người ta bị thương. Việc này hoàn toàn không liên quan gì đến người có phải là anh hùng, có được thân phận tôn quý hay không.

Biểu hiện của Lãnh Như Thiên rất chân thành, nghĩ lại, những hành vi bình thường của hắn cũng chỉ là một cách để che giấu, nội tâm lại trân trọng tiểu quận chúa mọi người vẫn nghĩ còn chưa lớn kia. Vệ Thức Văn đột nhiên rất hâm mộ Lãnh Như Thiên, có một người để yêu thương thật hạnh phúc. Hướng Bân là người làm huynh trưởng cũng rất vui mừng. Khuôn mặt căng ra của Tề Di Phi lại như đang rơi vào cảm xúc nào đó.

“Nhìn nàng lớn lên, trước kia trông lạnh lợi đáng yêu, nay trưởng thành lại càng xinh đẹp khiến lòng người say đắm.” Hai câu nói này của Lãnh Như Thiên dễ dàng chạm đến đáy lòng phong trần của hắn. Tuyết rơi đầy trời, mai trắng tuyết trắng, ánh mắt chân tình của mình nhìn gương mặt nhỏ nhắn tú nhả ấy, nói sau này muốn cùng nàng ngắm mai. Tim bỗng run lên, bát trà trên tay rơi xuống mặt đất, tiếng vang nhẹ khiến ba người khác hoảng hốt, vội tỉnh táo lại.

- Tề huynh, không sao chứ?

Lãnh Như Thiên nhặt bát trà lên, lo lắng nhìn Tề Di Phi:

- Không có, chỉ là lỡ tay, ta có việc phải đi trước.

Chuyện cũ đột nhiên dâng lên và cảm giác bứt rứt không thể nói nên lời khiến hắn không kiềm chế được, tinh thần rối loạn, chỉ muốn tìm một nơi vắng lặng suy nghĩ.

- Đừng! Chúng ta cùng đến Tầm Mộng các tìm nghĩa đệ của hướng huynh được không, ta rất hiếu kì với tiểu tử kia, như con nhím nhỏ vậy.

Lãnh Như Thiên cản lại.

Vệ Thức Văn là người đầu tiên đứng dậy phụ họa:

- Được, ta cũng có ý này, vị phương chủ kia rất đặc biệt đó.

Về mặt Tề Di Phi trở nên rất quái dị, mắt lóe sáng, suy nghĩ rồi đi cũng biến mất, trong đầu sao lại hiện ra gương mặt của vị phương chủ kia và khuôn mặt nhỏ nhắn đã xa?

Về mặt Hướng Bân vẫn mềm mại như gió mùa xuân:

- Cũng được, hôm nay ta cũng có không việc gì, chúng ta ra ngoài đi dạo đi!

Biểu hiện của Mộ Vân hôm ấy rất quái dị, có một số việc hẳn muốn hiểu rõ:

- Di Phi, cùng nhau đi thôi.

“Tề công tử, ai lại dám quên công tử chứ?” Tề Di Phi vẫn nhớ kỹ khi nói những lời này, về mặt Liễu Mộ Vân hiện rõ ý chỉ trích, hẳn thực sự không nghĩ ra mình đã đắc tội với ai?

8. Chương 8: Núi Có Cây Cây Lại Có Cành, Lòng Nhớ Quân Quân Lại Chẳng Hay 2

Cuối năm, Tầm Mộng các tập nập người qua lại. “Kinh thành tứ thiếu” vừa đến đã khiến rất nhiều người đều nhận ra, nhìn nhau mấy lượt lại càng cảm thấy Tầm Mộng các bất phàm, bằng không sao có thể khiến “Kinh thành tứ thiếu” ghé thăm? Bốn người nhìn quanh một lần, chỉ thấy vị tổng quản kia bận rộn qua lại, không hề thấy tiểu chủ nhân tuần tú ở đâu.

Tuy đây là lần đầu tiên Liễu Tuấn nhìn thấy ba vị khách nhưng lập tức có thể đoán ra, mấy ngày qua Thanh Ngôn luôn cần nhân mãi, muốn quên cũng khó. Vội bước lên thi lễ:

- Vương gia, Vệ đại nhân, nhị vị công tử, mời vào trong này.

Tề Di Phi nhìn Liễu Tuấn, lòng cả kinh đến ngật dại. Tuy rằng năm tháng khiến khuôn mặt này già nua đi mấy phần nhưng hẳn vẫn nhớ rõ những lần ông đón hẳn vào phủ, tiễn hẳn lên kiệu. Mà Liễu Tuấn lại như không nhận ra hẳn, khách sáo tiếp đãi, không khác những người còn lại.

- Mộ Vân đâu? Hướng Bản ôn hòa hỏi.

- Hôm nay công tử nhà tôi cùng phu nhân đi thăm người thân, không ở đây.

Liễu Tuấn đưa bốn người vào hậu đường, mang chậu than và trà nóng lên, cung kính đứng bên đáp lời, khoe mắt khê đảo qua Tề công tử, trong lòng sớm đã chuẩn bị sẵn.

- Khó có khi Lãnh mỗ ngưỡng mộ ai như vậy, khó khăn lắm mới tìm đến được mà lại công cốc. Tổng quản, công tử nhà ông bao giờ thì rồi, chúng tôi đến quý phủ bái phỏng.

Lãnh Như Thiên không cam lòng. Liễu Tuấn chu đáo rót trà cho bốn người:

- Hai ngày nữa công tử mới hồi kinh. Ngày khác công tử nhà tôi sẽ đến quý phủ đáp lễ.

Mắt Hướng Bản hơi híp lại, ý cười bên môi vẫn vậy:

- Vậy chờ thêm mấy ngày nữa đi!

Trực giác nói cho hẳn, Liễu Mộ Vân nhất định không ra khỏi kinh thành, chỉ là đã xảy ra chuyện gì đó nên mới tránh mặt thôi? Chuyện có vẻ thú vị rồi đây. Lãnh Như Thiên rầu rĩ không vui, ồm ồm nói:

- Thế thì có thể làm được gì, khó lắm mới có người khiến ta được tâm phục, muốn gặp lại khó như vậy?

Liễu Tuấn ở bên có chút không đành lòng, cũng không dám đắc tội với bốn vị này, vội trả lời:

- Hôm nay thật là đúng dịp nhưng công tử sẽ về ngay thôi, ngày nào cũng ở trong Tầm Mộng các, muốn gặp cũng rất dễ.

Nói xong, lòng cũng không dám chắc, ngày ấy từ Quan Mai các trở về, tiểu thư đã bị lạnh sinh bệnh, mấy ngày nay đều nằm liệt giường không thể dậy nổi, trong Liễu viên, lão phu nhân dùng thuốc, tiểu thư cũng phải uống thuốc, cả nhà toàn mùi thuốc khiến người ta thật không nỡ. Không nhìn được lại nhìn trộm Tề Di Phi, không ngờ lại bắt gặp cái nhìn hoang mang của đối phương, vội cười ra vẻ lỗi đời.

- Trong các mới nhập về mấy bức tranh sơn thủy, rất đẹp, các vị có muốn đi xem không?

Vệ Thức Văn rất hứng thú vừa định lên tiếng trả lời, không ngờ Hướng Bản đã buông bát trà đứng dậy ôm quyền với Liễu Tuấn:

- Lần sau đi! Mộ Vân không ở đây, chúng ta cũng không quấy rầy tổng quản nữa. Các vị, chúng ta đến Túy Tiên lâu uống rượu đi?

- Cũng được!

Vệ Thúc Văn kéo Lãnh Như Thiên còn không cam lòng ra khỏi hậu đường. Tề Di Phi hơi ngừng lại:

- Vừa rồi mới nhìn thấy trong phòng một bức thư pháp rất được, mời Liễu tổng quản đi cùng tôi được chăng? Hướng huynh, các vị đi trước đi, tiểu đệ sẽ đến sau.

Hướng Bân có chút nghi ngờ nhưng vẫn tỏ ra như không, cười khẽ gật gật đầu rồi đi ra cửa. Liễu Tuấn tiễn khách rồi quay về hậu đường, thấy vẻ mặt đầy tâm sự của Tề Di Phi, ông vẫn giả bộ như không nhìn ra:

- Tề công tử, mời cùng tôi ra ngoài đi!

- Lão quản gia, nếu Tề mỗ không nhớ nhầm thì ông từng làm việc ở Mạc phủ?

Tề Di Phi nhìn chằm chằm Liễu Tuấn, không muốn bỏ qua bất kì biểu cảm nào của ông.

Liễu Tuấn thoải mái gật đầu:

- Đúng, tôi từng làm tổng quản ở Mạc phủ, thứ cho tôi đã già hoa mắt, tôi không nhớ ra Tề công tử đã từng đến?

Tim Tề Di Phi như bị ai cào xé:

- Đã lâu rồi ta không đến Mạc phủ, lão tổng quản không nhớ ra cũng là bình thường, chỉ là vì sao tổng quản lại ở đây?

- À, sau khi Mạc lão gia và công tử tạ thế, lão phu nhân và tiểu thư đã tha hương, tôi ở lại đây tìm công việc khác thôi.

- Ủ, tiểu thư... tiểu thư có khỏe không?

Khuôn mặt lãnh khốc của Tề Di Phi vặn vẹo vô cùng, chưa bao giờ hằn hận mình đến như vậy. Đôi mắt trí tuệ, xinh đẹp kia vẫn như còn ngay đây. Khi mới ra nước ngoài, bóng dáng nho nhỏ đó đã bầu bạn với hắn trong những giấc mộng đêm về, chỉ là dù sao nàng còn quá nhỏ, hắn không kịp chờ nàng lớn lên thì Lâm Tiểu Vũ đã xuất hiện, cơ thể thành thực, tình cảm nóng bỏng mê hoặc tâm trí của hắn, tuổi tác như vậy không thích hợp để yêu xa, hắn cũng chỉ là nam tử bình thường. Chỉ là không ngờ sau khi hắn hồi kinh thì nàng đã tha hương, bật vô âm tín.

- Sau khi tôi và tiểu thư tách ra thì không còn liên lạc gì nữa, cũng không biết nàng sống thế nào? Nhưng tiểu thư nhà tôi trí tuệ, tú nhả, ở đâu cũng sẽ là minh châu lấp lánh, nhất định sẽ sống tốt.

Liễu Tuấn từ tốn trả lời.

- Cũng đúng, cũng đúng!

Từ khi còn nhỏ nàng đã có thể đọc được tâm tư của người khác, sau khi lớn lên không biết sẽ xuất chúng cỡ nào? Lòng Tề Di Phi thoáng chút xót xa, hắn vô đức nên không thể có được nàng. Đột nhiên, một khuôn mặt thanh tú hiện lên trong tâm trí:

- Lão quản gia, vậy Liễu công tử...

Liễu Tuấn gặp chiêu tiếp chiêu:

- Hắn là phường chủ của Tầm Mộng phường, là chủ nhân mới của tôi.

- À à...

Hôm nay hình như đầu óc không được tỉnh táo, luôn suy nghĩ linh tinh:

- Làm phiền lão quản gia rồi, tạm biệt!

Đây là sự hối hận sâu sắc, không dễ dàng chạm vào, càng chạm đến hắn lại càng tự khinh bỉ mình. Thất thiếu cáo từ, nơi không người, hàng lệ đã cố nén vẫn không nhịn được mà lăn dài. Lời hứa khi ấy chưa thể

thực hiện tình yêu phải trả giá ngàn vạn lại không có kết quả, đây là thế nào? Tề Di Phi vuốt đầu, đau khổ không thể không dừng lại.

- Công tử, hôm nay Vương gia, Vệ đại nhân và hai vị công tử khác tới Tầm Mộng các.

Khuôn mặt nghiêm túc của Liễu Mộ Vân tái nhợt, đang dựa vào giường vẽ tranh. Bị bệnh mấy ngày, hôm nay đã có thể rời giường. Liễu Tuấn về phủ, việc đầu tiên là đến báo cáo lại tình hình ngày hôm nay.

- À, Hưởng đại ca có hỏi gì không?

Hưởng đại ca lo lắng cho hắn sao? Nên mới đến Tầm Mộng các, nghĩ vậy, Liễu Mộ Vân cảm thấy áy náy, ngày đó không từ mà biệt, giấu lại vẫn luôn thấy mình thật tùy tiện.

- Hưởng vương gia thì bình thường chỉ là Lãnh công tử thì như đứa trẻ vậy, nói khó lắm mới có thể có người khiến hắn tâm phục mà lại khó gặp như vậy. Trước khi đi, Tề công tử có hỏi mấy chuyện cũ.

Liễu Mộ Vân khinh thường cười nhạo:

- Hắn nhận ra ông đúng không!

Liễu Tuấn không trả lời, bỗng nhiên nước mắt tuôn rơi:

- Tiểu thư, tiểu thư phải sớm khỏe lên đi thôi, gia đình này, Tầm Mộng phường, Tầm Mộng các không thể không có tiểu thư được.

Tuy rằng tiểu thư yếu đuối nhưng nàng lại là viên thuốc an thần, nàng chỉ dịu dàng ngồi đó cũng khiến ông cảm thấy trời có sập cũng chẳng sao. Tình cảnh hôm nay khiến lòng ông hoang mang rối loạn, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Mùa đông năm nay có lẽ sẽ rất dài.

Mắt Liễu Mộ Vân cũng đỏ hoe:

- Lão quân gia, đừng lo lắng, không phải ta đang khỏe lên rồi đó sao? Không sao đâu, Mạc phủ xảy ra biến cố lớn như vậy mà chúng ta còn trụ được đến ngày hôm nay. Giờ chỉ là một số chuyện đã qua kéo tới thôi, đừng lo lắng.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy kiên nghị của tiểu thư, sự bối rối trong lòng cũng an ổn lại.

- Lão tổng quản, mời Vương tử nương làm hai chiếc áo ngoài và hai chiếc áo trong, phải dùng vải lụa tốt nhất, dùng màu xám và trắng, sai người xin số đo của Hưởng vương gia, làm xong nói cho ta một tiếng.

Liễu Mộ Vân nhìn ra ngoài cửa sổ với cái nhìn xa xăm, bầu trời tối như mực không có lấy một ánh sao, không biết lúc này Hưởng đại ca đang làm gì. Hắn là trọng thần triều đình mà mấy ngày gần gũi đã đến Tầm Mộng các hai lần, nhất định là lo lắng cho mình! Lòng Liễu Mộ Vân cảm thấy ấm áp, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn dưới ánh đèn, rất muốn lập tức đến vương phủ cùng Hưởng đại ca đốt đuốc nói chuyện thâu đêm, chỉ là mình đang trong cảnh gió thổi cũng sẽ bay mất, không dám ra ngoài, tạm thời ở nhà thêm mấy ngày, qua hai ngày sẽ tính.

- Được, tiểu nhân xin cáo lui.

Thanh Ngôn tiễn Liễu Tuấn rồi, lo lắng đỡ tiểu thư:

- Trời lạnh, mau về giường đi.

- Cũng được, ta cũng muốn mau chóng khỏe lại, như vậy mới có thể khiến các người an tâm được.

Trận ốm này khiến tim ai nấy đều như treo lên tận cuống họng, nàng phải có trách nhiệm, còn cả mẫu thân nữa, nàng không có tư cách để ốm.

Thanh Ngôn không khỏi mỉm cười, khỏe mạnh, cơ thể yếu ớt này cũng có ngày khỏe mạnh sao? Không nhịn được, rất chờ mong.

9. Chương 9: Như Khói Nhạt Như Trắng Trong, Như Soi Nước Biếc Như Lòng Cát Xa 1

Còn một ngày nữa là đến giao thừa, tổng quản Hưởng phủ Hưởng Quý dậy rất sớm, mấy ngày nay Vương phủ nhiều chuyện. Vừa mở cửa, nhìn ra bên hòn giả sơn lại thấy có vị còn dậy sớm hơn ông, đến gần thì thấy đó là Vương gia. Sáng mùa đông sương dày đặc, trên giả sơn, trên mái nhà như phủ một lớp tuyết bằng bạc, đến ngay cả cây tùng cây bách vốn luôn xanh tươi cũng như biến thành một màu bằng bạc. Tóc vương gia cũng đọng sương, chắc hẳn đã dậy được một lúc rồi.

Hưởng Quý bắt tay vào làm việc, vội đi đến:

- Vương gia, trời rất lạnh, vương gia vào nhà để tôi đốt lò sưởi, để bảo nhà bếp làm chút điểm tâm ấm.

Sắc mặt Hưởng Bân rất nặng nề, không còn vẻ thoải mái như bình thường. Hắn không trả lời, chỉ yên lặng nhìn ra chân trời. Không biết đã bao lâu rồi, hắn có cảm giác hoang mang, bất lực một cách khó hiểu, hắn không tìm thấy chút cố gắng nào, chỉ đành không để mình bị quần quýt, phiền nhiễu. Không thể tìm được nguyên nhân lại không thể nói rõ là chuyện gì, ưu phiền, không thể ngủ ngon. Dậy thật sớm đi nhìn buổi sớm mùa đông lạnh lẽo mong lấy lại được trái tim bình an. Sáng nay sương rất dày, đây cũng có nghĩa rằng hôm nay nhất định sẽ là ngày trời nắng đẹp. Lúc này, phương đông bắt đầu ửng đỏ, hàng vạn sợi kim tuyến lấp lánh chiếu lên ruộng đồng, không một sợi nắng nào bị mây che đi. Sương ban mai lóng lánh như ánh sáng từ ngân hà.

- Hưởng Quý, cảnh buổi sáng này thật sự là đẹp đến mê hồn, khó có dịp được thấy, tuy rằng tiểu vương có chuyện quấy nhiễu không thể ngủ ngon nhưng bất ngờ lại được nhìn thấy cảnh bình minh đẹp cỡ này, tiểu vương còn gì không vui nữa đây?

Hưởng Quý không hiểu, Vương gia đang nói gì vậy? Nhưng nhìn vương gia như đã gỡ được khúc mắc nào đó, vẻ mặt lại tươi cười như ánh mặt trời sớm mai, ông cũng lại vui vẻ:

- Đúng thế, đúng thế, vương gia, chúng ta vào nhà đi!

Hôm nay lạnh đến run người.

- Được, hôm nay ta ở trong phòng xem tấu chương, ai tới cũng nói là không có nhà. Nếu như mẫu thân hỏi khi nào tiến cung thì ông cứ bảo muộn một chút ta sẽ về cung.

Hưởng Bân phui sạch vẻ lạnh lùng trên người, bước ra khỏi dãy núi giả. Hưởng Quý đáp lời, nhìn vương gia vào phòng thì mới yên tâm làm việc.

Nha đầu và đầu bếp Liễu viên hôm nay cũng dậy sớm, ánh mặt trời rực rỡ thế này, nên giặt quần áo và chăn gối, nhà cửa cũng nên dọn dẹp lại, phòng bếp đang nấu cơm tất niên, luôn chân luôn tay. Tiểu công tử vừa mới khỏi bệnh, lão phu nhân cũng dần khá lên, Liễu Tuấn nói năm nay Tầm Mộng phượng và Tầm Mộng các làm ăn rất tốt, công tử đã chuẩn bị phong bao lì xì lớn cho mọi người. Bình thường công tử đối xử với mọi người không tệ, đến năm mới sẽ càng khiến người ta vui mừng. Thực ra việc ở đâu mà chẳng như nhau nhưng tìm được chủ nhân tốt lại là rất khó. Nghĩ đến đây, lại bắt đầu luôn chân luôn tay, vẻ mặt vô cùng vui sướng đón mừng năm mới.

Thanh Ngôn ở trong tiểu lâu lại đang sầu khổ, từ sáng đã cần nhằn không ngừng:

- Công tử, người mới khỏe được mấy ngày, đi lại còn toát mồ hôi mà còn đòi xuất môn, không được đâu!

Lam Ngữ bưng điểm tâm đi vào, cũng từ chối ngay lập tức:

- Không được, lạnh thế này, nếu lại bị ốm thì làm sao, ngày lễ ngày tết, mà chưa biết chừng Hưởng vương gia đã hồi cung rồi.

Khuôn mặt Liễu Mộ Vân tái nhợt nhưng vẫn rất kiên quyết:

- Ta đã nghỉ mấy ngày rồi, sớm đã không còn gì đáng ngại nữa, ta rất khỏe mạnh đó. Chỉ là đi thăm Hưởng đại ca, cũng không phải đi đâu xa, có cần lo lắng vậy sao?

Thanh Ngôn không nhin được mà bật cười, mấy hôm trước là mạnh khỏe, hôm nay lại là khỏe mạnh, xem ra tiểu thư thực sự rất nóng nảy rồi.

- Ta thấy vẫn là không được đâu, Vương gia người ta tiền hô hậu ủng, gia nô thành đàn, lại là thần tử của Hoàng thượng, phải gặp rất nhiều người. Chúng ta ăn cơm quan trọng hơn, đúng không Lam Ngữ?

Liễu Mộ Vân cúi đầu không nói gì, biết các nàng nói đúng, thực ra bọn họ cũng chỉ gặp nhau có hai lần nhưng không hiểu sao lại có cảm giác thân thiết như người quen khiến nàng rất muốn gặp hẳn:

- Ta phải đi một lần, vì lễ phép thì cũng phải qua đó đáp lễ đúng không?

Nàng khe thở dài, vẫn không chịu bỏ qua, tiếp tục cầu xin.

Lam Ngữ đau lòng, tiểu thư lúc nào cũng tỏ vẻ như người lớn, suy nghĩ vì người khác, rất ít khi có khẩu khí như vậy:

- Thanh Ngôn, người đưa tiểu thư đi đi, bằng không sao nàng chịu an lòng ở lại Liễu viên.

Thanh Ngôn bất đắc dĩ buông tay, nhận mệnh đi lấy áo choàng, lò sưởi nhỏ rồi dặn người chuẩn bị kiệu.

Liễu Mộ Vân vui mừng, cười tươi như hoa:

- Thanh Ngôn, ta muốn mặc chiếc áo màu xám kia, khoác áo lông xám nữa.

Đã mấy ngày rồi Liễu Mộ Vân không ra cửa, dọc đường đi không nhin được mà vén rèm nhìn ra phố xá bên ngoài, có lẽ trời ấm lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cũng hồng nhuận, thần thái vui vẻ lây sang cả Thanh Ngôn ngồi bên, tâm tình Thanh Ngôn cũng dần nhẹ nhàng hơn. Chủ tử nói nói cười cười, bất giác đã đến Hướng vương phủ. Hướng vương phủ, cổng lớn tường cao, sư tử đá uy vũ trấn trước cổng, đình đài lầu các thấp thoáng trong bóng cây, gia đình đứng bên ngoài cổng lớn khí phái thực sự có thể khiến người ta hoảng sợ. Thanh Ngôn đưa thiếp qua, gia đình nhìn nàng quát:

- Ta đi bẩm báo, người ở đây chờ.

Đợi một hồi, Hướng Quý đi ra, nhìn Liễu Mộ Vân từ trên xuống dưới, có chút bất ngờ nhưng chỉ lát sau đã lại mỉm cười hòa nhã:

- Liễu công tử đây là...

Lòng thực sự không rõ, vị khách này lần đầu tiên ông gặp mặt, không biết có nên nói cho Vương gia một tiếng.

Ngượng ngùng nói là nghĩa đệ của vương gia, sợ người ta nghĩ thấy sang bắt quàng làm họ, lại không thể nói rõ là giao tình gì, Liễu Mộ Vân vội đến độ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên. Đúng lúc này, Thanh Ngôn nhìn thấy một đại hán bước ra ngoài, chính là tên “ác nô”, vội la lớn:

- Này, phiên người báo cho Hướng vương gia một tiếng, công tử nhà ta ở ngoài chờ vương gia triệu kiến!

Nàng không thích những nhà quan lại thế này, lắm quy củ, thích ra vẻ, vẫn là Liễu viên tốt nhất.

- Liễu công tử!

Hướng Toàn vừa nhìn thấy Liễu Mộ Vân thì vội xuống bậc thang hành lễ, còn lên nhìn trộm Thanh Ngôn mấy lượt, sau đó mỉm cười:

- Sao lại đứng ngoài cửa? Hướng tổng quản, vị này là nghĩa đệ của Vương gia mới nhận – công tử Liễu Mộ Vân, phường chủ Tầm Mộng phường đó!

- Liễu công tử, xin lỗi, tiểu nhân không biết, công tử đừng trách tội, mau, mời vào trong.

Hướng Quý mừng thầm, may mà khi này không từ chối hẳn, vội tiến lên dẫn đường.

Liễu Mộ Vân tao nhã cúi người nói lời cảm tạ rồi theo Hướng Quý đi vào trong. Thanh Ngôn theo sau, nói với “ác nô” ở bên:

- “Ác nô”, hôm nay người thật tốt bụng đó.

Hắn cười:

- Ta không phải là ác nô, ta có tên, ta là Hường Toàn, là thị vệ của Vương gia. Đừng có nói ta mãi, người với công tử nhà người lúc đó chẳng phải là gà mẹ bảo vệ con sao.

Thanh Ngôn vừa nghe thì đã giận dữ đến dậm chân:

- Người mới là con gà trống!

- Ha ha, được, ta là gà trống, người là gà mái, được chưa!

Thanh Ngôn luôn mau mồm mau miệng không ngờ hắn lại dám nói vậy, nhất thời không nghĩ ra được lời nào để phản đối, chỉ nghiêng răng nhìn hắn, gằn từng tiếng:

- Ta là vì quan tâm công tử nhà ta.

- Ta cũng chỉ muốn bảo vệ Vương gia nhà ta, sai gì sao?

Không hiểu sao lại cảm thấy tiểu tử yếu đuối này đầy địch ý với mình nhưng Hường Toàn lại thấy rất thú vị, lúc gặp chỉ muốn nhìn thêm mấy cái, đùa đùa hắn, hắn tức giận trông thật đáng yêu.

- Không so đo với người như người!

Thấy bóng công tử sắp biến mất ở cửa, Thanh Ngôn vội đuổi theo, Hường Toàn vui vẻ nhìn theo bóng dáng xinh đẹp kia, nhìn từ phía sau sao trông giống một cô nương vậy, chỉ là miệng hơi chua ngoa nhưng không đáng ghét, Hường Toàn cười ngây ngô.

Hường Quý dẫn Liễu Mộ Vân đi vào phòng khách, dâng trà và điểm tâm, lại đốt một chậu than nóng:

- Công tử, tôi đã sai người đi gọi Vương gia, công tử dùng trà trước đi!

Cúi người cảm ơn Hường tổng quản rồi ngồi xuống, lại nghe tiếng bước chân dồn dập bên hành lang. Liễu Mộ Vân vui vẻ đứng lên.

- Hường đại ca.

Hường Bân vừa nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh kia, cảm giác buồn bực trong lòng được bình ổn lại trong chớp mắt, cuối cùng hắn đã hiểu được cảm xúc ấy là từ đâu, đều là từ người nhỏ bé này đã khiêu khích tấm lòng vốn không hề vương bận của hắn.

- Mộ Vân!

Bàn tay lớn nắm chặt lấy một bàn tay không hề có độ ấm, lại nhìn kĩ gương mặt thanh tú kia:

- Sao đệ gãy đi như vậy?

- Có sao không, chỉ là bị bệnh mấy ngày thôi.

Sờ sờ mặt, bình thần chuyển đề tài:

- Đệ làm mấy bộ quần áo cho đại ca, đã cho người đến hỏi số đo của đại ca, giờ mang đến cho đại ca thử.

- Ta chẳng có hứng thú gì với quần áo cả. Nói cho ta biết, là mấy ngày, hay là 10 ngày.

Ngữ điệu lạnh lùng và buồn phiền của Hường Bân khiến người ta không dám kháng cự, Hường Quý và Thanh Ngôn ở bên đều hoảng sợ đến ngậy người.

Nhưng Liễu Mộ Vân vẫn có thể cười nhẹ như gió thổi:

- Chẳng phải giờ đệ vẫn khỏe mạnh đứng đây sao?

Lúc nói chuyện, đột nhiên cảm giác vầng đầu ập tới. Dù sao đường đi mệt mỏi, hơn nữa cơ thể yếu ớt, muốn chống đỡ nhưng lại dần ngã vào Thanh Ngôn:

- Quỷ tha ma bắt!

Một bàn tay to kịp thời vươn đến, áo lạnh dày cộm cũng không thể che giấu được cơ thể mảnh mai kia, rất ít nam tử 16,17 tuổi lại gầy như thế này, Hường Bân giận dữ trách Thanh Ngôn:

- Đám hạ nhân như các người đã làm gì, rốt cuộc đệ ấy bị làm sao?

Bọc quần áo trong tay Thanh Ngôn rơi xuống đất, lắp bắp trả lời:

- Bị bệnh gần mười ngày, vừa mới khỏe được 2,3 ngày, cơ thể rất yếu, cơm cũng không ăn nhưng lại đòi tới gặp Vương gia.

Tuy rằng trong lòng rất cảm động nhưng cũng không muốn nhìn Liễu Mộ Vân như vậy:

- Đám người các người cứ để mặc đệ ấy tùy hứng sao?

Liễu Mộ Vân thở dốc ổn định lại bản thân, cố nói:

- Nào có lâu vậy, chỉ mấy ngày thôi.

Hướng Bân hằm hằm nhìn Liễu Mộ Vân nhưng trong nháy mắt không hề có sự tức giận:

- Đệ im đi cho ta!

Hắn đột nhiên bế thốc Liễu Mộ Vân lên rồi đi ra ngoài. Thanh Ngôn định đi theo sau thì lại bị hắn lườm cho mà vội dừng lại.

- Hướng Quý, đi hâm một bát cháo thịt, làm một ít điểm tâm rồi mang đến thư phòng. Về phần người, nếu không thể chăm sóc công tử cho cẩn thận thì để ta làm đi.

- Tôi... tôi...

Thanh Ngôn nước mắt doanh tròn, vô cùng tủi thân mà không thể nói, rõ ràng là tự công tử không chịu nghe lời, sao lại là nàng sai?

- Đừng lo lắng, Vương gia sẽ chăm sóc Liễu công tử chu đáo. Lần đầu tiên ta thấy Vương gia coi trọng ai như vậy đó, người theo ta vào vườn vừa đi dạo vừa chờ đi!

Chẳng biết Hướng Toàn đã đi đến bên Thanh Ngôn từ bao giờ, nhỏ giọng an ủi. Thanh Ngôn nhìn thấy hắn, nước mắt không ngừng được:

- Không phải ta không chăm sóc tốt cho công tử, là công tử giả vờ đáng thương, ta không nỡ nên mới cho công tử đến đây, không ngờ... không ngờ...

- Ta biết, ta biết!

Hướng Toàn gạt đầu, lấy khăn tay đưa cho người đang khóc không giống ai kia. Ai dà, nam nhân cũng có thể khóc như vậy sao? Đúng là càng nhìn càng thấy giống nữ tử.

10. Chương 10: Như Khói Nhạt Như Trăng Trong, Như Soi Nước Biếc Như Lòng Cát Xa 2

Liễu Mộ Vân choáng váng dựa vào lòng Hướng Bân, không rõ là đi đâu, chỉ thấy cây cối, lầu các đang lùi dần về phía sau:

- Đệ có thể đi được, Hướng đại ca, thể này sẽ bị đám hạ nhân chê cười mất.

Dù nói thế nào thì mình vẫn là nam tử, bị bế thì thành ra cái dạng gì. Chỉ là người đang bế mình lại nổi giận dưng dưng, đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, đi theo hắn qua hành lang dài, mái hiên rộng, đường mòn rồi tới trước một tiểu lâu, bước lên mười bậc thang, chỉ cảm thấy một tay hắn vươn ra đẩy cửa, thì ra là thư phòng. Căn phòng vô cùng thanh nhã, không sách thì tranh, còn có cả mấy món binh khí quý giá, hoàn toàn khác với thư phòng của mình.

Hướng Bân nhẹ nhàng buông hắn xuống, vào gian phòng khác lấy ra một chiếc chăn, phủ lên ghế rồi nhẹ nhàng đặt hắn trong đó, chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt hắn, xoa xoa mười ngón tay lạnh lẽo của hắn. Bế dọc đường đi, dù hắn không hiểu về con người nhưng cũng đã chắc chắn được người trong lòng hắn chính là nữ cải nam trang, cũng hiểu những cảm xúc kì lạ trước đó của mình không có gì là quái lạ. Không thể phủ nhận, “công tử Liễu Mộ Vân” này đã đảo loạn trái tim vốn bình thản của hắn suốt bao năm qua, tuy

rằng bây giờ vẫn rất loạn, vẫn không rõ nhưng hắn quyết định sẽ không buông tay. Trong lòng vẫn còn rất nhiều nghi vấn nhưng giờ không vội, bây giờ nàng đang ở bên cạnh hắn là đủ rồi. Trừu mến thổi ấm cho bàn tay lạnh như băng kia, cúi đầu hỏi: “Mộ Vân, thế này ấm hơn chưa, từ lúc quen biết đệ đến bây giờ, vì sao luôn khiến ta lo lắng?”

Mắt Liễu Mộ Vân đỏ lên, cảm động vui đầu vào lòng hắn: “Đệ khá lên nhiều rồi, đại ca, chỉ là trời đông quá lạnh rất khó chịu, từ nhỏ cơ thể đệ đã yếu, khó tránh khỏi bị đau đầu”.

“Lúc nào ta sẽ bảo ngự y đến xem”.

“ Không cần phiền toái, đại ca. Mấy năm nay đệ quá mệt mỏi rồi, sức khỏe của mẫu thân không tốt, chuyện Tầm Mộng phường, Tầm Mộng các và cả một số người phiền lòng khác... đại ca, cuộc sống thật mệt mỏi, đệ đã nghĩ sẽ không hỏi không nghĩ gì, cứ để như vậy, để mặt trời lên mặt trăng lặn, bốn mùa luân chuyển”.

Giọng nói thoáng nỉ non, hoàn toàn đã quên che giấu giới tính, hoàn toàn là một tiểu cô nương: “Đại ca, bờ vai của huynh thật vững vàng, ấm áp, thực sự muốn mãi mãi được thế này”.

Từ năm 12 tuổi đến 16 tuổi nàng phải gánh vác gia đình, mọi chuyện quán thân, thực sự quá mệt mỏi rồi. Nước mắt của Liễu Mộ Vân thấm ướt lên vạt áo của Hướng Bân. Thật hâm mộ vị quận chúa kia, có được người ca ca như vậy mãi mãi.

Hướng Bân xiết chặt tay, lòng dao động như sóng nước, trầm ấm nói: “Vậy mãi mãi đừng buông”.

Đổi vị trí thoải mái khác, dựa vào vai hắn: “Làm sao có thể? Hướng đại ca còn bận việc quốc gia đại sự, lại là trưởng tử trong nhà”. Nói cười nhẹ nhàng, ý cười trong veo, nàng không hay biết lúc này mình xinh đẹp rực rỡ như hoa. “Sẽ rất bận rộn công việc, làm sao có thể?” Nàng làm nũng lắc lắc đầu, mũ lông chồn lệch đi, mấy lọn tóc đen nhánh xõa xuống. Hướng Bân thở dài trong lòng, có phải là nên cảm thán mình có khả năng kiềm chế cao không. “Liễu công tử” này rất có lực sát thương, may mà nàng như vậy cũng chỉ có mình mới nhìn được.

Cửa mở, Hướng Quý bưng đồ ăn lên rồi lặng lẽ đi ra ngoài. Dưới cái nhìn nghiêm khắc của Hướng Bân, Liễu Mộ Vân chỉ đành cố hết sức ăn hết đồ trong bát. No bụng rồi người cũng ấm lên mấy phần. Giờ đang là giữa trưa, ánh mặt trời theo song cửa sổ chiếu vào thành những luồng sáng lồng vào nhau. Liễu Mộ Vân cảm thấy cơn buồn ngủ đang kéo đến, câu được câu chăng đáp lời Hướng Bân, nàng hoàn toàn đã quên mục đích đến của mình.

Hướng Bân nhìn nàng mệt mỏi không mở nổi mắt, uất ức bật cười. Nhẹ nhàng bế nàng vào phòng trong, cởi áo choàng, đắp chăn cho nàng. Tuy rằng không thích hợp nhưng hắn lại cảm thấy nên là như vậy, nàng là của hắn.

- Mộ Vân, mặc nam trang rất vất vả đúng không! Hướng Bân cúi đầu hỏi.

Liễu Mộ Vân nửa tỉnh nửa mê gật gật đầu, cũng không định giấu diếm:

- Đại ca, chẳng có cách nào cả, nữ tử ra ngoài làm việc rất bất tiện, mặc nam trang tự do hơn nhiều,

- Khổ cho muội rồi, Mộ Vân.

Vuốt ve hai má mịn màng của nàng, rất tự nhiên hôn lên má nàng, lòng dâng lên sự xót xa khôn cùng.

- Vẫn ổn!

Lắm bấm đáp rồi nàng nặng nề chìm vào giấc ngủ. Hướng Bân gấp gọn áo nàng lại rồi kê gối bên giường, si ngốc nhìn người con gái trên giường. Nàng ngủ mơ màng, vẻ đẹp ngọt ngào, tú lệ, tuyệt không chút phòng bị, không có u buồn càng không phải là con nhím mẫn cảm. Hít sâu một hơi, hắn thăm thềm, từ nay về sau, mọi trách nhiệm của nàng sẽ do hắn gánh vác, nàng sẽ quay về làm một cô nương 16 tuổi, ngây thơ rạng rỡ, vui vui vẻ vẻ.

Nàng bước vào trái tim bình thần suốt 30 năm qua của hắn một cách bất ngờ như vậy, hại hắn mất ngủ, hại hắn vương bận vô có, hại hắn lần đầu tiên nghĩ đến việc muốn độc chiếm một mảnh tình, hại hắn mất đi sự bình tĩnh, lạnh lùng, tự khắc chế bản thân. Hắn không thể không quản, không thể không hỏi, hắn không muốn thuận theo tự nhiên, nàng còn nhỏ, vậy để hắn đến đi.

Liều Mộ Vân ngủ thiếp đã tỉnh lại, dựa vào ghế, bưng chung trà nóng, nhìn Hường Bân đang đọc sách một hồi rồi lại nhìn ra ngoài cửa, như tự nói lại như đang dốc bầu tâm sự:

- Hường đại ca, muội thích mặt trời, màu sắc, thích những bức tranh, tơ lụa vải vóc. Ban đêm cũng có thể khiến muội kích động bất an... Trước khi ngủ, muội thường chờ Thanh Ngôn đi rồi lặng lẽ đứng bên cửa sổ, đứng đó nhìn bầu trời đêm và ánh trăng thật lâu. Mỗi đêm, đây là thời gian khiến người ta kích động nhất trong ngày, dần dần, muội không còn cảm thấy kì quái nữa, muội đã quen với mọi động tĩnh. Ngoài cửa, tiếng người nhà lặng lẽ bước đi, nói chuyện, xa xa, tiếng nhạc tiếng gió, có khi lại tĩnh lặng chẳng nghe thấy gì, không có bất kì tiếng động gì nhưng vẫn khiến muội rất kích động. Sự cô độc, im lặng kéo dài khiến muội dần trở nên mẫn cảm, hay lo lắng, lòng muội lúc nào cũng căng như dây đàn, vừa chạm vào là sẽ run lên. Đã nhiều ngày nay, tình hình càng lúc càng nặng nề, như sợ hãi có chuyện gì sẽ xảy ra, lại lo lắng sẽ không xảy ra chuyện gì, ngày lặng lẽ như nước chảy, ai...

Hường Bân mỉm cười nhìn nàng, trong lòng tràn ngập tình cảm, cái gọi là niềm vui lứa đôi thì ra không phải chỉ là nữ tử thành đàn mà có khi chỉ là có một người bạn đồng hành trí tuệ, đáng yêu vậy thôi. Hôm nay hẳn thực sự đã cảm nhận được điều này.

- Về sau mặc kệ có chuyện gì xảy ra, đừng giữ ở trong lòng, tin tưởng đại ca, tuy rằng đại ca không thể hái trăng sao trên trời xuống cho muội nhưng trên đời này, đại ca vẫn có thể mang đến cho muội một khoảng trời hòa bình, yên tĩnh.

Dịu dàng an ủi nàng đổi lại tiếng cười vui vẻ của nàng:

- Biết rồi, Liều Mộ Vân muội giờ đã có ngọn núi vững chắc để dựa vào rồi, từ nay về sau có thể hoành hành ngang ngược trên đường cái rồi!

Hường Bân cười lớn, nàng tác oai tác quái không biết trông sẽ thế nào.

- Mộ Vân, nếu không có Tầm Mộng phường thì giờ muội muốn làm gì nhất.

Liều Mộ Vân cúi đầu trầm tư một hồi:

- Nếu không có Tầm Mộng phường, nếu mẫu thân mạnh khỏe, muội nghĩ, có lẽ muội sẽ đi ra ngoài thăm thú. Giang Nam là nơi rất đẹp, không lạnh lẽo, hanh khô như kinh thành, bên đó mát mẻ, rất nhiều đồ ăn ngon, hơn nữa nữ tử Giang Nam đều rất đẹp, ngồi trên thuyền, đi dọc theo bờ sông xem người ta đánh cá, nghe con gái dân chài ca hát, núi non hai bên sông dần thay đổi theo làn nước. Đại ca, huynh sẽ cảm thấy thời gian như ngừng lại, à, thật muốn quay lại đó.

Nhớ lại những ngày tháng ở Giang Nam, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ sự khao khát, chờ mong.

Hường Bân dịu dàng vuốt tóc nàng:

- Mộ Vân từng đến Giang Nam?

- Ừm, cùng mẫu thân đi chữa bệnh, từng ở lại Giang Nam hai năm.

- Mộ Vân thật hiếu thuận nha!

Nàng hơi đỏ mặt:

- Là phận con cái, đó là đương nhiên, Hường đại ca thương yêu muội muội như vậy, chắc hẳn là lại càng hiếu kính với cao đường. Đúng rồi, Hường đại ca, “Kinh thành tứ thiếu” các huynh đều đã thành thân rồi chứ!

Giả bộ lơ đãng nhắc đến, trước mắt lại hiện lên gương mặt tuyệt diễm của một nữ tử nước ngoài.

- Đều không có đâu. Ha ha, sao lại hỏi cái này?

Hường Bân nhìn chăm chú vào gương mặt khiến hắn mê luyến, muốn nhìn ra những tâm tư nàng che giấu.

- Đại ca đã quên muội may hỉ phục sao, muội hỏi cái này đương nhiên là có chuyện mà. Bốn người các huynh đều vĩ đại khiến người ta đổ kỵ, nhất định là có rất nhiều người muốn kết thân. Có khi ở Tầm Mộng phường muội lại nghe được đám tổng quản và các phu nhân nhắc tới tên huynh, luôn nói có nhà ai nhờ làm mai gì gì đó. Đại ca, có phải là huynh muốn tìm một công chúa không?

Nàng đang thử hán sao? Hướng Bân vui vẻ:

- Nếu chỉ cần một công chúa thì ta đã thành hôn từ lâu rồi. Ta chỉ muốn tìm một nữ tử hiểu lòng mình, người mà ta yêu thương là được.

- À!

Nghe khẩu khí hán thì dường như yêu cầu cũng không cao, vậy vì sao đến giờ còn chưa tìm được. Cũng ngại gạn hỏi, lén nhìn trộm gương mặt tuần tú luôn mỉm cười kia, thực sự không hiểu. Còn cả Tề đại công tử kia nữa, hai năm trước ôm mỹ nhân trong lòng, không phải là đã sớm thành hôn rồi sao? Thôi đi, chuyện này đã chẳng còn liên quan gì đến mình nữa, hôn ước mười năm trước đã qua được mấy ngày, từ nay về sau, hán và nàng không còn ràng buộc gì nữa.

Hướng Bân thấy nàng lúc nhíu mày, lúc lại lắc đầu, lúc lại tự nhủ như đang bị điều gì đó làm hoang mang thì không khỏi mỉm cười, gì mà Tầm Mộng phường chủ thần bí, nói thẳng ra thì chẳng phải chỉ là một tiểu cô nương. Nhìn ánh mặt trời đang dần ngả về tây, hán không dám giữ nàng lại, càng tối trời càng lạnh, người bệnh vừa ốm dậy lại bị lạnh thì cũng không phải là chuyện gì hay ho.

- Mộ Vân, đã muộn rồi, Hướng đại ca đưa muối về phủ nhé?

Muốn thuận đường đi thăm Liễu viên để ngày sau khi nào nhớ nhung thì sẽ đến vấn an.

- Trời ơi! Đã muộn thế này rồi, Thanh Ngôn nhất định chờ sốt ruột lắm. Không cần tiễn, muối có kệu rồi, hôm nay làm phiền đại ca cả ngày, hại huynh còn không kịp phê duyệt tấu chương!

Nàng áy náy nhìn bàn chất đầy tấu chương của hán, ai dè, hại Hướng đại ca phải thức đêm rồi!

Lại ôm dáng người mảnh khảnh ấy vào lòng, rất muốn giữ nàng lại nhưng không thể, vì danh tiết của nàng, vì những ngày tháng sau này, hán phải nhẫn:

- Đại ca là người có chừng mực sẽ không làm gì sai lầm. Muối tới, đại ca rất vui mừng, sau này nhất định phải thường xuyên đến đây, nếu đại ca không ở trong phủ thì phải chờ. Sau khi về thì cùng ăn bữa cơm, đừng tùy hứng, bớt ra ngoài đi, có chuyện gì bảo người đến báo cho đại ca.

- Vâng!

Gật đầu lia lịa, cười trộm, nàng thực sự đã có một người huynh trưởng rồi! Vui vẻ ôm chặt hán để xác nhận lại đây là sự thật. Người được ôm cứng nhắc, mặt nhăn nhó, nàng... nàng thực sự không biết nam nữ hữu biệt sao?

Thanh Ngôn chờ trong đại sảnh từ trưa đến gần tối mới thấy vị “Liều công tử” kia thần thanh khí sảng đi ra, đúng là giận không có chỗ phát tiết, không nói đến chuyện hại mình phải ở cùng tên “ác nô” kia suốt một ngày, hại mình mang tiếng không chăm sóc được chủ nhân chu đáo, mà vị chủ nhân kia trông lại không tệ lắm, không té xỉu mà cũng chẳng lạnh run người. Thanh Ngôn e ngại đến thể diện của Vương gia nên không dám nói gì.

Hai chủ tớ lễ phép cáo từ, đến khi nhìn qua rèm không còn thấy Vương phủ nữa thì Thanh Ngôn mới quay lại nói: “Tiểu thư”.

Liều Mộ Vân buồn bực, chỉ khi Thanh Ngôn tức giận thì mới gọi nàng là “tiểu thư” ở bên ngoài như thế này:

- Sao thế Thanh Ngôn?

- Tiểu thư là cô nương chưa thành thân, sao có thể ở cùng với một nam tử xa lạ suốt một ngày được?

- Đó không phải là nam tử xa lạ, là Hướng đại ca.

Nàng cố cự nự, cần gì phải chuyện bé xé ra to.

- Đó là phu nhân sinh sao?

- Thanh Ngôn, người nói lung tung gì đó? Là nghĩa huynh thì có làm sao, ta coi huynh ấy là huynh trưởng là được.

Chột dạ không dám nói ra chuyện hắc đã nhìn ra nàng là nữ tử, như vậy Thanh Ngôn chắc điên lên mất.

- Chuyện thể này về sau tuyệt đối không thể xảy ra nữa, mặc kệ thể nào, đều phải kiên quyết để cho tôi ở bên cạnh tiểu thư mới được.

Khi tiểu thư 12 tuổi thì phu nhân đã bị mất trí, mặc dù có chuyện dạy rất tốt nhưng những chuyện khi lớn lên cần chú ý thì phu nhân chưa thể dạy dỗ. Hơn nữa vì Tầm Mộng phường, tiểu thư cũng thường xuyên phải giao tiếp với nam nhân nhưng đó đều là những nơi đông người, không phải như hôm nay, tiểu thư biến mất suốt một ngày trước mắt nàng. Thanh Ngôn vừa tức vừa vội:

- Tiểu thư, người phải giữ gìn, nếu không sau này thanh danh bị bôi nhọ thì sẽ không thể gả ra ngoài được nữa đâu!

Liều Mộ Vân thoáng sững sốt rồi cười khổ khiến Thanh Ngôn nhìn mà lòng thấy bi ai:

- Biết rồi, Thanh Ngôn, về sau ta sẽ chú ý. Thực ra dù không có chuyện này thì ta cũng không thể gả cho ai được.

Tiếc nuôi nhầm mắt lại, nghĩ đến bóng dáng lạnh lùng kia, thích hắc sao? Không biết, chỉ là từ nhỏ đã gần gũi với hắc, quen có hắc ở đó, có một ngày phát hiện hắc đã chạy thoát, từ đó về sau lòng cảm thấy vắng vẻ, tiếc nuôi? Không cam lòng? Cũng không phải, chỉ là không biết làm sao mà thôi.

- Tiểu thư, xin lỗi!

Thanh Ngôn biết mình lỡ lời, chạm vào nỗi đau trong lòng tiểu thư, vội ôm tiểu thư như muốn truyền sức mạnh cho nàng để nàng có thể kiên cường hơn:

- Chuyện quá khứ đừng nghĩ nhiều, có một số người không đáng, tiểu thư còn nhỏ, mọi thứ đều chẳng tính là gì cả. Ngày sau, tiểu thư nhất định sẽ được gả cho một người tốt.

Sợ Thanh Ngôn lại tự trách, Liều Mộ Vân cố gắng mỉm cười, tỏ vẻ thoải mái:

- Ủ, đó là đương nhiên.

Hai người nhìn nhau cười, mỗi người một tâm sự riêng.

11. Chương 11: Thảo Sắc Yên Quang Tàn Chiếu Lý, Vô Ngôn Thùy Hội Bằng Lan Ý 1

Dân gian có câu: Giàu ba đời mới là giàu thực sự. Ý của câu này là khi mới giàu có thì là khổ tận cam lai, cho rằng ăn ngon mặc ấm là đủ, không chú ý đến thứ khác. Đến đời thứ hai thì bắt đầu xây nhà xây phủ, việc làm ăn dần mở rộng, tay chân cũng dần nhàn hạ hơn. Đến đời thứ ba mà vẫn phú quý thì gia nghiệp đó chắc chắn là đã tích lũy dồi dào, việc làm ăn cũng đã hình thành môn quy nên có dư thừa sức lực để dạy dỗ con cái, chú ý vào chi tiết cuộc sống hơn, giờ tay nhắc chân cũng bớt đi hơi thở con buôn.

Tề gia đến tay Tề lão gia đã là giàu ba đời. Tề phủ tọa lạc ở phía đông kinh thành, vị trí hơi xa kinh thành một chút nhưng cũng không quá xa đến mức bất tiện, cũng không phải là ngoại ô hẻo lánh, ngăn cách bởi sự hoang tàn vắng vẻ. Bên ngoài cổng lớn là sân rộng có thể chứa được mấy chục con ngựa. Việc làm ăn của Tề gia rất lớn, khách nhân thương nhân lui tới đương nhiên không ít có mảnh sân rộng đưa đón khiến nhiều vị khách không cảm thấy bị chậm trễ cũng khiến Tề phủ thêm khí phái. Mà bên trong Tề phủ, nhà cửa đình các, núi đá giả sơn, cây cối hoa cỏ, suối nước hồ nước là do danh gia thiết kế, không những vừa khéo mà lại rất xinh đẹp khiến người xem phải tặc lưỡi tán thưởng. Trong phòng bài trí vừa lịch sự tao nhã lại vừa sang trọng không phải những kẻ bình thường có thể thấy được. Tề lão thái gia sống trong kinh thành lại là người nghiêm khắc có tiếng, dặn dò quản gia phân công công việc kĩ càng.

Mọi người trong kinh thành nói, Tề lão gia ở nhà dậm một chân là thành Trường An rung lên ba lần. Đây là khoa trương nhưng như thế là đủ để thấy được sức nặng của Tề gia trong kinh thành. Đáng tiếc, điều không hoàn mỹ chính là Tề gia rất hiếm con, Tề lão gia hơn 30 tuổi mới sinh được một người con trai là Tề Di Phi.

Từ khi còn nhỏ Tề Di Phi đã biết sản nghiệp lớn như vậy rồi sẽ có ngày do mình gánh vác, không lâu sau đã hình thành ý thức trách nhiệm hơn nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi, như một người lớn, không câu nệ nói cười, nói năng mạch lạc. Tề lão gia lại mời tiên sinh giỏi nhất kinh thành đến để dạy dỗ con yêu, chuyện kinh doanh thì tự mình truyền thụ. Giờ Tề Di Phi là phụ tá đắc lực nhất cho Tề lão gia.

Đêm nay là giao thừa, Tề lão gia dẫn mọi người đi tế tổ tiên, thần linh, để mọi người vui vẻ đốt pháo lớn, đại sảnh mở mấy bàn tiệc rượu, dựa theo gia quy của Tề phủ, đêm nay không phân chủ tớ, cùng nhau chung bàn đón giao thừa, vui vẻ chè chén. Sở mọi người trong nhà câu nệ, lão gia, phu nhân và công tử dùng tiệc ở phòng khách khác.

Lâu lắm rồi Tề Di Phi mới tươi cười như vậy, chúc tết phụ mẫu, kính rượu, nói những lời chúc phúc. Đại sảnh dường như đã bắt đầu náo nhiệt, tiếng cười đùa, chơi tửu lệnh vang đến từng trận. Tề lão gia vuốt râu, vẻ mặt thoải mái:

- Phi Nhi, gia nghiệp rơi vào tay vi phụ, có được đến môn quy như bây giờ ta cũng cảm thấy đã không làm thất vọng liệt tổ liệt tông. Vi phụ không có lòng tham gì, giờ chỉ có một mong muốn.

Tề lão gia nói đến đây thì nhìn Tề phu nhân ở bên cười:

- Ta và mẫu thân con chỉ mong sớm được bé cháu thôi.

- Đúng thế, Phi Nhi, mẫu thân chỉ có mình con, không trông cậy vào con thì trông cậy vào ai?

Tề phu nhân hòa ái nhìn con yêu, dịu dàng nói.

Tề Di Phi buông đũa, nhẹ nhàng thở dài:

- Di Phi sao lại không hiểu tấm lòng cha mẹ? Nhưng duyên phận là thứ chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, con không muốn vì hương hỏa mà tùy tiện tìm một nữ tử nào đó rồi thành thân. Đây là chuyện cả đời, như phụ thân có mẫu thân rồi thì cả đời đều vui vẻ, dù mẫu thân có lấy tiểu thiếp cho người nhưng người thà ít con trai kế thừa gia nghiệp cũng không đồng ý. Con không biết con có được phúc phận như phụ thân hay chăng.

Khóe miệng Tề Di Phi thoáng hiện nụ cười khổ cô đơn.

- Nói linh tinh gì chứ, năm mới phải nói những lời may mắn.

Tề phu nhân thương yêu nhìn con trai, khẽ trách.

Tề lão gia trầm ngâm một hồi, lắc lắc đầu, khẽ thở dài:

- Phi Nhi à, con chuyện gì cũng khôn khéo, chu đáo, chỉ riêng chuyện hôn nhân này thì con sai rồi! Mười năm trước con coi trọng tiểu nữ nhà Mạc gia, không để ý nàng còn nhỏ tuổi đã cứng rắn đòi đính ước, ta theo lời con, ai ngờ con vừa ra ngoài thì đã đổi tâm tính. Tề mỗ ta cả đời quang minh lỗi lạc, chỉ riêng Mạc gia là ta không có mặt mũi nhìn bọn họ. Ai ngờ Mạc gia lúc ấy lại gặp biến cố, chờ đến khi ta biết được thì đã là cảnh người đi nhà trống, chúng ta lại thành kẻ đứng núi này trông núi nọ, nói lời không giữ lời, tham phú phụ bần. Cũng không biết giờ Mạc tiểu thư phiêu bạt nơi nào, chắc giờ đã trở thành đại cô nương rồi. Lâm cô nương con mang từ bên ngoài về lại bạc mệnh, du ngoạn lại bị trượt chân ngã xuống vách núi, đây là ông trời báo ứng con đó. Phi Nhi, không phải ta trách con, nam nhân nói lời thì phải giữ lời, đừng dễ dàng hứa hẹn, đã hứa thì nhất định phải làm được.

- Lão gia đừng nói nữa, hôm nay là đêm giao thừa, nói chuyện cũ đó làm gì.

Tề phu nhân nhìn gương mặt lạnh dần của con trai thì không nỡ, dù thế nào thì đó cũng là con mình.

Tề Di Phi đứng dậy, quỳ gối trước mặt cha mẹ, khuôn mặt lãnh khốc giờ xấu hổ khóc khiến Tề lão gia choáng váng:

- Phi Nhi, đứng lên rồi nói, trời lạnh lắm đó!

- Không, cha mẹ cứ để con quỳ đi!

Tề Di Phi cố chấp lắc đầu:

- Con rất có lỗi với cha mẹ, làm cha mẹ phải chịu những tủi nhục đó, đây đều là con sai. Rất nhiều đêm con mơ thấy gương mặt tươi cười đáng yêu của Mạc tiểu thư, giờ rồi cuộc đã không tìm lại được nữa, con hối hận, tự trách nhưng lại không dám đổi mặt. Từ nhỏ đến lớn con không làm gì sai lầm, vô cùng tự tin, cho rằng mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay mình. Không ngờ ra ngoài lại phạm phải sai lầm như vậy.

Nói đến đây Tề Di Phi đã khóc không thành tiếng, ngửa mặt lên trời than thở:

- Con hận, hận không thể quay ngược thời gian, con sẽ đi từng bước một thật cẩn thận, như vậy sẽ chẳng ai bị tổn thương, con rất có lỗi với Vũ Nhi, rất có lỗi với Vân Bằng và cả Mạc lão gia, Mạc phu nhân, còn cả cha mẹ nữa nhưng hôm nay con có thể làm được gì? Con phải làm gì mới chuộc lại lỗi lầm của mình, trời xanh ơi!

- Phi Nhi!

Tề phu nhân ôm con, đưa con luôn kiêu ngạo lạnh lùng giờ chỉ như đứa trẻ con bất lực, bà không nhịn được cũng nước mắt hai hàng:

- Đứng lên đi, con cũng chỉ là con người bình thường, cũng sẽ mắc sai lầm. Sang năm con cùng mẫu thân đến chùa ở ngoại thành thấp hương cho Mạc gia, để bọn họ sớm được siêu độ.

Tề lão gia nhắm mắt lại, thở dài thật dài:

- Như vậy cũng tốt, đừng nghĩ nhiều nữa, nghĩ cũng vô ích. Đã gây ra lỗi lầm thì nhất định sẽ phải gánh vác hậu quả của nó.

Nha hoàn bừng chầu nước ấm lên, Tề Di Phi rửa mặt rồi bình ổn lại cảm xúc thì lòng mới dần yên tĩnh lại. Từ sau khi gặp Liễu Tuấn và Liễu công tử kia hẳn đã mất đi sự bình tĩnh, vẫn chìm đắm trong chuyện cũ không thể thoát ra, hôm nay khóc rồi tâm tình mới dễ chịu ít nhiều:

- Để cha mẹ chê cười, con hơi mất bình tĩnh!

- Không có gì, chuyện bình thường thôi mà, chúng ta ăn cơm đi!

Lúc này một gia đình đứng ngoài cửa, vừa chần chừ vừa sợ hãi khẽ gọi:

- Công tử!

- Chuyện gì?

- Là... là... Lâm cô nương kia đã quay trở lại, đang ở bên ngoài, tiểu nhân đã nhìn cẩn thận, có bóng dáng, không phải là quỷ.

Gia đình tái mặt như vẫn chưa còn tỉnh táo lại sau cơn hoảng hốt kia.

- Trời ơi!

Tề phu nhân hoảng sợ, vội cầm tay Tề lão gia, “Lão gia!”

Tề Di Phi lại không hề kinh ngạc nhưng gương mặt đột nhiên trở nên đáng sợ, chỉ một hồi lại trở về với vẻ lạnh lùng:

- Thế sao? Cha mẹ ăn cơm trước, con ra xem!

- Mang thêm nhiều người đi cùng đi!

Tề phu nhân hoảng hốt dẫn dò, Tề lão gia như có chút suy nghĩ nhìn qua con rồi vỗ vỗ tay bà:

- Sẽ không có chuyện gì đâu, cứ tin vào Phi Nhi đi.

Dưới ánh trăng, Lâm Tiểu Vũ mặc áo khoác đỏ như lửa, bóng dáng mảnh mai bị ánh trăng kéo dài thật dài. Nàng lúc thì đứng thẳng lúc lại xoay mặt qua bên cạnh, ngoảnh đầu nhìn lại bản thân, đi qua đi lại vui vẻ, cười thật quyến rũ. Cách đó không xa, một đôi mắt sâu thẳm nhìn theo đây ý châm chọc, không quá nhiều sự tự đắc của nàng. Đáng tiếc, ánh trăng đã bán đứng hẳn, nàng ta cười duyên đáng chạy đến, làm nũng nhào vào vòm ngực rộng lớn kia.

- Phi, Tiểu Vũ đã về rồi!

- A, vậy nàng đã đi đâu?

Ngữ điệu như băng và hơi thở lạnh buốt khiến người ta lạnh run nhưng Lâm Tiểu Vũ như không hề phát hiện, yếu điệu ôm lấy cơ thể kia, dựa thật sâu vào đó:

- Phi, chàng đã quên Tiểu Vũ bị rơi xuống vách núi sao? Thiếp được người ở dưới vách núi cứu mạng, đáng tiếc bị thương quá nặng nên không thể quay về đúng lúc, làm cho Phi lo lắng. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, Tiểu Vũ đã trở về!

Vui vẻ nỉ non khiến người nghe ai cũng động lòng nhưng Tề Di Phi lại rất thờ ơ.

- Vết thương này đúng là không nhẹ, gần hai năm mới chữa khỏi nha!

Lâm Tiểu Vũ thoáng bối rối:

- Phi, đêm giao thừa đừng nói chuyện đó được không? Chẳng lẽ chàng không muốn thiếp trở về?

- Không, ta rất mong chờ, vào đi!

Hắn mỉm cười lạnh lùng rồi xoay người đi vào trong. Lâm Tiểu Vũ sững sốt, tất cả những điều này khác xa sự mong chờ của nàng nhưng nàng nhanh chóng bình tĩnh lại. Chia xa khiến người ta xa cách, đây chỉ là tạm thời mà thôi. Nàng ngoan ngoãn đi theo hắn vào trong, hoàn cảnh quen thuộc, u nhã mà hoa mỹ, lúc ấy sao nàng lại ngu ngốc bỏ đi?

Tề Di Phi dẫn nàng vào một sương phòng, bài trí mộc mạc đơn giản khiến nàng trầm mặt lại:

- Phi, đây không phải là phòng của thiếp.

- À, phòng cũ của nàng giờ có dùng để làm việc khác, nàng tạm ở đây đi!

Dưới ánh đèn, vẻ đẹp hoang dại của nàng vẫn không hề thay đổi nhưng đã chẳng còn khiến hắn động lòng. Hắn lạnh nhạt ngồi xuống, ngăn cản hành động nhào đến của nàng:

- Ngồi xuống rồi nói đi!

Nàng ra vẻ nhu thuận ngồi một bên, cởi áo khoác, bộ ngực trắng tròn như ẩn như hiện. Tề Di Phi nhìn không biến sắc, chỉ cảm thấy buồn cười.

- Người cứu nàng thế nào rồi? Ngày mai ta sai người đưa chút bạc tạ ơn người đó?

- A, không cần, người chốn sơn dã sẽ không để ý đến chuyện này.

Trong mắt Lâm Tiểu Vũ thoáng chút bối rối, vội tỏ vẻ đáng thương:

- Phi, vì sao chàng luôn hỏi chuyện này, chàng cũng chẳng chịu nhìn thiếp, chẳng lẽ chàng không cần thiếp sao? Hay chàng đã có người khác?

- Sao có thể? Ta chỉ là còn chưa lấy lại tinh thần, quá mừng vui vì nàng vẫn còn sống mà thôi. Nàng nghỉ ngơi đi, ta muốn được yên tĩnh.

Cửa mở, một trận gió lạnh thổi vào khiến ánh nến tắt lịm, Tề Di Phi đã biến mất trong bóng đêm. Lâm Tiểu Vũ lấy lại vẻ đáng thương, ánh mắt vừa thâm trầm vừa oán hận:

- Đừng có quá bốc đồng, Tề Di Phi, qua hai ngày nữa người chẳng phải sẽ lại ngoan ngoãn chạy theo ta sao, trước giờ người có rời được ta sao?

Tề Di Phi thực sự rất muốn trầm trồ khen ngợi vì sự can đảm của nàng, hắn không ngờ có ngày nàng còn dám bước vào Tề phủ. Từ sau lần cùng Lãnh Như Thiên uống rượu, tình cờ biết được chuyện nàng giả chết để trốn theo vị nhạc công nổi tiếng kia, hắn gần như mất lý trí, hận mình mất mù, hận mình thay lòng đổi dạ, chạy theo thứ không thuộc về mình. Đây là báo ứng, hắn chấp nhận. Nể tình nàng theo hắn rời nhà tha hương, sống cô độc nên lần này hắn tha cho nàng, cũng không truy cứu. Chỉ là hôm nay nàng lại xuất hiện, vẫn là trơ tráo không biết xấu hổ như vậy. Ai, nàng thực sự nghĩ thời gian sẽ ngừng lại, không có gì là thay đổi sao? Hắn thực sự còn dễ đùa bỡn thế sao? Nàng đã sai lầm lớn rồi! Giờ cứ giữ lại nàng ta đi, nhìn xem có trò hay gì để diễn nữa không, lần này cũng đừng trách hắn tuyệt tình.

Ngửa đầu nhìn bầu trời, ban đêm trong trẻo và lạnh lùng, ánh sao lạnh lấp lánh. Đột nhiên trong vườn có tiếng pháo vang lên phá tan sự yên tĩnh của màn đêm, mọi người trong nhà đều vội vã chúc mừng nhau năm mới vui vẻ, bước sang năm mới. Hân mỉm cười, lại một năm mới về, sẽ khác với những năm trước chăng!

12. Chương 12: Thảo Sắc Yên Quang Tàn Chiếu Lý, Vô Ngôn Thùy Hội Bằng Lan Ý 2

Đầu năm, dựa theo lệ thường, “Kinh thành tứ thiếu” tụ tập ở Tề phủ để nâng chén hàn huyên.

Từ sáng sớm tổng quản Tề gia bắt đầu lo liệu đốc thúc phòng bếp, quét tước dọn dẹp, không để có chút sơ sẩy nào. Tề lão gia và phu nhân đến chúc tết những nhà thương gia có quan hệ thân thiết, Lâm Tiểu Vũ thì ở hậu hoa viên cùng nha hoàn, không đi ra đại sảnh.

Người đến đầu tiên luôn là Lân Như Thiên, người mới ở ngoài cửa mà giọng nói hùng hậu đã truyền vào:

- Tề huynh, chúc mừng năm mới nha!

Hân mặc áo bào màu đỏ mới tinh, râu cạo sạch, trông trẻ trung, sáng láng hơn nhiều.

- Như Thiên trông cứ như tân lang ấy thôi!

Vệ Thúc Văn vừa đến cửa đã reu re ghé.

Lân Như Thiên mắt tự nhiên nhìn lại mình:

- Giống sao? Làm tân lang cũng được mà, mấy người chúng ta đã có ai được làm tân lang đâu?

Trong đầu hân hiện lên gương mặt đáng yêu của Hường Như Bối, không khỏi cười rộ lên ngây ngô khiến Vệ Thúc Văn và Tề Di Phi cũng bật cười.

Đại sảnh sớm đã đầy đủ trà bánh và trái cây, đều là những thứ tinh xảo, quý hiếm.

- Tề huynh, nhà huynh giàu hơn Lân phủ của đệ, những món ăn này đệ còn chưa từng thấy đâu!

Lân Như Thiên cầm một miếng bánh lên vừa ăn vừa tán thưởng.

- Tề gia giàu có nghiêng thiên hạ, nếu không thể chẳng phải là có tiếng mà không có miếng sao?

Vệ Thúc Văn nho nhã bưng chung trà lên, ánh mắt liếc thấy Hường Bân đang theo tổng quản bước vào đại sảnh. Ba người đều đứng dậy vái, Hường Bân đáp lễ. Hôm nay hân mặc áo bào màu bạc thất lừng màu tím trông càng cao quý, ôn nhã.

- Hường huynh, bộ thường phục này thật đặc biệt.

Đến gần nhìn mới phát hiện chiếc áo này còn thêu từng bách, trúc điệp cùng màu, cổ tay áo còn có một đoá mai, Vệ Thúc Văn kéo góc áo:

- Đây còn có một chữ “Vũ”, Hường huynh?

Hường Bân khiêm tốn cười:

- Thế sao, giờ ta cũng mới phát hiện ra.

Vệ Thúc Văn biết Hường Bân luôn chú trọng bề ngoài, rất ít khi mặc đồ không phải của hoàng cung may. Hôm nay nhìn thế nào cũng thấy không phải là quần áo trong cung nhưng lại hoa mỹ vừa vặn như vậy. Hân vốn là vương tôn công tử, từ nhỏ khí siêu quần khiến người ta cảm thấy khiêm tốn nhưng không tùy tiện, hôm nay ăn mặc như vậy lại càng khiến khí chất của hân được tôn lên gấp bội.

Hường Bân nhìn ra nghi vấn của mọi người, vui vẻ nói:

- Đây là quần áo của Tầm Mộng phường, trước năm mới Mộ Vân đưa tới, Bối Nhi bảo ta mặc thử xem, không ngờ lại rất vừa vặn, mẫu thân cũng khen ngợi đó.

Hắn không nói, lúc ấy mẫu thân còn nói ai có thể gả cho vị phượng chủ Tầm Mộng phượng này thì đúng là khiến người ta hâm mộ, hắn cười trộm, thực ra cười được vị phượng chủ này không phải càng khiến người ta hâm mộ sao?

- À à!

Lãnh Như Thiên và Vệ Thức Văn hiểu ý nhìn nhau, quần áo của Tầm Mộng phượng mà, ai, chỉ được nhìn chứ không có phần được mặc, hai người tỉnh quái nhìn nhau, ai bảo mình không có được nghĩa đệ như vậy chứ. Mà một bên, Tề Di Phi lại ngây người, vẻ mặt cứng đờ:

- Tề huynh, Tề huynh!

Lãnh Như Thiên tiến lên đẩy hắn thì hắn mới lấy lại tinh thần:

- Xin lỗi, hơi thất thần, mời ngồi đi, ta bảo tổng quản bưng rượu và đồ ăn lên ngay đây.

Vội vã tỏ phong thái chủ nhân nhưng ánh mắt không khỏi nhìn về bộ quần áo kia, là ảo giác sao? Quần áo của Tầm Mộng phượng sao phải có một chữ “Vũ”?

Hướng Bàn tỏ vẻ không biết gì, cùng Vệ Thức Văn hàn huyên, đôi mắt vẫn khi híp khi trợn, ý cười khiêm tốn.

Quản gia sớm đã chờ ở bên ngoài, rượu nóng hổi, đồ ăn là nồi lẩu lớn nhưng lại chia làm bốn góc, canh đủ các vị, mà đồ ăn thì vừa hiếm vừa ngon. Bốn người tự chọn khẩu vị rồi nhúng lẩu, trong chốc lát, bên trong đã nóng hổi, mùi thịt và mùi thức ăn thơm ngát. Bốn họ chúc nhau vài chén, người ấm lên, Lãnh Như Thiên đề nghị chơi tửu lệnh, Vệ Thức Văn tán thành.

Tề Di Phi đột nhiên buông đũa, thấp giọng nói:

- Đêm giao thừa, Lâm Tiểu Vũ đã quay lại.

Ba người còn lại nhìn nhau rồi lại cùng nhìn Tề Di Phi. Hắn cười cô đơn:

- Các người không cần nói, ta biết hết. Ha ha, cả đời ta tự tin là vậy mà lại bị một nữ tử đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Hắn đứng dậy đi đến bên cửa sổ, trong vườn mùa đông bao phủ, những gốc tùng bách xanh, những hòn giả sơn đều nhợt nhạt trông thật tiêu điều.

- Người sao có thể luôn được thuận lợi. Trong cuộc sống chuyện không như ý chiếm đến tám chín phần mười, ta nào dám ngoại lệ. Thực ra ông trời còn đối xử rất tốt với ta, ta chưa đi quá xa.

- Đúng đúng!

Lãnh Như Thiên đứng lên, tiến đến vỗ vỗ vai anh:

- Tề huynh đúng là nam tử hán, cầm được thì cũng buông được, người con gái đó không đáng!

- Vậy sao còn giữ nàng ta lại, định làm gì nàng ta? Vệ Thức Văn khó hiểu.

Tề Di Phi ngồi về chỗ cũ, hơi ngửa đầu uống cạn chung rượu:

- Ta muốn biết sao nàng lại muốn trở về, có mục đích gì?

- Đơn giản là cảm thấy người tốt, vừa tuần tú lại nhiều tiền, có là ngu ngốc mới bỏ qua.

Lãnh Như Thiên khinh thường nói.

- Hừ! Tề phủ ta là nơi ai muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao? Sẽ không dễ dàng như vậy đâu, Tề gia chúng ta nuôi thêm một người cũng chẳng làm sao, để nàng ta ở đây nhìn ta kết hôn sinh con cũng được.

Ba người đều lặng yên không nói, nàng kia ở kinh thành này không có chỗ dựa dẫm, Tề Di Phi giữ nàng lại thực ra đã là quá nhân nghĩa:

- Tội tình gì phải thế? Đưa nàng ta về đi, nhìn nàng chỉ khiến người thêm giận dữ, khổ sở mà thôi.

Vệ Thức Văn an ủi.

- Ta muốn tiền nhưng chưa chắc người ta đã chịu đi. Trên đời này thiếu gì kẻ tham lam, nếu nàng muốn chạy thì vì sao còn quay về, còn như chưa có chuyện gì xảy ra mà tiếp cận ta. A, Lâm Tiểu Vũ không phải tham lam bình thường đâu, nàng muốn được hưởng thụ kích thích, muốn được theo đuổi chỉ là lúc trước ta không biết rằng mỹ nữ có đôi khi là khối u ác tính, sẽ hại đến nhiều người. Ta làm kẻ mù nhất thời chứ không phải là kẻ mù cả đời.

Hương Bán đứng lên rót rượu cho Tề Di Phi:

- Di Phi, nhìn thấu là tốt rồi, đừng nghĩ đến trả thù. Có đôi khi báo thù người khác cũng không khiến mình vui vẻ hơn. Thực ra để nàng ta nợ ân tình của người rồi cả đời áy náy chẳng phải rất tốt rồi sao? Đưa nàng ta đi đi, ở lại Tề phủ không nhất thiết đã là chuyện tốt.

Trong bốn người, Hương Bán nhiều tuổi nhất, là người ôn hòa có lễ, rất được ba người còn lại kính trọng, lời nói luôn rất có trọng lượng. Tề Di Phi đón lấy chung rượu, lắc đầu:

- Hương huynh, Như Thiên, Thúc Văn, chuyện lần này các người không cần hỏi nhiều, ta tự có chừng mực. Phụ thân ta từng nói, người làm sai thì phải gánh chịu hậu quả, mặc kệ là nặng nhẹ thì đó cũng là điều nàng ta muốn... Được rồi, được rồi, chúng ta không nhắc đến chuyện nặng nề này nữa, uống rượu, uống rượu đi.

Nghe ngữ khí kiên quyết của hắn, ba người cùng đành thôi, dù sao cũng là chuyện tình cảm, mọi người đều tự trọng!

Bốn người lại uống rượu hàn huyên, kể chuyện thú vị trong kinh thành một hồi. Cơm no rượu say lại nghĩ nên đi đâu chơi đùa.

Lãnh Như Thiên đột nhiên nhớ ra một chuyện:

- Hương huynh, đi tìm nghĩa đệ của người đi, tiểu tử kia rất thú vị? Lần trước không gặp được thật tiếc, sau đó mấy lần ta một mình đến tìm cũng không gặp được, tiểu tử kia hình như đi đâu xa, lễ mừng năm mới này nên trở lại mới đúng.

Trong lòng Hương Bán thoáng chút giận dữ nhưng vẻ mặt lại bình thản:

- Cửa hàng trên phố đều phải đợi qua rằm tháng giêng mới mở cửa, giờ đến Tầm Mộng các cũng chưa chắc đã gặp được hắn. Hắn là người bận rộn đó!

Nhẹ nhàng băng quơ gạt đi, không muốn nói nhiều.

Lãnh Như Thiên lại không nghe:

- Hương huynh, bốn chúng ta thân như huynh đệ, nghĩa đệ của người cũng là nghĩa đệ của chúng ta, người đừng có mà một mình mặc quần áo Tầm Mộng phưởng đi rêu rao khắp phố làm cho chúng ta hâm mộ muốn chết. Có phúc cùng hưởng đi, Hương vương gia? Khi nào hẹn nghĩa đệ người đến Vương phủ gặp gỡ, thuận tiện gọi cả chúng ta đến nữa, như vậy ta cũng bớt phải đi chịu cảnh đóng cửa không tiếp khách!

Vệ Thúc Văn ở bên vui vẻ cười lớn, Tề Di Phi vẫn lạnh lùng không đoán ra được suy nghĩ, chỉ là trong mắt tràn ngập sự chờ đợi và lo lắng. Hương Bán mỉm cười gạt gạt đầu:

- Có gì mà không thể!

Có một số việc hắn cũng muốn biết rõ đáp án, gặp mặt là ý kiến không tồi.

- Ta hẹn được Mộ Vân rồi sẽ báo lại cho các vị.

Lãnh Như Thiên như đứa trẻ, vui mừng nhảy cẫng lên, vẻ căng thẳng trong mắt Tề Di Phi cũng lơ lửng, hóa thành nụ cười thần nhiên.

Hương Bán đột nhiên nhớ tới hôm nay bảo Hương Toàn đưa chút tổ yến và tuyết lê ngoại bang tiến cống qua Liễu viên, chắc hắn đã trở về rồi, không biết Mộ Vân qua năm mới thế nào. Nhớ đến người xinh đẹp tuyệt trần mà trí tuệ đó, cả người đều dịu xuống như dòng nước ấm.

- Các vị, vương phủ ta còn có việc, đi trước một bước!

- Đây đây, không phải nói chuyện sẽ đi đâu chơi sao? Đúng thật là!

Lãnh Như Thiên vội vã giậm chân, người nọ lại cười phong nhã, chấp tay nói lời từ biệt. Ba người đều bắt đầu đi, chỉ đành tiễn hân ra cửa.

Nhìn cỗ kiệu dần xa, ba người nhìn nhau, ai dè, trời lạnh thế này vẫn nên tự về nhà mình đi thôi! Tề Di Phi cũng không giữ. Giờ hân có rất nhiều chuyện phải làm, rất nhiều chuyện không thể lại bỏ lỡ.

13. Chương 13: Trời Chiều Vàng Một Gợn Buồn, Lại Gặp Mưa Và Gió

- Vương gia, Liễu viên cách Tầm Mộng phường không xa lắm, đi khoảng một chén trà là đến. Đường như là sân sau của một phủ nào đó. Liễu viên nho nhỏ, chỉ có mấy nữ bộc và một lão trông cửa. Liễu công tử không ở nhà, nói là mấy hôm nay lão phu nhân có bệnh, ra ngoài đi tìm thầy thuốc. Liễu Tuấn tổng quản nhận đồ, nói chờ phu nhân khỏe bệnh sẽ bảo Liễu công tử đến cửa cảm ơn Vương gia.

Trời lạnh mà Hường Toàn đầu toát mồ hôi, sợ Vương gia sốt ruột nên vội vã đi nhanh về nhanh. Từ lần trước, thái độ của Vương gia với Liễu công tử, ai sáng suốt cũng đều nhìn ra được vương gia coi trọng Liễu công tử cỡ nào, chuyện liên quan đến Liễu công tử không thể chậm trễ được.

Hường Bân vẫn mỉm cười lắng nghe, nụ cười hòa ái dần tan, như không thể tin lời Hường Toàn nên nhìn chằm chằm Hường Toàn để chắc chắn lại.

Hường Toàn bấm báo rồi chờ Vương gia trả lời nhưng Vương gia chỉ nhìn hân chằm chằm, không nói gì khiến hân đi không được mà ở cũng không xong. Hồi lâu sau, Vương gia mới đứng lên dặn dò:

- Hường Toàn, chuẩn bị kiệu, ta muốn đi xem sao!

Hường Toàn không dám chần chừ, lên tiếng đáp lời rồi đi ra cửa, thầm nghĩ: Vương gia thật coi trọng vị Liễu công tử kia! Đầu năm xảy ra chuyện này, vương gia sao có thể yên tâm. Hơn nữa còn có thể đi theo gặp “Gà mái mẹ” cũng không tệ nha. Lúc này qua hân không có ở đó, lòng còn có chút tiếc nuối.

Hường Quý vừa mới vào cửa đã thấy Vương gia muốn ra ngoài thì vội vào trong lấy áo choàng da cáo. Hường Bân vừa vào vừa thở dài: Mới mấy ngày không gặp đã cảm thấy một ngày đằng đẳng tựa năm, tương tự khiến mình như thiếu niên hoài xuân, lúc vui lúc mừng lúc lại lo lắng, hận không thể lúc nào cũng có thể bầu bạn bên nàng. Khó lắm mới nhận nại được mấy ngày, hôm nay bảo Hường Toàn đưa đồ qua, nghĩ nàng sẽ cùng đến, không ngờ mẫu thân nàng bị bệnh. Ai dè, Mộ Vân chưa từng được sống thoải mái! Giờ hân cũng bất chấp nàng có tiện hay không, mạo muội tìm gặp nàng, xem nàng an ổn thì mới có thể yên tâm. Mộ Vân à, đến khi nào nàng mới có thể học được các toàn tâm toàn ý dựa dẫm vào tiểu vương đây? Một người gánh vác nhiều việc như vậy, kiên cường như vậy để làm gì? Nha đầu ngốc nghếch này!

- Vương gia, trở về ăn cơm chứ?

Hường Quý thấy sắc mặt vương gia nặng nề thì cũng không dám hỏi nguyên nhân lại chẳng biết là làm sao, nếu trong cung phái người đến thì ông biết trả lời sao?

- À! Chắc không quay lại đâu! Nếu có người đến đây thì ông cứ nói tiểu vương đi uống rượu với mấy vị bằng hữu!

Không đợi Hường Quý đáp lời, Hường Bân vội vàng đi ra khỏi phòng, để lại Hường Quý đang thất thần.

Vì là năm mới, thời tiết lại lạnh, đường xá không có nhiều người qua lại, chỉ có mấy người bán kẹo hồ lô và tượng đất, từng chiếc sạp đều có trẻ con vây quanh ầm ỹ, đôi khi còn có tiếng pháo truyền đến. Trên đường thỉnh thoảng có một hai cỗ kiệu đi qua. Không khí trong trẻo và lạnh lùng, vì tuyết còn chưa tan nên đường khó đi, đoàn người đi một hồi mới đến Liễu viên.

Xuống kiệu thì thấy Liễu Tuấn đi ra, thấy Hường Bân thì kinh ngạc bước lên hành lễ:

- Vương gia, chúc mừng năm mới! Trời lạnh thế này sao để người đứng đây được! Mau, mời vào trong!

Vừa dẫn đường mời Hường Bân vào vừa bảo ông trông cửa để ý người khiêng kiệu.

- Nghe nói Liễu phu nhân không khỏe nên tiểu vương đến xem. Mộ Vân đã về chưa?

Hương Bản nhìn quanh, đúng là khu vườn nho nhỏ nhưng rất thanh lịch, tao nhã, đường mòn có một số nha hoàn đi qua đi lại, đang bận rộn.

- Công tử vừa về, ở trong phòng phu nhân, để tôi cho người vào mời.

Liều Tuấn đưa Hương Bản vào đại sảnh, mời ngồi, tiểu nha đầu dâng trà lên. Hương Bản nhìn cách bài trí trong nhà thì không khỏi ngạc nhiên, trông như nhà nghèo khó nhưng cách bài trí lại rất có gu thẩm mỹ, cử chỉ của nha hoàn đều là lễ tiết của người nhà giàu, cách hành xử của tổng quản kia tuyệt đối là sống trong nhà giàu đã lâu nên mới có được.

- Liều tổng quản, tiểu vương hỏi một câu mạo muội, nhà này là do Mộ Vân gánh vác sao?

Ở hậu viện của người khác, lại không có nhiều nô tài chắc chắn là vì tổ tiên không để lại nhiều gia sản, vốn tướng Mộ Vân làm ăn chỉ là chơi đùa không ngờ đó thực sự là kế sinh nhai. Điều này khiến hắn không khỏi đau lòng, hận không thể ôm nữ tử mảnh mai vào lòng, cẩn thận che chở.

- A, đúng thế, công tử dù nhỏ tuổi nhưng cả nhà này đều dựa vào hắn. Liều viên đã tốt hơn trước kia rất nhiều, những ngày tháng vất vả hơn chúng ta cũng từng trải qua rồi.

Khẩu khí của Liều Tuấn có sự tang thương không thể nói rõ.

- Không đợi Mộ Vân nữa, ta đi thăm Liều phu nhân đi!

Uống hết một chung trà vẫn không thấy bóng Mộ Vân, Hương Bản đứng ngồi không yên, rất không thích cảm giác chờ đợi, tuy rằng không hợp cấp bậc lễ nghĩa nhưng đây là Liều viên chứ không phải hoàng cung, quản nhiều làm gì?

- Chuyện này... Vương gia!

Liều Tuấn hơi chần chừ, muốn từ chối nhưng nhìn nụ cười ấm áp, khiêm tốn của Hương Bản lại khiến ông không thể mở miệng ngăn cản, bất đắc dĩ đành phải lên trước dẫn đường.

Vườn quá nhỏ, rẽ qua một con đường mòn, đến một sương phòng ẩn sâu trong đám cây cối um tùm. Mùi thuốc và mùi hương thức ăn cùng hòa lẫn vào nhau, một nha đầu mang khay nước đi ra ngoài, thấy Liều Tuấn và Hương Bản đi tới thì vội dừng lại nhường đường. Hương Bản thấy Liều Mộ Vân quỳ gối trước giường, dựa vào một lão phu nhân gầy gò như củ, ánh mắt phu nhân kia lơ đãng nhìn lên tường, ngực thở dồn dập, Liều Mộ Vân ở bên dịu dàng vuốt ngực, thấp giọng an ủi bà.

Hương Bản nghi hoặc nhìn qua Liều Tuấn, Liều Tuấn thở dài:

- Lão gia và đại thiếu gia đi rồi, phu nhân mất trí đến giờ đã hơn 4 năm rồi. Không ngờ mừng hai tết vừa rồi bà đột nhiên không thể ăn không thể ngủ, đại tiện tiểu tiện không thể tự khống chế, luôn la hét hoảng hốt, ban đêm công tử phải đi mời đại phu kê thuốc nhưng không thể nào cho phu nhân uống được.

Nói đến đây, Liều Tuấn cũng rưng rưng nước mắt, vẻ mặt buồn bã:

- Công tử nhà tôi số thật khổ!

Hương Bản lặng lẽ nhìn Liều Mộ Vân bên trong, nàng còn đang thì thầm gì đó với mẫu thân, tự coi mình là tiểu cô nương nấp trong lòng mẹ. Nỗi đau đớn dâng đầy trong nháy mắt, hắn lắc đầu với Liều Tuấn, lặng lẽ xoay người, sự xúc động khiến hắn rất muốn gánh vác mọi trách nhiệm cho nàng nhưng bây giờ còn chưa phải lúc. Hương Bản đi dọc theo con đường mòn, đi qua cây cối nhìn thấy bên vườn có một tòa lầu nhỏ, chậm rãi đi qua, nhìn qua cánh cửa có thể thấy những chậu cây xanh mướt, còn cả những chậu than và hương thơm ngát từ trong bay ra. Đang định hỏi đây là đâu thì cửa khẽ mở ra, một nữ nhân mặc áo màu lam đi ra, thấy Hương Bản thì hơi bất ngờ nhưng vẫn tiến lên hành lễ. Hương Bản nhận ra đây là một trong hai “nam phó” của Liều Mộ Vân trong ngày đầu gặp mặt.

- Hương vương gia, năm mới an khang!

Lam Ngữ cảm thấy bất ngờ nhưng vẫn chào hỏi một cách bình thản. Chỉ qua mấy ngày tết đã xảy ra rất nhiều chuyện, chuyện mong muốn và không mong muốn có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, khi nào nên nàng đã sớm coi nó là tự nhiên.

Hướng Bán gật đầu định đến đây để xem khuê phòng của Mộ Vân, bước chân lên bậc thang, Lam Ngữ định ngăn lại nhưng thấy Liễu Tuấn ra dấu thì những lời định nói lại vội nuốt lại. Liễu Tuấn thấy sắc trời đã tối, vội bước vào phòng bếp sai người chuẩn bị.

Rèm cửa màu tím nhạt, vải phủ ghế màu tím nhạt, gối dựa màu tím nhạt, giường cũng màu tím nhạt, xung quanh mấy chậu than đang cháy, bên trong ấm áp như mùa xuân. Bên tường là giá sách lớn chứa rất nhiều loại sách, trước giá sách là bàn gỗ màu vàng, còn sách chưa đọc xong, tranh chưa vẽ hết. Một chiếc đàn cổ đặt bên góc phòng, giá áo ở cách vách có mấy bộ lễ phục chưa làm xong. Đúng là thư phòng độc đáo, thanh tao, lịch sự! Chậm rãi ngồi xuống trước bàn, cẩn thận nhìn ngắm bức họa chưa vẽ xong. Một nữ tử phong tư yếu điệu, dáng người uyển chuyển, quần áo xinh đẹp, nét bút kĩ càng, tô màu rất chuẩn. Dù không biết nhưng Hướng Bán vẫn nhận ra quần áo của nữ tử này không giống người bình thường. Thực ra mỗi lần gặp Mộ Vân, quần áo của nàng từ kiểu dáng đến chất liệu vải có bộ nào là không khiến người ta chú ý. Nàng là nhân tài trong việc này! Hướng Bán cảm thán nghĩ.

- Đại ca đến rồi, Mộ Vân thất lễ bắt huynh đợi lâu!

Đôi mắt Liễu Mộ Vân sưng đỏ, gương mặt vàng như nền được Thanh Ngôn đỡ, lão đảo bước vào. Thấy Hướng Bán, nàng cố mỉm cười nhưng lại thất bại. Với sự xuất hiện bất ngờ của Hướng Bán nàng lại không cảm thấy có gì bất ngờ, chỉ cảm thấy vô cùng cảm động, Hướng đại ca đối xử với nàng như người nhà vậy! Hướng Bán muốn tiến lên đón lấy nàng nhưng Thanh Ngôn đã khéo léo tránh đi, đỡ nàng ngồi xuống bên giường.

Lam Ngữ mang trà bánh vào, mỉm cười tiếp đón:

- Liễu phủ đã nhiều năm rồi không có khách tới, công tử, người chưa quên đạo đãi khách đấy chứ!

Liễu Mộ Vân muốn đứng lên tự tay châm trà nhưng một bàn tay lớn đã giữ lại:

- Đại ca không phải là người ngoài, không cần lễ tiết như vậy! Hai người các người đi xuống trước đi!

Trong giọng nói uy nghiêm có chứa sự tức giận, có sự kiên quyết không cho phép từ chối. Thanh Ngôn Lam Ngữ nhìn nhau, thấy tiểu thư không trả lời, hai người bất đắc dĩ rồi đi ra cửa phòng. Hướng Bán đi về phía Liễu Mộ Vân, ngồi bên giường, hẳn không muốn che giấu tình cảm của chính mình, cũng không cần phải làm như vậy. Không biết là Liễu Mộ Vân khóc mệt mỏi hay là thích sự ấm áp trong lòng Hướng Bán nên cũng rất tự nhiên dựa vào hắn, nhắm mắt nghỉ ngơi, khẽ thì thào:

- Đại ca uống chút trà đi! Muội mệt mỏi quá, mẫu thân đột nhiên bệnh lại nặng lên, muội thực sự hoảng hốt, may mà giờ người đã ngủ rồi, cũng không đau như vậy nữa. Chỉ sợ không thể chống đỡ nổi, đại ca!

Nói xong nàng khẽ khóc rầm rức, Hướng Bán dịu dàng lau nước mắt cho nàng, lòng đầy chua xót. Nàng khóc một hồi, như nhớ ra điều gì:

- Đại ca, Liễu Tuấn bảo phòng bếp chuẩn bị cơm chiều rồi, huynh đừng đi nhé!

Khẽ vỗ về nàng để nàng an tâm dựa vào:

- Ta không đi nhưng Mộ Vân có thể giữ ta lại bao lâu?

Hắn thử hỏi dò tâm ý của nàng. Nàng cười ngây ngô, lại nhắm mắt lại:

- Đại ca đang nói chuyện cười sao, đây là Liễu viên mà, không phải Hướng vương phủ, sao đại ca có thể ở lại lâu được?

- Trong lòng Mộ Vân thì sao?

Tim Liễu Mộ Vân khẽ run lên: Hướng đại ca có ý gì? Chẳng lẽ đại ca với ta... với ta...? Không đâu, huynh ấy là Vương gia, là đại ca? Sẽ không phải là như vậy. Khóe mắt lên nhìn về thận trọng và chờ mong của Hướng Bán. Liễu Mộ Vân dù không phải là kẻ lười đời nhưng giờ khắc này cũng đã hiểu ra. Nàng chưa bao giờ nghĩ, ngoài Tề Di Phi ra thì lòng còn có thể nghĩ đến ai khác. Cũng không phải là nhất quyết phải lấy Tề Di Phi mà là từ khi hắn đính ước với nàng, ước hẹn 10 năm đã trôi qua, hẳn không giữ lời hứa thì nàng sẽ một mình trông giữ Liễu viên, chăm sóc mẫu thân. Hướng đại ca là người nàng muốn lên tìm chút dịu dàng, thân tình của một vị huynh trưởng chứ không phải là tình cảm nam nữ. Kiếp này nàng sẽ không thể

tìm được tình cảm như cha mẹ mình. Nghĩ đến sau này có thể gặp khổ sở nhưng đây là số mệnh của mình, có cách gì đâu? Gặp được Hường đại ca đã là vô cùng may mắn rồi! Nhưng thứ đại ca muốn nàng lại không thể cho, cũng không thể báo đáp đại ca, về sau... Về sau sẽ có nữ tử khác cho đại ca mọi thứ. Vừa nghĩ đến có nữ tử khác, Liễu Mộ Vân cảm thấy tim như bị xé nát. Cảnh tượng ấy sớm muộn gì cũng xảy ra, không thể mà cũng không có sức để ngăn cản, như vậy sau này cũng không thể ỷ lại vào Hường đại ca như bây giờ được nữa. Thanh Ngôn nói đúng, thực sự không tiện, không tiện. Hàng lệ chảy dài từ khóe mắt, chảy đến bên môi, vừa mặn vừa chát. Nàng cười nhợt nhạt:

- Huynh là đại ca mà, như cánh chim đại bàng rộng lớn, huynh thuộc về trời cao chứ không phải thuộc về một đám mây.

- Vì sao?

Khẩu khí kiên quyết của nàng khiến Hường Bản sợ hãi, đây là lần đầu tiên gặp được người khiến hắn động lòng. Nhiều năm lẫn lộn chốn quan trường, nhìn quen người đời xảo trá, hắn bề ngoài ôn hòa mà trong lòng sớm đã lạnh lẽo. Nhưng sự xuất hiện của nàng khiến hắn bắt đầu học được dịu dàng, học được thương tiếc, học được yêu thương. Nàng rõ ràng đang dựa sát vào hắn nhưng sao lại trả lời như vậy?

14. Chương 14: Trời Chiều Vàng Một Gợn Buồn, Lại Gặp Mưa Và Gió 2

Không lời đáp trả, nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi, Hường Bản đỡ khóc đỡ cười nhìn gương mặt tiêu tụy, mềm mại trong lòng, lặng lẽ đặt xuống một nụ hôn.

- Mộ Vân, có chuyện không phải chỉ dùng một câu nói là có thể lấy lại!

Thật không nỡ, tiểu cô nương 16,17 nên vui vẻ hạnh phúc, chơi đu dây, đuổi bắt bướm, dạo vườn ngắm hoa, vô ưu vô lo chứ không phải một mình gánh vác cả một gia đình, hà khắc không thể mặc áo hoa, tỏ vẻ mềm mại. Còn phải lo lắng cho mẫu thân vô tri giác. Cho đến bây giờ hắn luôn là người không dễ dàng buông tay, Hường Bản ôm chặt người trong lòng, lòng đã có quyết định.

Lúc Thanh Ngôn tiến vào thì nhìn thấy một nam tử ôm chặt công tử được quấn chặt như bánh chưng, tâm hồn như đang chu du tứ hải. Haiz, tiểu thư đã 17 tuổi rồi, có một số chuyện nên nói với tiểu thư, đây vốn là trách nhiệm của phu nhân nhưng giờ phải dựa vào Lam Ngữ đã thành thân!

- Vương gia!

Cúi đầu gọi nam tử đang thất thần kia, thật cẩn thận vươn tay, định đón Liễu Mộ Vân về. Hắn lại như không nhìn thấy, đứng lên, nhẹ nhàng đi lên lầu. Trời ơi, đó là phòng ngủ của tiểu thư mà. Hắn đến gần bên giường, chậm rãi buông nữ tử trong lòng ra, không quên cởi áo khoác và giày vớ cho nàng, đắp chăn lên, động tác mềm nhẹ khiến người ta không thể tin được đó là vị Vương gia tôn quý bậc nhất. Thanh Ngôn hoảng hốt há hốc miệng, chỉ lắp bắp kêu:

- Vương gia, Vương gia, người... người...

Hắn ra dấu cho nàng im lặng, Thanh Ngôn vội khép miệng. Hai người nhẹ nhàng đi xuống lầu, quay về thư phòng, Hường Bản ngồi trước bàn vẽ, lại là người ý cười âm ập.

- Tiểu thư nhà các người bắt đầu cải nam trang nuôi sống gia đình từ khi nào?

Hường Bản ôn hòa hỏi, không muốn làm tiểu nha đầu sợ hãi. Tuy rằng hắn rất muốn gào thét trách cứ các nàng vì sao không thể chăm sóc nàng cho thật tốt.

Thanh Ngôn thoáng sửng sốt, biết được hắn đã nhìn ra thì cũng không định giấu diếm thêm nữa. Những ngày tháng cải nam trang có rất nhiều phiền muộn, tủi cực, không ai hay biết, ngày lại ngày trôi qua. Hôm nay, trước mặt Vương gia, nàng không nhịn được bật khóc, kể lại nỗi bất đắc dĩ vùi sâu trong lòng suốt mấy năm qua.

- Năm tiểu thư 12 tuổi, thiếu gia ra quan ngoại nhập hàng, bị ngã ngựa chết, tin vừa báo về, lão gia đau buồn lại bị phong hàn nên mùa đông năm ấy cũng buông tay bỏ đi. Phu nhân không chấp nhận được sự thật này nên cũng bị mất trí, biến thành người chẳng nói chẳng cười, chẳng nhận ra ai. Gia nghiệp lớn như

vậy không có người cai quản lại bị những kẻ khác bỏ đá xuống giếng, chỉ trong mấy tháng đã thành vườn không nhà trống. Phu nhân bị bệnh cần tiền, người hầu kẻ hạ cũng cần tiền, người trong nhà phải ăn cơm. Năm 14 tuổi, tiểu thư gặp cơ duyên, vẽ mấy bộ hỉ phục được người khác thích thú. Vì thế bước vào con đường này, ngày cũng dần dần thoải mái hơn. Tiểu thư không bao giờ rơi lệ trước mặt ai, kiên cường mà sống. Tuy nói phu nhân không có thần trí nhưng bà là thân nhân duy nhất trên đời này của tiểu thư, mấy hôm nay phu nhân xảy ra chuyện như vậy, tiểu thư cũng không ăn không ngủ theo hầu. Nếu phu nhân có mệnh hệ gì, chỉ sợ tiểu thư cũng sẽ đi theo mất!

- Không, không đâu, ta không cho phép.

Hướng Bân kêu lớn, đau lòng vô cùng, ông trời sao có thể trút bao nỗi đau như vậy lên con người nhỏ nhỏ ấy, thật sự là quá bất công rồi! Quay đầu nhìn Thanh Ngôn đang hoảng sợ tới mức trợn mắt há hốc miệng thì vội mỉm cười từ tốn:

- Liễu viên này ngoài quản gia và lão trông cửa thì đều là nữ nhân?

- Đúng thế!

Trời ạ, lại muốn ngửa mặt lên trời thở dài, thật không thể tin được, các nàng có thể sống đến tận bây giờ, cả nhà chỉ dựa vào một tiểu cô nương, lại chính là phường chủ Tầm Mộng phường thần bí trong kinh thành. Tim Hướng Bân thất lại, không nói gì, nỗi sợ hãi dâng lên:

- Kinh thành này không có thân bằng cố hữu gì để dựa dẫm vào sao?

- Có... à không có!

Những gì nên nói đều đã nói nhưng có một số điều không thể nói. Người nọ là bằng hữu của Vương gia đó!

- Tiểu thư tuy nhỏ nhưng rất kiên cường, tự mình có thể sống tốt, tuyệt đối không cần người khác giúp đỡ. Lúc trước lão gia, phu nhân rất chiều chuộng nàng, không đành lòng để nàng bị trói buộc bởi những quy củ. Phu nhân như vậy cũng không ai dạy dỗ nàng lễ tiết nữa. Nàng rất ít khi tiếp xúc với người ngoài, trừ các phu nhân tiểu thư hay đến Tầm Mộng phường và các quản gia. Nhưng xin Vương gia đừng vì thế mà khinh thường tiểu thư, về sau tôi và Lam Ngữ sẽ nhắc nhở tiểu thư không nên quá thân cận với Vương gia, khiến Vương gia khó xử như vậy nữa.

Hướng Bân thầm vỗ tay, nha đầu lợi hại này thật giỏi, lời nói không nóng không lạnh nhưng kéo giãn cự ly một cách khôn khéo, xem ra Mộ Vân vẫn được bao bọc rất kỹ càng:

- Mộ Vân chỉ gần gũi với ta như vậy!

- Vâng!

Tiểu thư luôn rất bình tĩnh nhưng từ khi gặp Vương gia thì mới trở nên ỷ lại như thế. Nhìn Vương gia đang cười trước mắt, lòng Thanh Ngôn hoảng sợ.

Tâm tình Hướng Bân trở nên thoải mái, thưởng thức khuê các của Mộ Vân, lật lật cuốn sách đầu giường, nhìn mấy món đồ sứ trên tủ rồi lại lặng lẽ đi lên lầu nhìn Liễu Mộ Vân đang ngủ. Thanh Ngôn giận dữ nhìn hần, cũng quá tự tiện rồi, nhưng nàng cũng không dám trách cứ, nhìn sắc trời đã tối muộn, chắc hần phòng bếp cũng đã chuẩn bị xong rồi, đưa hần qua đó thì hơn.

- Vương gia, mời ra đại sảnh dùng bữa tối thôi!

- À, ta không đói bụng.

Buồn cười nhìn tiểu nha đầu trầm mặt lại, Mộ Vân có được thị tỳ như vậy đúng là có phúc, về sau nhất định phải cảm tạ.

- Mộ Vân gọi ta một tiếng đại ca, ta cũng coi như là làm chủ một nửa Liễu viên này đi, đúng không?

Nhướng mày lé mắt nhìn Thanh Ngôn vừa vội vừa tức lại không dám phát tác, thực sự rất muốn cười.

- Vậy tiểu thư cũng có thể làm chủ một nửa Hướng vương phủ sao?

Trong lúc cấp bách Thanh Ngôn buột ra, vừa nói ra đã biết sai lầm, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn Hướng Bân.

Hướng Bân vui vẻ mỉm cười, ý vị nhìn ra bóng đêm dần dày đặc bên ngoài:

- Nếu nàng muốn, đừng nói là một nửa mà toàn bộ ta cũng cho nàng.

Thanh Ngôn ngây người hoảng sợ nhìn người trước mắt, ý tứ của hắn đã rõ nhưng điều này sao có thể? Giờ tiểu thư là nam tử lại còn hôn ước kia, thế này phải làm sao. Nghĩ vậy, vội yển chuyển đáp:

- Vương gia, tôi chỉ đùa thôi, một Liễu viên cùng với Tầm Mộng phùng, Tầm Mộng các đã đủ khiến tiểu thư mệt mỏi rồi, dù có bản lĩnh cũng không thể quản thêm chuyện khác được nữa. Được rồi, Vương gia, thực sự nên dùng cơm đi thôi.

Lại thúc giục, tránh để hắn lại phun ra những lời đáng sợ.

Hướng Bân lẳng lặng gật gật đầu, nha đầu kia đột nhiên vòng vo như vậy nhất định là có uẩn khúc, dù sao Mộ Vân còn nhỏ, sau này vẫn còn cơ hội, không cần vội vã.

Đại sảnh, Liễu Tuấn đã sắp bàn ăn lên, đồ ăn rất ngon mắt, Hướng Bân tự nhiên như chủ nhân.

- Liễu quản gia vừa phải chăm lo Tầm Mộng các vừa phải quản lý Liễu viên, thật vất vả.

- Không có gì đáng nói, đã quen rồi, tiểu công tử mới là vất vả!

Không hiểu vị Vương gia này định làm gì, Liễu Tuấn cười, cẩn thận đáp lại.

- đương nhiên!

Hướng Bân buông đũa, uy nghiêm nhìn người trước mặt:

- Nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ, không thể mệt mỏi như vậy được. Ngày mai ta sẽ vào cung mời ngự y đến nhìn xem rốt cuộc phu nhân bị bệnh gì, thuốc thang cũng do trong cung chuẩn bị.

Liễu Tuấn và Thanh Ngôn nhìn nhau, mừng rỡ mỉm cười, hai người nhất tề quỳ xuống:

- Chúng tôi thay mặt công tử cảm ơn Vương gia, đây đúng là chuyện quá tốt.

Liễu Tuấn lại rưng rưng.

- Đứng lên đi, đây cũng không phải đại ân gì. Còn nữa, Liễu viên này chỉ có nữ nhân và người già rất khiến người khác lo lắng, ngày mai ta bảo hai gia đình trong Vương phủ đến đây giúp, việc nặng hay trông của đều có thể làm được.

Chuyện này cả Thanh Ngôn lẫn Liễu Tuấn lại đều không dám lên tiếng trả lời.

- Đại ca, không cần đâu!

Lam Ngữ đỡ Liễu Mộ Vân từ cửa bước vào, ngủ một lúc, sắc mặt nàng cũng khá hơn rất nhiều. Hướng Bân bước lên, dịu dàng hỏi:

- Ngủ ngon chứ? Đói bụng chưa?

Đỡ nàng ngồi xuống ghế, Liễu Mộ Vân nhìn gương mặt tuần tú, anh khí khiến nàng cảm thấy thân thiết, ấm áp này, lòng rất đau, người không thể có nhiều hi vọng xa vời, huynh ấy chính là đại ca, không thể quá gần gũi, nàng không thể báo đáp nổi. Từ giờ trở đi, nàng phải dần tỉnh táo lại, có những người cuối cùng cũng chỉ là khách qua đường trong cuộc đời mà thôi, cho nên dù huynh ấy có tốt cũng không thể nhận. Sự an bình của Liễu viên là tự mình khó nhọc giành được, nơi này là nơi riêng tư cuối cùng của nàng, nàng không muốn bất kì ai đi vào, nhìn lên.

- Đại ca, muội tốt lắm, Liễu viên cũng rất tốt, huynh không cần quan tâm, muội càng lúc càng lớn, không còn nhỏ nữa, mấy năm trước còn có thể gánh vác thì bây giờ càng có thể sống tốt, thật đó.

Trong lúc cấp bách, hai má nàng đỏ bừng lên.

Nàng đang từ chối, Hướng Bân ngẫm hiểu nhưng vẻ mặt vẫn ôn hòa, khẩu khí trù mến, trân trọng và cố chấp:

- Mộ Vân, đại ca có đạo lý của đại ca, sẽ không phải là người ngoài, là người bên cạnh đại ca, sẽ không khiến muội khó xử, bất tiện gì cả.

Lời của hắn chỉ thẳng vào tâm bệnh của nàng, sắc mặt Liễu Mộ Vân tái nhợt, ý lại vào hắn là vì thích sự thân thiết và hơi thở của hắn, tựa như thân nhân của nàng vậy nhưng đây không có nghĩa là hắn có thể lột bỏ lớp vỏ bọc ngụy trang của nàng để nhìn thấu nàng được. Hiểu là ý tốt nhưng vẫn có chút giận, cũng có chút hận trời xanh không công bằng, ánh mắt không khỏi lạnh lùng, khách khí mỉm cười:

- Đa tạ đại ca quan tâm, về sau nếu không thể thì muội nhất định sẽ xin giúp đỡ nhưng Mộ Vân cho rằng bây giờ điều này không cần thiết. Liễu Tuấn, trời đã tối rồi, tiên Vương gia về phủ!

Nói xong phát tay áo, đẩy cửa mà đi.

Thanh Ngôn và Liễu Tuấn đều choáng váng, tiểu thư nổi cáu gì chứ, Vương gia người ta chăm sóc như vậy, không nhận thì thôi lại còn đắc tội, Liễu viên sau này còn có ánh mặt trời sao?

- Vương gia, công tử nhà tôi, chắc hẳn là quá buồn bã nên...

Thanh Ngôn cố gắng giải thích.

Hướng Bân như có chút suy nghĩ nhìn bóng dáng đã dần xa, khóe miệng khẽ mỉm cười, đây mới là tính cách thực sự của nàng, tùy hứng kiêu ngạo và có chút cố chấp, những điều này cũng chỉ bộc lộ với mình mà thôi chứ?

- Không sao, ta không để tâm đâu. Liễu quản gia không cần tiễn, ta thay Mộ Vân cảm ơn sự chăm sóc của hai vị, Thanh Ngôn, nói với Mộ Vân, Hướng đại ca sẽ không quấy nhiễu sự an bình của nàng nhưng cũng sẽ không dễ dàng buông tay.

Cổ kiện của Hướng phủ biến mất trong bóng đêm, Thanh Ngôn và Liễu Tuấn đều tự thở dài một hơi, ngày hôm nay dường như thật dài, từ sáng đến tối đã xảy ra bao nhiêu chuyện. Phụ nhân phát bệnh, Vương phủ đưa lễ, Vương gia tới chơi, công tử... ai dà, công tử còn đắc tội với Vương gia, là chuyện gì chứ. Công tử càng lớn tính càng kì lạ!

Liễu Tuấn đi xem xét khắp nơi, Thanh Ngôn thì đi tìm công tử, người kia cả ngày chưa ăn gì, nổi cáu thì không đói bụng sao?

Liễu Mộ Vân ngồi một mình trước giường mẫu thân, nhìn hai gò má tiêu tụy của mẫu thân, mái tóc khô vàng mà rơi nước mắt. Mẫu thân hình như khó thở, cổ họng phát ra tiếng hơi ong ong, Liễu Mộ Vân bắt lực vỗ vỗ cho mẫu thân:

- Mẫu thân, rốt cuộc người làm sao vậy, đừng làm con sợ. Mẫu thân, đây là nhà của chúng ta, là nhà của Vũ Nhi và mẫu thân, phụ thân và ca ca ở trên trời nhìn chúng ta, con không thể để người ngoài bước vào, con không cần ai khác, chỉ cần mẫu thân, mẫu thân...

Mạc phụ nhân đột nhiên xanh mặt, người cứng đờ, hai mắt trợn trừng. Liễu Mộ Vân hoảng sợ vội kéo tay mẫu thân khóc lớn, nàng quay người gọi mọi người, ai ngờ sợi dây lưng bằng tơ lụa quá gài khiến nàng vấp ngã, nàng ngã qua một bên, không ngờ kéo cả Mạc phụ nhân qua. Mạc phụ nhân ngã từ trên giường xuống, chỉ nghe bên tai "Òa" một tiếng, Mạc phụ nhân đột nhiên phun ra một búng máu, bà thở hỗn hên, tay khuỵu loạn trong không trung, Liễu Mộ Vân vội vàng bắt lấy, khóc lớn:

- Mẫu thân, người sao rồi, sao rồi?

- Vũ Nhi, mẫu thân đau quá!

Một giọng nói khe khẽ vang lên. Liễu Mộ Vân trợn mắt nhìn, người ngoài cửa chạy vào cũng ngây dại.

15. Chương 15: Đột Nhiên Quay Đầu, Người Ngay Trước Mắt, Ánh Lửa Đèn Tàn Soi Bóng Lệ 1

- Mẫu thân, người thực sự đã khỏe chưa? Con thực sự có thể đi sao?

Liễu Mộ Vân chờ mong, ngữ khí mềm mại khiến mọi người trong phòng đều bật cười. Hôm nay là tiết nguyên tiêu, Liễu viên đã làm bánh trôi từ sớm, Thanh Ngôn la hét đòi đi xem hoa đăng, Liễu Mộ Vân bị nàng nói mà lòng cũng ngứa ngáy nhưng lại lo lắng cho mẫu thân.

- Đương nhiên rồi, cô nương ngốc, mẫu thân có các nha hoàn ở đây chăm sóc, hơn nữa bản thân mẫu thân cũng khỏe lên nhiều rồi, con có gì mà phải lo lắng, đi đi! Cùng Thanh Ngôn đi chơi cho vui vào!

Mạc phu nhân nằm nghiêng nghiêng trên giường, các nha hoàn cẩn thận đặt gối mềm ở phía sau, bà từ ái nhìn đứa con gái đã trưởng thành, lòng xót xa vô cùng. Bà đã không được nhìn thấy từng ngày con lớn. Từ ngày ấy vô tình bị Liễu Mộ Vân đẩy ngã xuống đất, búng máu tích tụ trong người phun ra, bà dần dần tỉnh táo lại. Thái y trong cung đến nói là lòng chất chứa nhiều chuyện buồn phiền nên thần trí thất thường, vốn là tâm bệnh, giờ lại phun ra rồi, chỉ cần điều dưỡng cẩn thận là có thể khỏe mạnh như trước. Kì tích này khiến Liễu Mộ Vân vui muốn chết, từng ngày Mạc phu nhân khỏe lên cũng là từng ngày nàng vui tươi hơn, nói chuyện vui vẻ, nụ cười luôn hé, có đôi khi còn làm nũng với Mạc phu nhân. Mạc phu nhân xem trong mắt, đau trong lòng, bà phải mau chóng khỏe lại, phải cẩn thận tìm về một Mạc Vũ Nhi đã biến mất.

- Nhưng mẫu thân có một yêu cầu, phải mang Hướng Toàn theo!

Mạc phu nhân cười khê nói, hai cô gái yếu đuối mặc nam trang đi lại giữa dòng người như nước sao có thể khiến người ta an tâm.

- A, không cần đâu!

Người đầu tiên lên tiếng là Thanh Ngôn, nàng giận dữ, Vương gia kia đi rồi, không chỉ mời Thái y đến phủ mà còn để cả tên “ác nô” và một gia đình cường tráng khác đến Liễu viên làm hộ vệ, còn tặng bao nhiêu thuốc bổ khiến người ta không thể từ chối. Từ sau khi tên “ác nô” kia đến, chạy trước chạy sau, đúng là rất chịu khó nhưng nàng nhìn không thuận mắt. Khó lắm mới có dịp cùng công tử vui vẻ đi ngắm đèn lại còn dẫn theo bà quản gia như vậy, ai dè!

Liễu Mộ Vân suy nghĩ một hồi rồi gật gật đầu:

- Được, để Hướng Toàn đi theo đi, con muốn đi ngắm đèn, sẽ không bỏ sót chuyện gì, lúc về sẽ kể lại cho mẫu thân nghe, sang năm con và mẫu thân sẽ cùng nhau đi ngắm đèn!

Cầm lấy bàn tay mẫu thân, mười ngón tay khô gầy, phải dưỡng nhiều ngày mới có thể quay về như lúc đầu được, không vội không vội, giờ thế này đã là rất hạnh phúc rồi, về sau nàng sẽ không cô độc nữa, nàng có mẫu thân mà. Nghĩ nghĩ, Liễu Mộ Vân cười tươi như đóa hoa, xinh đẹp khiến người ta nín thở, vẻ u buồn trong mắt lúc trước hoàn toàn biến mất.

Mạc phu nhân vuốt ve mái tóc mềm của con gái, nghẹn ngào gật gật đầu:

- Được, sang năm sẽ đi cùng Vũ Nhi!

- Suyt! Mẫu thân, con là Liễu Mộ Vân chứ!!

Liễu Mộ Vân nhìn mẫu thân cười nháy mắt, Mạc phu nhân không nhịn được cười:

- Đúng, là Liễu gia Liễu công tử, là tiểu nữ nhi của Mạc gia.

- Công tử, trời đã tối rồi, nếu không đi thì muộn mất!

Thanh Ngôn thúc giục, nhìn hai mẹ con nói mãi không hết chuyện thế kia nàng rất nóng nảy, đã nhiều năm rồi Liễu viên đều là tết không giống tết, lễ chẳng phải lễ, giờ cuối cùng mây tản sương tan, nàng cũng không muốn bỏ lỡ thời gian tốt này.

- Đi thôi!

Mạc phu nhân vỗ vỗ con gái, Liễu Mộ Vân ôm mẫu thân một cái rồi cùng Thanh Ngôn cười nói đi ra khỏi phòng. Trong vườn, Hường Toàn đã lấy áo choàng đứng đợi. Nhìn thấy Hường Toàn, Liễu Mộ Vân lặng lẽ thở dài. Liễu viên có hai đại nam nhân như Hường Toàn ở lại quả thật khiến lòng người kiên định hơn nhiều. Hường đại ca suy nghĩ rất chu đáo mà mình thì...

- Công tử, có thể nhanh hơn chút không!

Thanh Ngôn nhìn nàng còn đang trầm tư thì thực sự nóng nảy phát điên rồi, kéo nàng đi ra ngoài.

- À, à, đến rồi!

Hường Toàn cười hàm hậu, vội đuổi theo. Liễu viên này dù không thể so với Vương phủ nhưng rất có ý vị, không quy củ như Vương phủ, hơn nữa còn đều là một đám nam nhân. Từ sau đêm đó, Vương gia gọi hần đến dặn dò thì hần mới biết vị Liễu công tử này vốn là Liễu tiểu thư, khó trách vương gia bất thường như vậy? Nhưng thích nhất chính là tiểu tử lạnh miệng kia lại chỉ là một tiểu nha đầu! Những ngày tháng ở Liễu viên vui vẻ khỏi phải nói.

Tối nay, đầu đường cuối ngõ, khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, trông vui mừng, náo nhiệt hơn bình thường, lụa đỏ và hoa đăng treo dưới mái hiên khiến mặt đường phủ trong tuyết trắng cũng mang theo không khí vui mừng.

Hai bên phố chật ních những cửa hàng từ mọi nơi kéo về cùng với sân khấu diễn tuồng, hương thơm của đồ ăn trộn lẫn với mùi đèn dầu khiến phố phường mù mịt, tiếng người ồn ào, hầu như là không thể dừng lại ở một chỗ quá lâu, đám người ở đằng sau sẽ đẩy người đằng trước tiến lên.

Liễu Mộ Vân nắm chặt tay Thanh Ngôn, hưng phấn mở to mắt, chỉ sợ bỏ qua điều gì đó, Hường Toàn thì lo lắng đi theo hai người. Rất xa, một chiếc đèn rồng đang cùng đám người múa rồng kéo về phía này, đám người đều cười nói tránh qua hai bên để đèn rồng đi qua, pháo nổ lên, Thanh Ngôn hoảng hốt nhảy dựng lên, không khỏi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt kia. Chiếc đèn rồng đang được mười người múa rồng đưa đến, trong nháy mắt đã chia con phố ra làm hai, mọi người bị xô ra, trong nháy mắt, Thanh Ngôn đã không thấy bóng dáng Liễu Mộ Vân đâu nữa.

- Hường Toàn!

Thanh Ngôn khóc gọi Hường Toàn, sự vui vẻ lúc trước sớm đã tan thành mây khói, Hường Toàn cũng toát mồ hôi:

- Người đừng khóc nữa!

Đại nam nhân chân tay luống cuống an ủi người trước mắt, còn phải tìm kiếm trong đám người:

- Người đứng đây đừng đi đâu cả, ta qua bên kia tìm, bằng không lát nữa ngay cả người cũng không tìm được mất!

- Được, ta ở đây trông, không đi đâu cả, người phải tìm được tiểu công tử đó!

Thanh Ngôn bắt lực khóc nức nở, đang chơi vui vẻ sao có thể để lạc mất công tử được.

Hường Toàn gật đầu, lắc người hòa vào đám người, chỉ trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Liễu Mộ Vân cô độc đi theo đám người, đôi khi ngẩng đầu nhìn những chiếc đèn tinh xảo bên trên. Đám đông xô đẩy, cọ vai kề chân, tiến cũng không được, lui cũng không dám, đám người xung quanh tản ra hơi ẩm khiến nàng toát mồ hôi. Không thấy Thanh Ngôn và Hường Toàn, nàng không quá bối rối, biết Hường Toàn sẽ theo dòng người đi tìm mình, chỉ là định dừng lại ở bên một ngọn đèn để Hường Toàn có thể tìm kiếm mình dễ dàng hơn.

Dưới ánh đèn cá chép bên một quán trà, đám người dừng lại. Nàng lau mồ hôi, vội đi đến bên góc tường, nhìn qua xung quanh, hoảng hốt phát hiện, cách đó không xa có một người bảy phần tuần tú ba phần anh khí đang ôn hòa nhìn nàng cười, có vẻ như đã được một lúc lâu rồi. Nghĩ đến vẻ quần bách khi này đều đã bị hần nhìn thấy hết, lại nghĩ đến mấy hôm trước mình tùy tiện chỉ trích hần, còn cả sự tổ tình mơ hồ của hần, nàng không khỏi xấu hổ đến độ mặt đỏ bừng lên, hoảng hốt như nai con đi lạc, hận không thể tự giấu

mình đến tận chân trời, nửa là xấu hổ nửa là phiền não, cứ kinh ngạc nhìn qua. Mãi đến khi đám người bắt đầu di chuyển thì nàng mới tỉnh táo lại, khẽ chào hỏi.

- Hướng đại ca cũng đi ngắm đèn sao?

Hướng Bản làm như không xảy ra chuyện gì, đi qua đám người đến bên nàng, nhìn nàng trêu mếu:

- Sao lại đi dạo một mình, đám Thanh Ngôn đâu rồi?

Liễu Mộ Vân không dám nhìn vào ánh mắt của hắn, cúi đầu nghich nghich ngón tay:

- Vừa rồi còn đi cạnh nhau, đã lâu rồi đệ không đi xem rước đèn, không ngờ lại náo nhiệt, đông đúc như vậy.

Vừa nói vừa vội vã nhìn xung quanh, chỉ mong bọn Thanh Ngôn mau đến đây, không khí hai người thế này khiến nàng không thể chống đỡ được.

- À!

Hướng Bản mỉm cười nhìn vẻ bất lực của nàng, rất muốn cười, đây đâu phải là Liễu Mộ Vân trí tuệ thanh nhã, rõ ràng chỉ là cô gái nhỏ ngượng ngùng, nhìn mũi nàng bị đám người đẩy làm cho xô lệch, mấy lọn tóc đen xòa xuống, quần áo cũng hỗn độn, mặt mày hồng nhuận đáng yêu, người sáng suốt đều nhìn ra chỉ có nàng còn tự cho là đúng.

- Hướng đại ca, sao huynh cũng đi một mình, tùy tùng đâu, tiểu quân chúa đâu?

Liễu Mộ Vân tìm lời để nói, không hiểu vì sao lần tranh cãi ở Liễu viên đó, cảm giác ấm áp như người nhà giờ đã biến thành thứ tình cảm khác khiến nàng bối rối, chưa từng có, nàng cảm thấy không biết nên ứng đối sao mới phải.

- Bối Nhi và các tùy tùng đã về từ lâu rồi, ta vốn cùng bọn Lãnh Như Thiên đi chơi nhưng sau nhìn thấy bóng người quen thuộc nên ta theo đuôi đến đây, tách khỏi bọn họ. Xem ra, chúng ta là đồng bệnh tương liên rồi đó! Đúng rồi, Liễu phu nhân khỏe lên chưa?

- Vâng, thái y nói nghỉ ngơi mấy ngày thì sẽ có thể xuống giường, thật sự rất cảm ơn Hướng đại ca! Ngày đó... ngày đó tâm tình Mộ Vân không tốt, nói chuyện không biết điểm dừng, Hướng đại ca đừng để tâm!

Giọng nói của Liễu Mộ Vân càng lúc càng nhỏ, nói đến đoạn cuối thì gần như là không nghe thấy nổi. Hướng Bản không nhịn được bật cười, vươn tay kéo bàn tay đang xoắn lại kia:

- Sao lại để tâm? Trong lòng đại ca, Mộ Vân hoàn toàn khác với những người khác, mặc kệ nói sai hay làm sai điều gì, Hướng đại ca đều không để tâm. Huống chi Mộ Vân cũng chẳng làm gì sai cả, chỉ là một mình chống đỡ đã quen, không quen ỷ lại vào người khác. Liễu phu nhân khỏe lên là được rồi, giờ Mộ Vân rất vui đúng không?

Mặt Liễu Mộ Vân hơi nóng lên, bàn tay mềm mại để bàn tay ấm áp của Hướng Bản nắm chặt, cảm giác được bảo vệ khiến nàng rất mất tự nhiên lại không nỡ gạt đi:

- Vâng, đệ thực sự rất vui!

Sau khi mẫu thân khỏe lên khiến tâm tình nặng nề của nàng cũng dần như mây tan sương tán, không còn ràng buộc, sợ hãi gì nữa, có chuyện có thể bàn bạc, có người để ỷ lại, những điều này sao có thể khiến người ta không vui vẻ?

Đám người đột nhiên xô lên, nàng không đứng nổi, khẽ ngã vào lòng hắn, hắn ôm được eo nàng, mũi chạm mũi, mắt chạm mắt, dùng ánh mắt của mình trói chặt lòng nàng. Giờ khắc này, không có Liễu viên, không có Hướng vương phủ, không có người nào khác, trong trời đất, trong đám người này chỉ còn nàng và hắn. Hắn lại càng chắc chắn một điều rằng nàng đã ở sâu trong lòng hắn, thâm căn cố đế, đã hòa vào máu thịt của hắn. Hắn muốn nàng là của hắn, gắt gao nắm lấy, vĩnh viễn không buông.

- Hướng đại ca?

Bị cái ôm chặt này và ánh mắt của hắn làm cho hoảng sợ, Liễu Mộ Vân cảm thấy đầu óc trống rỗng, trong thế giới chỉ còn lại ánh mắt chất chứa bao điều kia.

Hồi lâu sau Hường Bân mới chậm rãi buông tay, khàn giọng nói:

- Đừng lo lắng cho Thanh Ngôn và Hường Toàn. Mộ Vân, khó có cơ hội thể này, ta và đệ cùng đi dạo một hồi, lát nữa sẽ đưa đệ về!

Trong tiếng ồn ào lớn, nàng không nghe rõ lời hắn nói. Nhìn ánh mắt thăm dò của nàng, hắn chỉ đành thì thầm vào tai nàng một lần nữa. Hơi thở ấm áp nhắc nhở nàng và hắn gần gũi thế nào. Nàng bối rối không đứng nổi, không nghe rõ gì hết, tầm mắt bị hắn phủ kín, tay vội nắm chặt góc áo của hắn, lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi.

Hắn ôm lấy nàng, theo đám người đi về phía trước, vừa chỉ cho nàng những chiếc đèn tinh xảo vừa dịu dàng bảo vệ, không để cho ai đụng chạm đến nàng. Gặp được hội giải câu đó thưởng đèn thì cũng sẽ dừng lại đoán. Đầu óc nàng sớm đã hỗn loạn, chẳng nhìn được gì chẳng nghe được gì, chỉ đi theo, dừng lại theo hắn, người càng ngày càng nóng, sự hoảng hốt như vọt ra khỏi cuống họng. Nàng không hiểu đây là vì sao, vì sao lại khiến nàng vui mừng, xấu hổ và có chút buồn bực như vậy, tim như mọc thêm cánh, phá tầng mây mà bay lên trời cao.

16. Chương 16: Đột Nhiên Quay Đầu, Người Ngay Trước Mắt, Ánh Lửa Đèn Tàn Soi Bóng Lệ 1

- Hường huynh, Liễu công tử!

Giọng nói vang dội của Lãnh Như Thiên từ góc phố bên kia truyền đến, Liễu Mộ Vân hoảng hốt, vội lấy lại chút lý trí. Bên đường, Lãnh Như Thiên và Vệ Thức Văn đều mặc thường phục, đang vui vẻ vẫy tay qua bên này, góc khác, một gương mặt lạnh lùng bình thản đang gật gật đầu với bọn họ.

Hường Bân kéo nàng đi qua đám người, bước về bên kia đường. Liễu Mộ Vân kinh ngạc phát hiện lại gặp lại Tề Di Phi, lần này nàng đã không oán hận cũng không còn bối rối. Là vì thời hạn 10 năm đã qua, là những người không còn liên quan gì đến nhau sao? Nàng lắc đầu như muốn xóa tan suy nghĩ này, không muốn nghĩ gì thêm nữa. Lễ phép hành lễ với ba người, đứng bên nhìn Hường Bân và bọn họ nói cười. Từ lúc nhìn thấy nàng, Tề Di Phi không hề dời tầm mắt, vẻ thăm dò rất rõ ràng, gương mặt tuấn tú lạnh lùng có nỗi đau khó nói. Liễu Mộ Vân chỉ hờ hững nhìn thoáng qua hắn một cái rồi quay đi.

- Liễu huynh đệ, người thật là khó tìm nha, chúng ta đến Tầm Mộng các mấy lần cũng không gặp được người, không ngờ hôm nay lại gặp nhau, ha ha, thật nhớ người quá đi!

Lãnh Như Thiên thoải mái la hét, không hề nhận ra vẻ tức giận trên mặt Hường Bân và Tề Di Phi.

- Ai dà, năm trước bận, qua tết thì nhà lại có chuyện nên bỏ lỡ cơ hội gặp gỡ Lãnh công tử rồi, về sau Mộ Vân sẽ thường xuyên ở Tầm Mộng phường, lúc nào gặp cũng được.

Liễu Mộ Vân rất quý mến vị công tử nói năng thẳng thắn này.

- Ngày khác xin nhờ Hường huynh hẹn giúp ba vị đây, đệ sẽ đặt bàn tiệc ở Túy Tiên lâu để tạ tội với các vị.

Hường Bân cười cười không lên tiếng đáp lời, Lãnh Như Thiên lại vui mừng như đứa trẻ con:

- Được, một lời đã định, chén rượu này của Liễu huynh đệ ta nhất định phải uống, Vệ huynh, Tề huynh nói có đúng không?

Vệ Thức Văn gật gật đầu:

- Đó là đương nhiên!

- Có thành ý thì mở tiệc ngay tại Liễu viên đi, cần gì phải đến Túy Tiên lâu?

Tề Di Phi ở bên đột nhiên nói. Không đợi Liễu Mộ Vân lấy lại tinh thần thì Lãnh Như Thiên đã mừng rỡ vỗ tay khen ngợi:

- Ý kiến hay, Liễu huynh đệ, ở Liễu viên đi, biết phủ đệ của người rồi sau này muốn tìm cũng có chỗ mà đi. Tầm Mộng các là nơi buôn bán, chúng ta ở đó cũng không tiện, chọn Liễu viên đi!

Liễu Mộ Vân dở khóc dở cười, trên đời làm gì có kiểu ép buộc nào như vậy.

- Liễu viên chỉ có ta và mẫu thân, người hầu cũng ít, đầu bếp cũng không biết làm nhiều đồ ngon, mời mọi người qua đó sẽ không chu đáo, vẫn nên đến Túy Tiên lâu đi!

Nói đến đây lại liếc nhìn Hướng Bân cầu cứu, Hướng Bân vỗ vỗ vai nàng ý bảo nàng không cần phải lo lắng.

Tề Di Phi phát tay áo, quay người:

- Như Thiên, huynh cảm thấy như vậy có phải là không chu đáo không?

- Sao có thể, mấy người chúng ta không coi trọng điều này? Sơn hào hải vị sớm đã ăn ngấy, đồ ăn dân dã lại hợp miệng hơn đó. Liễu huynh đệ, người đừng tìm lí do gì, chúng ta cũng chỉ là đi thăm lão phu nhân một chút thôi, không có ý gì khác cả!

Liễu Mộ Vân thực sự có chút nghi ngờ bốn người trước mắt này có phải là “Kinh thành tứ thiếu” nổi danh kia không, đều nói bọn họ thế này thế kia, thực ra đến khi tiếp xúc mới thấy bọn họ thật đáng ghét. Tề Di Phi kia vì sao đòi đến Liễu viên, Liễu viên không phải Mạc phủ, cũng chẳng sao nhưng có giống Mạc phủ thì sao, mọi thứ đều đã qua rồi. Bất đắc dĩ gật đầu:

- Vậy được rồi, đêm mai mời các vị đến Liễu viên uống chén rượu xoàng, Mộ Vân xin đợi các vị đại giá quang lâm!

Đầu đường đèn đuốc sáng rực, chỉ thấy vẻ mặt Lãnh Như Thiên vui vẻ vô cùng còn Tề Di Phi lại có chút bất ngờ, Vệ Thúc Văn khiêm tốn, Hướng Bân ôn hòa như mặt trời mùa đông. Liễu Mộ Vân đột nhiên thấy đau đầu, không hiểu là duyên phận gì khiến nàng quen biết với “Tứ thiếu” này?

- Phi?

Một giọng nói duyên dáng, không chắc chắn vang lên khiến năm người đều quay đầu lại, chỉ thấy trên phố, một nữ tử xinh đẹp mặc áo choàng màu bạc, quần màu xanh, phấn son nhàn nhạt, mày cong cong đang thoảng nhiu lại, dáng người uyển chuyển đang nhìn Tề Di Phi. Không khí xung quanh đột nhiên lạnh toát, sắc mặt Tề Di Phi xanh mét lại chẳng còn ra hình người, Lãnh Như Thiên thì lộ rõ sự khinh thường, Vệ Thúc Văn nhìn ra xa như không hề thấy vị giai nhân tuyệt sắc này, Hướng Bân nhẹ nhàng sửa lại mũ, chỉnh lại tóc cho Liễu Mộ Vân, Liễu Mộ Vân muốn đi nhưng lại không có lí do gì cả.

- Phi, vì sao chàng không đợi thiếp, hại thiếp đi một mình trên đường rất sợ!

Giọng nói của Lâm Tiểu Vũ như có ý khóc lóc khiến người ta đau lòng:

- Quần gia nói chàng vừa đi, thiếp vội đuổi theo sau, tìm rõ lâu mà cũng không thấy. Làm sao còn có tâm tư ngắm đèn, Phi?

- Ta có hứa hẹn sẽ chờ người sao? Có muốn người cùng đi sao? Trong nhà có lò sưởi có nha hoàn hầu hạ, người chạy ra đây chịu khổ làm gì?

Giọng nói Tề Di Phi lạnh băng không chút tình ý, trong đêm lạnh lùng này lại càng khiến lòng người lạnh ngắt. Lâm Tiểu Vũ như không nghe ra, đến gần dựa vào hắn, khẽ nỉ non:

- Thiếp không muốn ở một mình, Phi, thiếp...

Tề Di Phi đột nhiên cười lớn:

- Nếu ta nhớ không nhầm, người từng sống một mình qua một năm rưỡi, vậy làm sao người có thể sống sót được?

Lâm Tiểu Vũ biến sắc, bối rối nhìn Vệ Thúc Văn và Lãnh Như Thiên:

- Phi, chúng ta trở về có được không? Trời rất lạnh!

Tề Di Phi trầm mặt, lớn tiếng trách mắng:

- Người đang lo lắng cái gì? Như Thiên hay Thúc Văn? Ha ha, khi đó bọn họ biết người muốn cùng người bỏ trốn, sợ ta buồn khổ nên nói với ta rằng người đi chơi bị ngã xuống núi, người nghĩ rằng ta sẽ tin sao? Lâm Tiểu Vũ, có cái gọi là không buồn bán không gian dối, Tề Di Phi ta chính là một thương nhân, sao có

thể để người qua mặt được? Chỉ là ở bên nhau hai năm, có chút tình cảm, người muốn đi ta cũng không giữ, theo ý tốt của bọn họ, coi như người rơi xuống núi. Nhưng người tiêu hết tiền tài rồi vẫn còn mặt mũi chạy về. Tề phủ là nơi người muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao?

Hướng Bán khó hiểu nhìn Tề Di Phi nói chuyện này trước mặt bao người, tựa như đang muốn nói cho ai nghe, tựa như muốn chứng minh rằng hần và nữ tử này đã chẳng còn liên quan. Việc này cả ba người bọn họ đều biết, chỉ có Mộ Vân? Chẳng lẽ là Mộ Vân??? Không đâu! Liễu Mộ Vân cúi đầu nấp sau bóng Hướng Bán, hờ hững nhìn ra xa, không thêm đếm xỉa gì đến.

Lâm Tiểu Vũ không ngờ hần lại biết được tất cả mọi chuyện, mặt mày sớm đã thất sắc, lòng hoảng loạn nhìn Lãnh Như Thiên và Vệ Thúc Văn cầu cứu. Từ lúc trước bọn họ biết nàng mê đắm nhạc công, đã từng khuyên can nàng nhưng nàng quyết ý ra đi, bọn họ biết rõ tình cảm của Tề Di Phi với nàng, biết hần không thể chấp nhận nhưng cũng không làm khó nàng, chỉ đành giúp nàng giả vờ như rơi xuống núi chết, như vậy hần sẽ bớt đau đớn hơn.

Lãnh Như Thiên và Vệ Thúc Văn nhìn nàng rồi lắc đầu, có một số việc đã làm hết nước hết cái, giờ cũng chẳng còn cách nào, hồng nhan họa thủy!

- Phi, thiếp sai rồi, tha thứ cho thiếp, sau này thiếp sẽ không bao giờ rời khỏi chàng nữa!

Lâm Tiểu Vũ nước mắt, hoàn toàn đã chẳng còn vẻ quyến rũ gì nữa, quỳ gối trước mặt Tề Di Phi, nắm góc áo hần cầu xin.

Tề Di Phi bi thương lắc đầu:

- Lâm Tiểu Vũ, trên đời này có một số chuyện không thể sai lầm, sai một bước lỡ cả đời, không phải sửa là có thể quay lại. Chúng ta đều phải gánh vác hậu quả cho những sai lầm của mình. Người không cần phí công cầu xin ta nữa, lòng ta với người đã chết, duyên đã cạn, ngày mai đến chỗ tổng quản nhận tiền, người thích đi đâu thì đi, sau này gặp lại cứ xem như người xa lạ.

Lâm Tiểu Vũ mặt đầy nước mắt đứng dậy, oán hận nhìn Tề Di Phi. Hôm nay muốn nhân dịp hội hoa đăng ở bên hần để xoay chuyển cục diện, không ngờ lại là kết cục này:

- Tề Di Phi, người thật nham hiểm, sau này người sẽ bị báo ứng đó!

Nhìn vẻ kiên quyết của hần, những người khác cũng chẳng có ý giúp đỡ, nàng ta chỉ đành bất đắc dĩ bỏ đi.

Tề Di Phi yếu ớt nói:

- Không cần sau này, bây giờ ta đã bị báo ứng rồi!

Ba người còn lại đều ngạc nhiên nhìn hần.

- Nhưng ta sẽ không buông tay, ta sẽ dùng hết sức mình để bù đắp lại sai lầm của mình.

Hần nhìn trăng tròn treo cao, kiên định nói.

Hướng Bán đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Mộ Vân không còn chút máu, vội cúi người hỏi:

- Mộ Vân, không thoải mái sao?

Liễu Mộ Vân gật gật đầu:

- Ở bên ngoài đã lâu, đệ luôn sợ trời lạnh, chắc là bị lạnh rồi.

- Vậy ta đưa đệ về! Các vị, ta và Mộ Vân xin cáo từ!

Hướng Bán chấp tay với mọi người, ôm Mộ Vân đi về chiếc noãn kiệu ở gần đó, Lãnh Như Thiên định giữ lại nhưng lại bị Vệ Thúc Văn ngăn cản. Sắc mặt vị phượng chủ kia tái mét quả thực có chút đáng sợ, nhìn nhìn lại Tề Di Phi ở bên, dường như là đang giận điên người rồi, mắt đỏ ngầu, mặt cũng tái mét.

- Như Thiên, chúng ta tiếp tục đi ngắm đèn đi!

- Được, Di Phi, còn huynh?

Tề Di Phi gật đầu, đi một chút cũng được, có một số việc hần muốn cẩn thận sửa sang lại. Ba người lại hòa vào dòng người.

Liễu Mộ Vân không chào hỏi bọn họ, yên lặng nhìn bầu trời. Lớp mây mờ ảo, trăng sáng treo cao trông có chút cô đơn, có chút bi thương.

- Mộ Vân, sao không lên tiếng?

Hướng Bán xoa bàn tay lạnh băng của nàng, lo lắng hỏi.

Hai người cùng ngồi trong kiệu ấm, hơi chật nhưng có thể ôm nàng như vậy lại có chút vui vẻ khiến tâm tình hần rất tốt, sự khó chịu khi này sớm đã bị vứt ra sau gáy.

- Hướng đại ca, muội nghĩ tối mai tụ họp phải làm thế nào?

Liễu Mộ Vân như bị rút hết sức lực, người mềm nhũn.

- Sáng mai bảo Hướng Quý đến giúp muội, muội không cần phải lo chuyện này.

- Ai dà, Liễu Viên đã cướp Hướng Toàn và Hướng Phúc qua, sao có thể để hết người trong Vương phủ qua đó, đầu bếp nhà muội vẫn có thể ứng phó được, chỉ là có chút chuyện... ai... !

Hướng Bán mỉm cười:

- Trẻ con không cần nghĩ nhiều như vậy, mặc kệ có chuyện gì đều đã có Hướng đại ca đây rồi.

Liễu Mộ Vân lặng lẽ xoay người buồn bã nhìn ra cửa sổ, trong lòng thầm than: Nếu thực sự có thể được như vậy thì thật tốt! Chỉ sợ có một ngày, Hướng đại ca biết toàn bộ sự thật, sẽ xa cách nàng mất! Nghĩ vậy, không khỏi nắm chặt tay Hướng Bán, sợ hần đột nhiên biến mất. Sự vui vẻ khi ngắm hội hoa đăng chẳng còn sót lại chút nào!

Xa xa, Hướng Toàn đỡ Thanh Ngôn đang khóc lóc, vui mừng chạy đến.

17. Chương 17: Nhị Thập Ngũ Huyền Đan Dạ Nguyệt, Bất Thắng Thanh Oán Khước Phi Lai 1

Lúc này thời tiết thật kì lạ, dù đã lập xuân nhưng khí lạnh cũng không giảm, qua năm sau, trời tiết chuyển mình, tuyết tan không nhiều, trong Liễu viên, tuyết vẫn đè ép những cành cây phải cúi đầu, một cơn gió thổi tới khiến những người đang đi dưới tàng cây phải cả kinh,瑟瑟.

Trời vừa hửng sáng, Liễu viên đã tấp nập người đến người đi, tất cả mọi người đều làm việc, thu dọn phòng khách, quét tước sân vườn, sửa sang lại phòng bếp, mua đồ, ai nấy đều rất nghiêm túc, ai làm việc nấy, không dám chậm trễ. Trong ý thức, đây là lần đầu tiên Liễu viên mở tiệc đón khách, nghe nói là các công tử có máu mặt trong thành và Hướng Vương gia, mọi người vừa hưng phấn vừa lo lắng, Liễu tổng quản chỉ đầu làm đó không dám có nửa câu oán trách.

Liễu viên chỉ có một người là ngoại lệ, như chẳng có việc gì lúc xem tuyết lúc ngắm trời lúc lại vào thư phòng vẽ vài nét, đọc mấy trang sách, lúc lại đi lại trong vườn, qua phòng Mạc phu nhân ngồi một hồi, cùng Thanh Ngôn nói cười đôi câu, cùng Lam Ngữ nói chuyện tào lao, với việc mọi người chạy toát mồ hôi thì coi như không thấy.

- Mộ Vân, con có nên ra sau xem xét một chút xem chuẩn bị thế nào không?

Hôm nay Mạc phu nhân rất có tinh thần, dựa vào thành giường thêu thùa để tay chân được hoạt động một chút. Liễu Mộ Vân giúp Mạc phu nhân kéo sợi tơ, cũng chẳng ngẩng đầu lên, rất chuyên chú:

- Không cần, Liễu tổng quản làm việc gì cũng khiến người ta yên tâm, hơn nữa con cũng không hiểu việc này lắm. Cứ làm hết sức là được.

Mạc phu nhân ngừng thêu thùa, nhìn sợi tơ đã kéo dài trước mắt mà Liễu Mộ Vân vẫn như không hay biết thì không khỏi thở dài:

- Mộ Vân, tội gì phải tự làm khó mình? Nếu không muốn mở tiệc chiêu đãi bọn họ thì con có thể dứt khoát từ chối.

Liễu Mộ Vân cười rất lạ:

- Mời họ đến cũng không có gì là tự làm khó mình cả, hơn nữa bọn họ rất hiếu kỳ, không mời thì cũng sẽ có một ngày chủ động tìm tới cửa. Có người chưa đạt được ý định thì sẽ đến mãi. Mẫu thân, chuyện đời thật buồn cười, chúng ta đâu có làm sai điều gì, sao phải ẩn nhẫn, thoải mái ngược lại tốt hơn nhiều. Đó là cơ hội để bọn họ biết Liễu viên, quá nhỏ bé thế này chỉ sợ có người sẽ thất vọng.

Mạc phu nhân đặt khung thêu xuống, cầm lấy chỉ màu trong tay Liễu Mộ Vân, cuộn lại một lần rồi đặt qua một bên. Bà dịu dàng nâng mười ngón tay mảnh của Liễu Mộ Vân lên, ngón tay còn dính phẩm màu không rửa sạch, nghĩ lại những chuyện bà biết được từ khi tỉnh táo lại đến giờ, lặng lẽ thở dài:

- Mộ Vân, đây có lẽ chính là số mệnh! Mẫu thân không muốn dùng quy củ trói buộc con, con vui là được rồi. Những công tử, Vương gia đó về sau bớt tiếp xúc đi, dù sao cũng không phải là những người mẹ con ta có thể kết giao. Trải qua bao nhiêu năm như vậy, mẫu thân chỉ mong được sống những ngày tháng an lành với Vũ Nhi, nếu sau này Vũ Nhi tìm được nơi chốn tốt thì mẫu thân lại càng vui vẻ.

Liễu Mộ Vân cứng rắn cười giúp Mạc phu nhân lau đi đôi dòng lệ:

- Mẫu thân, người không thể quá tham lam đâu nhé, có một đứa con gái vừa ngoan vừa biết kiếm tiền thế này thì phải biết đủ, còn cầu mong thêm thứ khác, trời sẽ oán trách đó.

Biết lòng nàng cao ngạo, Mạc phu nhân cũng không khuyên can nhiều, gật gật đầu:

- Ủ, không bắt ép, có Vũ Nhi là đủ rồi.

Hai mẹ con nhìn nhau cười. Thanh Ngôn bưng điểm tâm và trà sâm đi vào phòng, Liễu Mộ Vân đặt lên chiếc bàn nhỏ, lại cẩn thận bón cho Mạc phu nhân. Nhìn Mạc phu nhân uống trà ăn điểm tâm như rất ngon, Liễu Mộ Vân cười xót xa. Mẫu thân dần khỏe lên là được, những chuyện khác thì có là gì?

- Thực ra có một số công tử, Vương gia cũng không tệ!

Liễu Mộ Vân bồi thêm một câu, như Hướng đại ca cũng rất tốt. Đêm qua trong giấc mộng của nàng chính là ánh mắt dịu dàng của Hướng đại ca, vừa nghĩ đến, trái tim lại đập loạn.

Mạc phu nhân nhìn nụ cười bên môi con gái, lặng lẽ thở dài:

- Có sao?

Hiểu tâm ý của nàng đã lặng lẽ thay đổi nhưng vị Vương gia này sẽ là nơi chốn tốt cho nàng sao? Nếu không phải thì Vũ Nhi sẽ đau đớn thế nào đây?

Liễu Mộ Vân không trả lời, tâm hồn sớm đã bay ra ngoài. Bao giờ thì Hướng đại ca đến!

Thanh Ngôn giúp Liễu Mộ Vân sửa sang lại mũ áo, nhỏ giọng nói:

- Công tử, Tề công tử đã ở phòng khách, dẫn theo rất nhiều quà tặng, nói là muốn đến thăm phu nhân.

Liễu Mộ Vân lấy lại tinh thần, kinh ngạc đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ mới qua buổi trưa không lâu, không khỏi thì thào nói:

- Là mời cơm trưa hay cơm chiều đây?

Mạc phu nhân buông chung trà, ánh mắt dịu dàng lạnh đi trong chớp mắt:

- Đi ra đi, Mộ Vân, nên đến thì rồi sẽ đến, đừng quá lo lắng, bảo Liễu Tuấn đi cùng.

Liễu Mộ Vân cười nhẹ.

- Đừng lo lắng, khách quý đến, con sẽ biết tiếp đón chu đáo!

- Không cần quá trắng trợn, điểm đến thì thôi!

Mạc phu nhân dăn dò, gương mặt gầy yếu thoáng chút khinh thường. Lúc trước nghĩ Tề công tử kia không tệ nên mới giao Vũ Nhi cho hắn, không ngờ hai người chia lìa mới mấy tháng đã xảy ra chuyện như vậy khiến Vũ Nhi ngày càng lạnh lùng, đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm!

- Vâng!

Liễu Mộ Vân chào mẫu thân rồi đi dọc theo con đường mòn, bước ra đại sảnh. Thanh Ngôn lo lắng theo sau, mấy lần định nói lại thôi, xa xa dưới gốc mai, Hướng Toàn đang nhìn qua bên này, Thanh Ngôn nghĩ nghĩ, xoay người đi qua phía Hướng Toàn.

- Tề công tử đến sớm thật!

Hướng Toàn thấy Thanh Ngôn thì cười ngậy ngô.

- Cũng chưa chắc, cứ như cả đời chưa được ai mời vậy, sáng ra đã chạy đến đây, chúng ta còn chưa chuẩn bị xong xuôi.

Thanh Ngôn tức giận đẩy gốc cây đầy tuyết đọng khiến những hạt tuyết và lá cây rơi lả tả xuống.

Hướng Toàn buồn bực, nha đầu này sao hôm nay lại nói năng như vậy, Tề công tử là bạn thân của Vương gia, là người rất tốt, bằng không Vương gia cũng sẽ chẳng kết giao gì với hắn.

- Có phải là làm việc quá mệt mỏi, tâm tình không tốt?

Hắn dịu dàng hạ giọng định dỗ nàng vui vẻ:

- Việc gì nặng nhọc quá thì cứ gọi ta, “ác nô” ta vô dụng nhưng sức lực thì vẫn có đủ.

Thanh Ngôn cười quay mặt nhìn hắn, nhìn vẻ mặt chân tình chuyên chú của hắn thì tim không khỏi đập loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vội quay đi:

- Không phải tâm tình không tốt mà là nhìn một số người không thuận mắt.

- Không phải là ám chỉ ta đấy chứ?

Hướng Toàn cười truy vấn.

- Ai, là người thì tốt rồi!

Thanh Ngôn lo lắng nhìn tiểu thư đã đi vào đại sảnh, tim treo lên tận cổ họng:

- Liễu viên về sau chỉ sợ không còn được an tĩnh nữa rồi.

Hướng Toàn hiểu kì, nhìn theo ánh mắt của nàng lại không thấy có gì đặc biệt. Nàng lo lắng như vậy có phải là quá thừa rồi không?

Phòng khách đã đốt một chậu than lớn, mọi người thay đổi lại vị trí của phòng khác, bàn tròn lớn đặt ở chính giữa, trên bàn đặt trái cây và trà ngon. Tề Di Phi mặc trường bào màu như khói bụi, thắt lưng lụa khảm châu báu, dáng người cao lớn đang uống trà nói chuyện phiếm với Liễu Tuấn, trên bàn đặt mấy giỏ đồ lớn, hai gia đình đi cùng đang ăn trái cây.

- Tề công tử! Liễu viên có dễ tìm không?

Liễu Mộ Vân vừa vào đã hơi hành lễ. Tề Di Phi đứng lên nhìn hắn đầy thâm ý:

- Cũng tạm, sớm thế này đã đến quấy rầy công tử, không làm phiền gì chứ?

Liễu Mộ Vân lễ phép mời hắn ngồi, châm trà cho hắn:

- Không đâu, Mộ Vân đã đợi các vị từ sớm rồi. Chỉ là Liễu viên đơn sơ, sợ làm Tề công tử phải chịu thiệt thòi.

Về mặt Tề Di Phi thoáng chút giận dữ nhưng rất nhanh đã bình ổn lại:

- Liễu viên rất nhỏ sao? Liễu công tử dẫn ta đi dạo, Liễu quân gia đi làm việc của mình đi thôi!

Liễu Tuấn hiểu hẳn muốn nói chuyện riêng với công tử, giương mắt nhìn Liễu Mộ Vân thấy công tử không có ý giữ lại thì gật đầu đi xuống phòng bếp lo việc.

- Được, nếu Tề công tử không sợ trời lạnh đường trơn thì chúng ta đi dạo trong Liễu viên một chút!

Liễu Mộ Vân mỉm cười đáp!

Hai người một trước một sau đi ra phòng khách, đi dọc theo giả sơn, chậm rãi bước đi. Tề Di Phi liếc nhìn khu vườn nhỏ lại nhìn Liễu Mộ Vân xa cách đứng bên cạnh, im lặng một lúc rồi nhẹ giọng hỏi:

- Liễu công tử, Liễu quán gia này là một cố nhân cũ của ta, xin hỏi ông ấy đến quý phủ từ bao giờ?

- À, Liễu tổng quản sao, chắc là trùng hợp rồi, ta từ Giang Nam lên kinh thành mua được Liễu viên rồi lúc đi tìm cửa hàng để mở Tầm Mộng phường thì gặp Liễu quán gia, vì thế mời ông ấy đến giúp, cũng được vài năm rồi!

Liễu Mộ Vân nhẹ nhàng đáp cho qua.

- Thật đúng là có duyên! Lại còn cùng một họ.

- À, đúng thế, đúng thế, thế gian lắm chuyện trùng hợp.

- Liễu quán gia từng là quán gia của một vị cố nhân rất tốt, rất thân thiết của ta, đáng tiếc một lần sai lầm, ôm hận ngàn năm.

- Là Liễu quán gia sai hay Tề công tử sai?

- Là ta sai, ta đã phụ lòng một nữ tử vô cùng xinh đẹp vô cùng lương thiện, giờ ta muốn tìm nàng nhưng không tìm được, muốn bù đắp cũng chẳng thể nữa. Nếu có thể gặp lại nàng, ta chắc chắn sẽ coi nàng như báu vật, dùng cả đời để đối xử tốt với nàng.

Tề Di Phi nhìn Liễu Mộ Vân, trịnh trọng nói.

Liễu Mộ Vân mỉm cười, ý cười rất đẹp cũng rất lạnh lùng, trong ánh chiều chạng vạng, cái lạnh càng khiến người ta lạnh lòng.

- Trên đời này nào có lời thề không thay đổi, cũng càng không có lời hứa hẹn không hối hận. Đừng nghĩ ai ở trong lòng ai sẽ có trọng lượng, mỗi người đều tự có cách sống của riêng mình, không có người này thì vẫn có thể sống, chưa biết chừng còn sống rất tốt. Tề công tử, đừng lo lắng quá nhiều, duyên phận có duyên mỏng duyên sâu, vô duyên thì để nó qua đi, tội gì tự mình khiến mình phiền não.

- A! Câu duyên mỏng duyên sâu của Liễu công tử thật hay, nếu mọi chuyện đều đơn giản như vậy thì ai mà chẳng có thể tự tại như gió. Đáng tiếc ta không làm được, ta không né tránh sự ngu xuẩn nông cạn của mình nhưng đó là lỗi lầm nhất thời của ta, ta sẽ không sai cả đời, ta phụ bạc nàng mấy năm, ta sẽ dùng những năm tháng còn lại để yêu thương, trân trọng nàng, mặc kệ bao giờ nàng trở về, có biến thành thế nào thì ta vẫn chờ, vẫn yêu.

Khóe miệng Liễu Mộ Vân thoáng vẽ châm chọc:

- A, Mộ Vân ngây thơ, chưa từng trải qua chuyện tình cảm thay đổi phức tạp, không thể có được tâm đức của người từng trải để an ủi Tề công tử, Tề công tử chân thành như vậy, trời đất đều cảm động nhưng ta nghĩ đến giờ nàng còn chưa xuất hiện thì có hai khả năng, một là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hai là có lẽ không muốn quay lại nữa. Cho nên về tình về lý, Tề công tử không đợi cũng là đúng, tránh để phí phạm tuổi trẻ.

Giương mặt lãnh khốc của Tề Di Phi có sự tức giận, hằn giận dữ nhìn chằm chằm Liễu Mộ Vân, nàng tỏ vẻ như người ngoài cuộc không liên quan khiến hắn rất rất rất khó chịu, không nhịn được trào phúng:

- Phí phạm tuổi trẻ? A, cũng có thể lắm, nếu nàng tìm được người tốt thì ta đúng là không nên làm lỡ tuổi xuân của nàng.

Liễu Mộ Vân giương mắt nhìn hắn không chớp mắt, không dám chắc những lời đó là do hắn nói. Mà Tề Di Phi cũng sống chết nhìn nàng, hận không thể cắn xé nàng. Hồi lâu sau Liễu Mộ Vân mới nhìn qua hướng khác, ổn định nỗi lòng, cười nói:

- Tề công tử đúng là đại nhân đại lượng, suy nghĩ vì nàng như vậy đúng là một nam tử hán! Nếu nàng biết được nhất định sẽ rất cảm tạ người.

- Người... người!

Tề Di Phi hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh thường nhật, chỉ vào Liễu Mộ Vân, hỗn hển nói:

- Sự nhu thuận của người đâu hết rồi, lớn lên sao lại trở thành vẻ lạnh lùng cay nghiệt thế này!

- Ta? Tề công tử nhầm rồi? Trước đây chúng ta chưa từng gặp qua ?

Liễu Mộ Vân buồn cười nhìn hắn:

- Lần đầu tiên có người nói ta lạnh lùng cay nghiệt, xem ra ta đúng là phải tu tỉnh lại, nhưng mà ta rất thích ta như bây giờ. Tề công tử, đâu phải chuyện gì trên đời cũng được theo ý người.

- Người thực sự muốn bức chết ta rồi, không nói với người nữa, Mạc phu nhân đâu? Ta đi tìm bà nói lý lẽ!

Tề Di Phi gào lớn khiến nha hoàn bưng đồ đi qua sợ hãi co rúm lại không dám động dấy.

Bóng tối không biết đã phủ xuống từ khi nào, khí lạnh càng lúc càng nặng nề nhưng sắc mặt Liễu Mộ Vân lại càng tốt hơn:

- Tề công tử, không uống rượu mà cũng say sao? Đây là Liễu viên, làm gì có Mạc phu nhân nào, mà mẫu thân ta vốn chưa từng gặp mặt công tử nên tất nhiên không có chuyện gặp lại. Hơn nữa Liễu viên này cũng là do ta làm chủ, nếu lòng công tử không thoải mái thì cứ nói với ta đây.

Tề Di Phi đột nhiên ngừng cơn giận, kéo Liễu Mộ Vân qua ôm chặt:

- Vũ Nhi, đừng hờn dỗi ta nữa, nàng có thể nào ta cũng có thể nhận ra được, đừng nói những lời chua xót như vậy, đó đâu phải là tính cách của nàng. Tất cả đều là ta sai, nàng có thể đánh có thể mắng nhưng nhất định phải để ý ta, ta đã mua lại Mạc phủ rồi, đang trang hoàng lại, không lâu nữa là có thể chuyển qua, ta sẽ lấy lại tất cả những thứ trước kia của nàng về cho nàng.

Liễu Mộ Vân ra sức giãy dụa, khó thở vung tay, trong bóng đêm, tiếng động này rất rõ ràng, hai người đều ngây dại:

- Tề công tử, người đừng tự mình đa tình ở đây nói nhăng nói cuội. Nhìn cho kỹ, ta là Liễu Mộ Vân, không phải là nữ tử Vũ Vũ gì đó của người.

Run giọng nói xong, Liễu Mộ Vân định quay đầu chạy đi, Tề Di Phi lại kéo lại:

- Vì sao nàng không chịu thừa nhận? Nàng rõ ràng chính là Mạc Vũ Nhi, ta đã sớm nhìn ra, đây là nàng đang trả thù ta sao?

Liễu Mộ Vân quay đầu cười lạnh, gạt tay hắn đi, hờ hững nói:

- Tề công tử, người thất thố, người quá nhớ mong người cũ, tâm tình không tốt ta có thể hiểu. Có phải Mộ Vân và cố nhân của người có điểm gì đó giống nhau? Nếu đúng thì đó là trùng hợp nhưng Mộ Vân đường đường là nam tử hán, người đừng nhìn nhầm. Chuyện cười trong kinh thành cũng không ít, bớt phần ta cũng không thiếu. Đêm nay ta coi như chưa xảy ra chuyện gì, công tử tự trọng đi!

Nói xong, không quay đầu lại đã chìm vào trong bóng tối, chỉ nghe thấy Tề Di Phi hỏi liên tiếp:

- Không phải sao? Không phải sao?

18. Chương 18: Nhị Thập Ngũ Huyền Đạn Dạ Nguyệt, Bất Thắng Thanh Oán Khước Phi Lai 2

Liễu Mộ Vân dùng hết sức mới không mất khống chế, không ngờ hắn còn dám đến chất vấn, hắn còn dám nhắc đến chuyện quá khứ, còn dám nói sau này sẽ quý trọng, đau một lần đã đủ cho cả đời rồi. Thời gian nghiêng ngả như thể quay lại những năm tháng đau xót kia, Liễu Mộ Vân lảo đảo đi trong vườn mãi đến khi có một cánh tay dài giữ chặt lại thì mới dừng lại.

- Mộ Vân!

Giọng nói dịu dàng như gió mùa xuân phả lên nỗi bối rối, bất lực của nàng, Liễu Mộ Vân như bắt được cây cỏ cứu mạng, vui sướng nhào vào vòng ôm quen thuộc, khóc:

- Hường đại ca, sao huynh đến trễ như vậy? Muội vẫn luôn chờ huynh!

Hường Bân khẽ vỗ cơ thể nho nhỏ trong lòng, bên tai nghe được câu hỏi vừa giận vừa buồn kia, hần lảng lạng cười:

- Hẹn là bữa tối, dù sao huynh cũng không thể qua đây từ trưa được, đó là thất lễ đó! Đừng trễ con, nào, Tầm Mộng phường chủ, lau nước mắt đi, nói cho muội, Như Thiên và Thúc Văn cũng đến rồi!

- A!

Liễu Mộ Vân vội nhảy ra khỏi lòng Hường Bân, quả nhiên từ xa đã nghe được tiếng nói cười của Liễu Tuấn và bọn Vệ Thúc Văn.

- Muội đi rửa mặt rồi ra.

Nói xong chạy dọc theo con đường mòn về tiểu lâu, trong bóng đêm đột nhiên nghe được tiếng nàng trượt chân trên con đường trơn.

- Đừng vội, ta đi cùng muội!

Hường Bân lo lắng, vội theo nàng đi vào. Dưới ánh đèn, chỉ nghe thấy nàng thở dài, quần áo dính đầy bùn đất, cả lá cây cũng dính lên người, tay cũng bẩn, mũ cũng lệch. Thấy Hường Bân đi vào thì bĩu môi, nước mắt lại lăn dài.

Hôm nay dường như có rất nhiều nỗi ám ức không nói nên lời khiến lòng nàng rối loạn, thầm mong có người đến để nàng kể lể. Nhìn vẻ mặt khiêm tốn như gió của Hường đại ca, nàng không khỏi buông hết mọi sự phòng vệ.

Hường Bân nhìn thấy Thanh Ngôn, Lam Ngữ không ở đây thì đành tiến lên lấy ấm nước trên lò than xuống đổ vào bồn, tìm khăn mặt để lau mặt lau tay cho nàng, lại lấy trường bào trên giá bên bàn vẽ đưa cho nàng. Nàng ngừng khóc, lại run run không tháo được nút thắt, Hường Bân mỉm cười lắc đầu, không phải là lần đầu tiên cởi áo ngoài cho nàng, nghĩ đến sau này nàng sẽ là của hắn nên cũng không tị hiềm, nhẹ nhàng cởi áo khoác cho nàng, thay áo mới. Liễu Mộ Vân không hề cảm thấy mất tự nhiên, yên tâm dựa dẫm, nâng tay lên lặng lẽ ôm hắn, thì thào nói:

- Hường đại ca, huynh thật tốt với Mộ Vân!

Người Hường Bân hơi cứng lại, hần nâng cằm nàng lên để nàng nhìn mình. Ánh mắt nàng như nước, mê ly, mông lung, hai má ửng hồng. Hường Bân hít sâu một hơi, vẫn nói chờ nàng lớn lên, chờ nàng nhận ra lòng mình, không vội. Hôm nay vẻ đáng yêu của nàng lại khiến tim hắn đập loạn không thôi, kìm lòng không đậu. Khẽ gọi nàng một tiếng “Mộ Vân”, giờ phút này hắn tuyệt đối không muốn đợi, nhắm mắt lại khẽ hôn lên môi nàng, nàng run lên rồi khẽ ừm một tiếng, đôi môi hé mở. Lưỡi hắn nhân cơ hội chui vào, có sự ngây ngô không rành thế sự lại có sự ngọt ngào như dự kiến, hắn không khỏi vội vã ôm chặt nàng, liều mạng hút lấy nàng. Nàng vô lực đón nhận, vội ôm chặt hắn, dùng cơ thể dịu dàng để cảm nhận sự cường tráng của hắn.

- Công tử!

Thanh Ngôn và Hường Toàn đẩy cửa tiến vào, cảnh trước mắt khiến hai người hoảng sợ trợn trừng mắt.

- Đi ra ngoài!

Hường Bân tỉnh táo lại quát hai người, hai người vội vã xoay người chạy ra cửa, đứng đó nhìn nhau không thể tin vào cảnh vừa nhìn thấy.

Hường Bân chỉnh lại quần áo cho Liễu Mộ Vân, khi này ôm hôn nhau, chẳng biết hắn đã lặng lẽ tháo nút áo của nàng từ khi nào. Liễu Mộ Vân như đứa trẻ làm chuyện xấu, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, run run không đứng dậy nổi:

- Mộ Vân! Muội có thể chứ?

Người trước mắt khiến hắn không thể kiềm chế nổi, vì sao lại có bữa tiệc này, vì sao phải ở Liễu viên?

- Vâng!

Nàng thực sự muốn tìm cái động để trốn đi, mẫu thân còn ở trong nhà, đại sảnh cũng có khách, còn cả Tề Di Phi kia nữa mà nàng lại thân mật với Hường đại ca như vậy nhưng sao nàng không hề thấy hổ thẹn? Từ sau khi mẫu thân khỏe lên, nàng dường như có chút tham lam, nàng cảm thấy nàng cũng có thể sống hạnh phúc hơn một chút. Hôn ước đã qua, nàng đã không còn trói buộc, Hường đại ca che chở, dịu dàng như vậy, có lẽ nàng có thể báo đáp. Sự ngọt ngào dâng đầy trong lòng, dường như vốn đã là như vậy, từ lần đầu tiên nhìn thấy đại ca thì đã như quen biết từ lâu, làm gì cũng nên. Liễu Mộ Vân dừng cảm ngắc đầu, mặt đỏ như lửa, nũng nịu nói:

- Hường đại ca, muội rất vui khi có huynh!

Trời ạ, Hường Bân cảm thấy mình sắp không khống chế nổi nữa, nàng không biết nàng như vậy khiến hắn khó kiềm chế cỡ nào, nàng rốt cuộc đã hiểu được việc đáp lại tình yêu của hắn, cảm giác mừng rỡ như điên phủ lấy toàn thân, hắn ôm chặt nàng vào lòng:

- Mộ Vân, phải làm sao đây, ta phải mau nghĩ cách lấy muội về mới được, bằng không ta phát điên lên mất!

Vuốt ve khuôn mặt mềm mại của nàng, khẽ hôn nàng:

- Ta mong chờ muội như vậy, điên cuồng vì muội như thế đó, muội chỉ là một cô gái nhỏ nhưng sao lại như có ma lực, Mộ Vân, đẩy ta ra, bằng không chúng ta thực sự không thể rời khỏi tiểu lâu này được mất.

- Vâng!

Thẹn thùng buông tay hắn ra, khẽ bước đi vài bước, không dám ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuần tú kia. Không ngờ ngoài người nhà còn có thể thân mật với người ngoài như vậy, tâm đầu ý hợp như vậy, ngọt ngào mà kì diệu như vậy. Tình cảm đến bất ngờ khiến gương mặt tươi cười của Liễu Mộ Vân như ánh mặt trời hoàng hôn, nàng không khỏi xoắn xoắn thắt lưng, vẻ ngượng ngùng con gái lại mặc quần áo nam nhân trông hồn nhiên, quyến rũ không thể nói hết được. Hường Bân ngửa mặt lên trời thở dài, lẫn lộn trong chốn quan trường nhiều năm như vậy, định lực của hắn không kém nhưng lại không thể chống lại một nụ cười hồn nhiên của thiếu nữ 17 tuổi, cũng không biết vì định lực của mình không đủ hay vì đó là Mộ Vân. Cũng may có định lực đó nên hắn mới lí trí nhớ ra bên ngoài còn có người đang đợi, còn có một số vấn đề chưa thể hiểu rõ.

- Mộ Vân, giờ có thể chứ? Hắn dịu dàng hỏi.

Liễu Mộ Vân nghiêng người gật gật đầu, thực ra lòng vẫn cuộn cuộn như nước biển, chỉ mong gió lạnh bên ngoài có thể thổi đi những cảm xúc bồi rối trong tâm trí. Cố gắng đi về phía cửa, mở ra, tiếng cửa mở bất ngờ khiến hai người đứng bên ngoài hoảng hốt nhìn nhau rồi lại ngáy ngốc nhìn hai người đi ra. Tình cảnh này khiến sự xấu hổ trong lòng Liễu Mộ Vân lại dâng lên.

- Sao lại đứng đó, đi lên dẫn đường đi!

Hường Bân lạnh giọng quát khiến ba người đều tỉnh táo lại. Thanh Ngôn và Hường Toàn không dám nói gì, không dám chớp mắt nhìn ngang ngó dọc, vội bước lên dẫn đường. Hường Bân định đỡ Liễu Mộ Vân, cánh tay vừa đưa lên thì lại rút về. Liễu Mộ Vân tỉnh táo lại, làm thủ thế mời với Hường Bân. Hường Bân đau lòng vì sự cứng rắn chống đỡ của nàng, không dám quấy nhiễu lòng nàng, bước lên trước, đi ra đại sảnh.

Khắp phòng khách là đèn nến sáng như ban ngày. Hôm nay Liễu Tuấn cho gia nhân trong nhà đổi bộ đồ ăn mới. Ánh sáng trong ngăn cửa đồ sứ phản xạ dưới ánh nến khiến đồ ăn trông thật tinh mỹ. Liễu viên dù không hay mở tiệc chiêu đãi nhưng đầu bếp vẫn có đủ khả năng, từ nấu ăn đến trình bày đều rất tinh xảo khiến người ta cảm thấy rất ngon lành. Vệ Thức Văn và Lãnh Như Thiên đều nhìn tranh chữ trên tường chỉ trỏ, Tề Di Phi thất thần ngồi một bên, nha hoàn bưng đồ ăn và rót rượu đứng hai bên, Liễu Tuấn chu đáo châm trà cho bọn họ, thường thường ân cần hỏi han, sợ không đủ chu đáo với bọn họ.

Liễu Mộ Vân và Hường Bân một trước một sau đi vào, Tề Di Phi nhìn hắn thì lễ. Sóng mắt Liễu Mộ Vân lưu chuyển, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, trong thần sắc có quyến rũ hoàn toàn khác hẳn với vẻ phần nộ

khi vừa rời khỏi hán, đã có chuyện gì xảy ra sao? Hán đảo mắt nhìn qua Hướng Bán, vẫn là nụ cười phong nhã khiêm tốn. Gương mặt lạnh lùng của Tề Di Phi thoáng đau đớn, nhìn về tự nhiên thoải mái của Liễu Mộ Vân, chẳng lẽ đó thực sự không phải là Vũ Nhi?

- Tề công tử, mời!

Liều Mộ Vân khẽ gọi, ba người khác đều đã ngồi xuống chỉ còn một mình hán đứng bên lầu bầu, nàng vội tỏ vẻ lịch sự của một gia chủ.

Tề Di Phi ngồi xuống bàn. Nha hoàn đã rót rượu xong, đồ ăn bưng lên, chính giữa là bát canh nóng hằm hập.

Liều Tuấn cười nói:

- Canh này là dùng cua thượng hạng và tôm, gà đồng nấu lên, sau đó lọc hết mỡ và vụn xương, nấu cùng những món rau mới hái, hương vị vừa ngon lại vừa ngọt lành, dù không thể so bằng nhà các công tử nhưng cũng rất ngon đó. Trời lạnh thế này, uống chút canh nóng sẽ ấm áp lên mấy phần. Mời các vị dùng.

Vì Liễu Mộ Vân không uống được rượu nên để Liều Tuấn ngồi ở vị trí chủ tọa.

- Thật sao?

Lãnh Như Thiên uống thử một thìa, không khỏi cảm thán:

- Đúng là danh bất hư truyền. Liều công tử, Liều viên của người thanh nhã phong vận, tuy nhỏ nhưng rất tinh xảo, ngay cả đầu bếp cũng thoát tục như vậy. Tuy rằng ta đã ăn rất nhiều nơi, thử qua nhiều mỹ vị nhân gian nhưng khu vườn tao nhã, đồ ăn vừa ý như vậy đây vẫn là lần đầu gặp được. A, ta nói đúng chứ Trạng nguyên?

Vệ Thức Văn gật đầu nói:

- Quả thực là vậy, phường chủ của Tầm Mộng phường đúng là không tầm thường chút nào! Những điều này có tiền chưa chắc đã có được!

- Làm sao mà tốt như vậy được, cũng chỉ là nhà bình thường, các vị đừng nói nhiều nữa, uống rượu, ăn đi thôi.

Khen ngợi như vậy khiến Liễu Mộ Vân sợ hãi, rất sợ sau này bọn họ thích thú, thường xuyên đến thăm, như vậy sự an bình của Liều viên sẽ không giữ nổi nữa. Sự kiên nhẫn chủ động của mấy người này nàng đã lĩnh giáo đủ rồi.

Đồ ăn lần lượt được bưng lên, Vệ Thức Văn, Lãnh Như Thiên ăn no say vui quên trời đất, rượu cũng uống không ít, Tề Di Phi động đũa mấy lượt, phân nửa là im lặng không nói, Hướng Bán không ăn nhiều nhưng lại gấp đầy bát cho Liễu Mộ Vân, mãi đến khi nhìn nàng ăn xong thì mới cười khanh khách rồi ăn.

- Liều công tử, ta thực sự rất tò mò, người còn nhỏ mà đã thanh nhã như vậy, nhất định song thân rất phi phàm? Vệ Thức Văn đột nhiên hỏi.

Ánh mắt Liễu Mộ Vân buồn bã, nàng buông đũa, tay Liều Tuấn rót rượu cũng run lên suýt thì đổ vào tay áo Lãnh Như Thiên, Tề Di Phi vốn trầm mặc cũng ngẩng đầu lên.

Dưới bàn, bàn tay ấm áp của Hướng Bán nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay mềm lạnh lẽo của nàng. Liễu Mộ Vân thoáng bình tĩnh lại:

- Trạng nguyên quá lời rồi, song thân cũng không phải là người phi phàm gì cả, nhà theo nghiệp buôn bán, chỉ là không giỏi kinh doanh chỉ đủ mưu sinh. Sau này phụ thân ốm qua đời, mẫu thân lớn tuổi nên ta tiếp quản việc làm ăn trong nhà, sống thôi có gì mà thanh nhã!

Nhẹ nhàng bâng quơ đáp, không muốn để những người lắng nghe biết nhiều, cũng không nghĩ sẽ kết giao gì với bọn họ, chuyện cũ nói nhiều cũng vô ích, đều đã qua rồi.

- Ngày ấy Liều công tử cùng ta biện luận thế nào mới là nam tử hán, ta còn buồn bực cơ, thời gian tiếp xúc lâu dần ta mới hiểu được con người đúng là không thể lấy tướng mạo để xét đoán được. So với đám công tử tốt số như chúng ta, Liều công tử mới là nam nhân thực sự, tuy rằng bộ dạng người trông khá thanh tú.

Lãnh Như Thiên vừa uống rượu vừa dựng ngón tay cái khen ngợi Liễu Mộ Vân.

Đột nhiên Liễu Mộ Vân đỏ mặt, thẹn thùng chấp tay:

- Những lời hôm ấy chỉ là trò đùa, Lãnh công tử đừng chê cười.

Hướng Bân ở bên cười trộm đến nội thương, nam nhân chân chính? Thịnh linh một bàn tay bé nhỏ khê véo hấn một cái thì hấn mới nhần nhịn lại được.

- Mộ Vân chỉ là đứa trẻ, muốn trở thành nam nhân còn cần rèn luyện thêm nhiều điều? Người nói sao, Di Phi?

Người này đêm nay yên ắng đến bất thường.

Tề Di Phi thở dài:

- Nhớ rõ ngày ấy Liễu công tử nói thế nào mới là nam tử chân chính, với bằng hữu phải nghĩa khí với người thương yêu thì phải quý trọng, nói lời phải giữ lời, đã hứa thì phải làm. Nếu đây là lời đánh giá thì Tề Di Phi ta thực sự đúng là không đủ tư cách.

- Xin chỉ giáo?

Lãnh Như Thiên ngạc nhiên hỏi. Tiểu tử này không phải làm người rất thành công sao? Trọng nghĩa thủ tín, có tình có nghĩa, với nữ tử như Lâm Tiểu Vũ mà còn chẳng tuyệt tình.

Tề Di Phi giữa đầu uống cạn ly rượu, lắc đầu:

- Không nhắc đến thì hơn. Con người mà, có ai là không phạm sai lầm, làm sai rồi muốn sửa cũng chẳng còn cơ hội, hiệu thuốc bắc nhà ai bán thuốc hối hận, không có, không có. Người không phải là thánh hiền, sao có thể không sai lầm. Nói thì nói vậy nhưng nếu có thể thì đừng nên làm sai điều gì.

Hấn giành lấy bầu rượu trong tay Liễu Tuấn, rót đầy rồi uống, lại rót đầy lại uống. Ba người còn lại ngây ngẩn người. Khuôn mặt Liễu Mộ Vân lúc trắng lúc đỏ, hoàn toàn bối rối, Hướng Bân đã nhận ra, khê ấn vai hấn, dịu dàng nói:

- Di Phi, đây là ở Liễu viên, không như ở nhà, ngày mai đến Vương phủ, mấy người chúng ta uống quên trời đất. Như Thiên, đỡ Di Phi đi.

Lãnh Như Thiên lấy lại tinh thần, vội giành lấy chén rượu trong tay hấn rồi gọi gia đình Tề phủ vào bảo hấn đỡ Tề Di Phi trở về. Tề Di Phi giãy dụa quay đầu, đau khổ nói:

- Vì sao phải cố chấp như vậy? Vì sao không cho ta một cơ hội?

Liễu Mộ Vân ngồi yên không đáp một lời. Liễu Tuấn giúp gia đình Tề phủ đưa hấn ra khỏi cửa, nhìn cổ kiệu rời đi thì mới an tâm. Tề Di Phi làm rối loạn như vậy, dù không biết là có ý gì nhưng cũng khiến không khí không còn thú vị như trước nữa, Lãnh Như Thiên và Vệ Thức Văn cũng cáo từ hồi phủ.

Đám nha hoàn thu dọn yến tiệc mang trà lên, Liễu Tuấn đến cửa sai mọi người lui ra, trong phòng chỉ còn lại Hướng Bân và Liễu Mộ Vân.

- Mộ Vân, muội và Di Phi trước kia từng gặp gỡ sao?

Đêm nay Tề Di Phi quá thất thố, Hướng Bân tin chắc có chuyện gì đó mà mình chưa biết. Về chuyện của Mộ Vân, hấn không muốn đi chờ đáp án, mọi chuyện hấn đều phải nắm thật chặt.

Liễu Mộ Vân mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ. Đêm đã hơi trầm, ánh trăng phủ lên lớp tuyết tàng cây ánh sáng bàng bạc. Một đêm đẹp như vậy sao phải nhắc đến chuyện không vui? Gặp gỡ? Có sao? Không có, nàng và hấn chẳng có gì cả, chỉ có hôn ước mười năm, nhưng giờ kì hạn đã qua, nàng và hấn chẳng còn gì cả.

- Hướng đại ca, chúng ta quen nhau cũng đã hơn mấy tháng rồi nhỉ! Tầm Mộng phường Tầm Mộng các dù là nơi làm ăn nhưng muốn trở mặt với người khác thì rất khó. Tân lang tân nương, người phong nhã có ai mà không mong được vui vẻ? Cho nên mấy năm nay Tầm Mộng phường mới có thể bình an làm ăn, bằng không mấy người Liễu viên chúng ta sao có thể chống đỡ được gió mưa gì? Nếu như người khác đè ép chúng ta, chúng ta cũng chỉ có thể chịu đựng, rất uất ức đúng không? Đại ca thấy Mộ Vân cũng đau phải

là người lớn lên trong tủ cực, tuy rằng lúc trước từng có những ngày khó khăn nhưng giờ đã tốt hơn nhiều rồi. Muội đã thấy đủ, huống chi muội còn biết đại ca nữa.

Từ từ vươn tay đặt vào bàn tay hắn, khẽ cười, hòa tan đi mọi nghi ngờ trong lòng hắn.

- Thời gian như nước qua cầu, đã qua là qua, cơ hội cũng vậy, sao ở mãi một chỗ chờ ai. Nếu không tìm được thì đó không phải là cơ hội cho mình.

Nếu không phải Lâm Tiểu Vũ phản bội thì giờ Tề Di Phi nhất định sẽ rất hạnh phúc, như vậy hắn có nhớ đến Mạc Vũ Nhi nữa hay không? Đây là ý trời, cũng là vô duyên! Chỉ có đại ca ở trước mắt mới là thật, không cần đoán, không cần chờ.

Hướng Bàn kéo Liễu Mộ Vân qua cười trấn an. Từ thần sắc của nàng có thể nhìn thấu lòng nàng, như vậy là đủ rồi.

- Mộ Vân, dù đại ca không giàu có nghiêng thiên hạ nhưng cái gì cần cũng có. Ta không để ý nhiều, nếu bằng hữu thích thì ta cũng nguyện chia sẻ. Nhưng Mộ Vân, muội lại là điều ta muốn hoàn toàn chinh chỉnh, từ trong ra ngoài, từ da thịt đến tâm hồn đều chỉ thuộc về ta. Chỉ là có ngày ta già đi, ốm yếu, chết đi thì muội cũng phải như vậy, muội làm được không?

Đôi mắt sáng như sao của Liễu Mộ Vân sớm đã ướt ướt, nàng chủ động dựa má vào má hắn, gắt gao bên nhau:

- Làm sao lại không làm được? Yêu đối phương vốn phải nên như vậy, Vũ Nhi rất hạnh phúc, cả đời có thể bầu bạn với đại ca, Vũ Nhi nào có đức gì!

- Vũ Nhi, khuê danh của muội?

Nàng then thùng gật gật đầu:

- Vâng, muội sinh vào ngày mưa mùa đông, mẫu thân nói, sinh Vũ Nhi rồi hoa mai liền nở.

- Vậy sao, vậy muội cũng rất yêu hoa mai, là vì thế mà trời đông lạnh lẽo mới chạy đến Quan Mai các ngắm mai.

- Ừm, không ngắm mai thì sao có thể quen biết đại ca được?

- Vũ Nhi của ta!

Hướng Bàn dụ dàng hôn nữ tử trong lòng, lòng ngập tràn vui sướng. Sang năm Vương phủ cũng sẽ ngập tràn hoa mai nở, đến lúc đó xây noãn các có thể ngắm mai qua cửa sổ, như vậy Vũ Nhi cũng không cần phải chạy xa như vậy để ngắm mai, bị lạnh như vậy rất đáng thương.

Đêm xuân se lạnh, trong sảnh lại dạt dào tình ý.

Bên phòng khác, Mạc phu nhân thở dài làm bạn với ánh nến, trắng đêm không ngủ.

19. Chương 19: Phong Ba Bất Tín Lãng Chi Nhược, Nguyệt Lộ Thùy Sở Quế Diệp Hương 1

Trong kinh thành tứ thiếu, Lãnh Như Thiên tuy rằng trông cao ráo thô lỗ, trông có vẻ già dặn nhưng thực ra lại là người trẻ nhất trong bốn người. Lãnh thừa tướng khi còn trẻ đi nhậm chức ở xa, gia quyến ở lại quê cũ. Từ nhỏ Lãnh Như Thiên được bà nội nuôi nấng, rất được cưng chiều. Từ nhỏ hắn đã sợ đọc sách, vừa thấy phu tử là đã kêu đau đầu, chỉ thích múa côn đánh bóng, thích kết giao bằng hữu. Dừng lời của Lãnh thừa tướng thì là sống thoải mái làm lãng tử giang hồ. Mấy năm sau, Lãnh thừa tướng hồi kinh, thăng làm Tế tướng sống ở trong kinh thành, đón Lãnh Như Thiên về, đáng tiếc tình tình đã rất khó quản thúc. Lãnh tế tướng hiểu rằng dựa vào Lãnh Như Thiên làm rạng rỡ tổ tông là vô vọng nên cũng để mặc hắn. May mà hắn chưa đến mức trở thành du côn, lưu manh, sợ lễ giáo thế tục trói buộc, có đôi khi cùng đám bạn đến tửu lâu uống rượu, có khi ra ngoài đi cưỡi ngựa săn thú. Lãnh thừa tướng mua một mảnh đất lớn ở ngoại ô cho hắn nuôi ngựa. Nào ngờ vô tình cảm liễu liễu mọc xanh, Lãnh Như Thiên lại có thể gây dựng sự nghiệp từ đó. Giữa đó có con sông, bên tây hắn nuôi ngựa, bên đông hắn trồng hoa cỏ, được liệu, ban đầu chỉ

là chơi đùa, cảm thấy rộng thì trồng gì cũng được, trong nhà có người làm vườn nói nơi này rất thích hợp để trồng hoa, hẳn nghe theo. Mùa xuân đến, những đóa hoa rực rỡ nở rộ, hấp dẫn bao nhiêu người trong thành đến trải hội đạp thanh, vì thế, nhân tiện cảm thấy có được con ngựa cường tráng đi dã ngoại khắp nơi, mua hoa mua ngựa ngắm cảnh khiến Lãnh Như Thiên vui đến quên trời đất. Từ đó về sau, mảnh đất này là quan trọng nhất với hắn.

Mùa xuân đến, gió thơm thổi đến, cả người đều ấm áp, khi ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, trái tim lạnh giá suốt một mùa đông lại muốn cất cánh bay lên. Tiết thanh minh đến, những người đạp thanh, tế tổ, đi dạo trên con đường ngoại ô kinh thành rất đông, cưỡi ngựa, ngồi kiệu, đi bộ đều đủ cả, ngày ngày người đến người đi như nước chảy. Nơi nào đó có những đóa hoa hồng, chỉ thấy tiểu thư ngắt cành hoa, nha hoàn xách chiếc giỏ đi theo, mấy vị công tử cũng lặng lẽ đi theo...

Mùa xuân là lúc nhân nhĩ tự tại nhất, sẽ không nghĩ gì nhiều đến lễ giáo, phong tục.

Sáng sớm Lãnh Như Thiên cưỡi ngựa ra khỏi thành, hẳn không phải vì muốn đi đạp thanh hay muốn quen biết vị giai nhân nào. Gần đây bên trường ngựa rất bận rộn, hoa nở ngày càng nhiều, các tiểu thư vốn ở chốn khuê phòng đã lâu giờ tụ tập quanh trường ngựa, vừa xem ngựa vừa ngắm hoa khiến mấy tiểu nhị ở đó bận phát điên. Hắn lo lắng nên ngày nào cũng qua đó từ sớm để giúp đỡ.

Sắc trời còn sớm, trên đường phố rất ít người qua lại, Lãnh Như Thiên liền buông dây cương để ngựa chạy như bay, ở khúc rẽ có mấy gốc đại thụ trổ lá um tùm, che đi những người đối diện, nếu không để ý sẽ thường xảy ra những chuyện đụng chạm phải nhau. Bên cạnh những gốc cây là một triền núi, có một nhà phong thủy nói nơi này quay mặt về phía nam, lưng dựa vào kinh thành, là vùng đất tốt. Những nhà có tiền đều mai táng tổ tiên ở đây. Trước và sau thanh minh, khúc rẽ này thường chật kín người, mọi người đi qua đây đều rất cẩn thận. Lãnh Như Thiên nghĩ sớm như vậy nhất định không có người đến tế tổ nên tiếp tục phi nhanh. Không ngờ vừa đi đến gốc đại thụ thì phát hiện có một cỗ kiệu nhỏ đứng ở ven đường, một gia đình và một nha hoàn đang sửa lại giỏ đồ tế và tiền giấy. Hắn hoảng hốt muốn vòng ngựa đi đáng tiếc đã không kịp. Ngựa hiển nhiên cũng hoảng sợ, một chân đạp ngã gia đình kia, chân kia dẫm lên giỏ đồ tế. Chờ đến khi Lãnh Như Thiên xuống ngựa nói xin lỗi thì đã ngã dúi.

Gia đình trông không bị thương quá nặng, mặt bị xước, đang ngã trong bùn đất, đồ tế tổ trong giỏ đều bị lật tung, chiếc giỏ cũng bị vỡ, tiền giấy cũng không còn nguyên vẹn. Tiểu nha hoàn còn đang hoảng hốt, đang giận dữ nhìn Lãnh Như Thiên, chờ đến khi Lãnh Như Thiên đến gần thì nha hoàn kia bỗng nhiên xoay người chạy lên triền núi. Trên triền núi có một bóng dáng yêu kiều đi về phía này. Nha đầu kia sao trông quen đến vậy?

- Vị nhân huynh này, ta thực sự xin lỗi, ta đi quá nhanh, ai dè, tất cả những chỗ này ta sẽ đền, ta còn muốn đến trước bia mộ của tổ tiên để dập đầu xin lỗi, tất cả đều là lỗi của ta.

Lãnh Như Thiên vừa thu dọn tiền giấy vừa nhìn nha hoàn ngăn lại bóng dáng kia, chỉ trở rồi hai người lại quay về triền núi.

Lãnh Như Thiên nhận sai khiến gia đình kia cũng không trách mắng được gì, hơn nữa tổn thất cũng không lớn.

- Vị công tử này, công tử cũng đừng tự trách, trái cây này tiểu thư chúng tôi đã tế tổ rồi, cũng không làm sao, tiền giấy bay rồi thì thôi! Người mới là quan trọng nhất!

Lãnh Như Thiên không trả lời, còn đang nghĩ nha hoàn kia là ai? Nữ tử hắn gặp cũng không nhiều, thiên kim tiểu thư lại càng ít, về phần nha hoàn thì lại rất ít khi để ý, hai mắt trừng trừng kia, rất giống, rất giống... gia đình của Liễu công tử? Lãnh Như Thiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn về bên triền núi, dáng người yếu điệu kia, trời ơi, càng nhìn càng thấy giống Liễu công tử, không thể nào, đó lại là nữ tử sao? Loạn rồi, loạn rồi!

Gia đình nhìn về mặt Lãnh Như Thiên cảm thấy buồn cười:

- Công tử có ổn không?

Lãnh Như Thiên cười:

- Ta thất thần. Xin hỏi tiểu thư nhà người đi tế bái ai vậy?

- À, là lão gia và công tử nhà tôi, đã đi rất nhiều năm rồi!

- Ủm, lão gia nhà người là?

Gia đình kia đột nhiên cảnh giác nhìn người trên sườn núi:

- À, lão gia nhà tôi chỉ là người bình dân, có nói chưa chắc công tử đã biết. Công tử không đi đi sao.

- Đúng đúng, ta đi trước đây!

Lãnh Như Thiên lấy ra một thỏi bạc lớn:

- Cái này cho người trị thương, việc hôm nay thực sự rất xin lỗi.

Gia đình đỏ mặt:

- Công tử, cái này không được.

Lãnh Như Thiên vẫy tay, không cho hấn khách khí sau đó lên ngựa đi xa. Được một hồi, hấn càng nghĩ càng thấy không thích hợp, chuyện lúc nãy rất quái lạ, vì sao nha đầu kia thấy hấn thì vội bỏ chạy, còn ngăn người trên sườn núi lại, là không muốn để hấn thấy sao, còn cả gia đình kia ấp a ấp úng nữa, không đúng lắm?

Lãnh Như Thiên vốn là người thẳng tính, thấy chuyện mà không tìm ra đáp án thì hấn liền nóng nảy, hấn thúc ngựa quay về, hấn muốn xem xem bọn họ rốt cuộc là ai. Chẳng qua lần này hấn không lỗ mắng nữa, chậm rãi đi đến gần.

Tới gần chỗ rẽ, hấn xuống ngựa, buộc ngựa vào một gốc cây, nấp sau đó. Quả nhiên người bên sườn núi đã đi đến bên cổ kiệu, nữ tử mặc đồ trắng hồi han gia đình bị thương, nha đầu kia thu dọn đồ đạc. Nữ tử quay đi nên Lãnh Như Thiên không thấy rõ, lại lặng lẽ tiến lên hai gốc cây, nàng kia xoay người, Lãnh Như Thiên suýt nữa đã hoảng hốt kêu lớn.

Người kia dáng người phiêu dật, khuôn mặt trí tuệ tú nhã, cử chỉ thoát tục lúc nói chuyện sảng khoái lấp lánh như ánh sao trong đêm khiến người ta không dám có tư tưởng xấu xa gì, không hề khác vị phường chủ Tầm Mộng phường kia là bao. Nếu có chút khác biệt thì chính là Liễu Mộ Vân mặc nam trang, không có thần thái khiến người ta rung động như vậy. Hình như nàng vừa mới khóc, trên mặt vẫn có ngấn lệ. Nha hoàn kia cũng rất giống người đi theo Liễu công tử, động tác gọn gàng phủ thêm áo khoác cho nữ tử áo trắng, cẩn thận đỡ nàng vào kiệu, đoàn người đi về phía cửa thành.

Lãnh Như Thiên bước ra, thực sự là không thể hiểu nổi, trên đời này người giống người không phải là không có nhưng hai chủ tớ hôm nay lại giống hệt hai chủ tớ kia như vậy thì cũng quá kì lạ đi! Trước kia thường cười nói phường chủ Tầm Mộng phường thanh tú thoát tục mà đến hạ nhân đi theo cũng vậy, không phải là hai người đều là nữ phần nam trang đấy chứ?

Lãnh Như Thiên ngây ngẩn người, đột nhiên nhớ lại ngày đến Liễu viên ăn cơm Tề Di Phi đã thất thố như vậy chẳng lẽ là hấn đã sớm nhìn ra Liễu Mộ Vân là nữ tử sao? A, không thể nào! Nữ tử này rốt cuộc là ai? Lãnh Như Thiên nhìn lên triền núi, động tâm, vội đi về phía ngôi mộ khi nãy nữ tử áo trắng đã đứng.

- Từ phụ Mạc Thắng Hòe chi mộ! Huỳnh trưởng Mạc Vân Bằng chi mộ!

A, là tiểu thư Mạc gia, nhìn nhầm nhìn nhầm rồi. Lãnh Như Thiên vỗ vỗ ót, thở dài đi xuống núi, đầu óc choáng váng, chắc là dậy sớm quá nên mắt cũng bị hoa.

Ra ngoài đường cái, Lãnh Như Thiên nhìn cỗ kiệu kia sớm đã mất hút, đường cái bắt đầu nhộn nhịp thì không khỏi cười cười lắc đầu, lên ngựa đi.

Thời tiết bình thường, bữa tối ở Tề phủ thường rất sớm, gần đây Tề lão gia và Tề phu nhân đã lớn tuổi, nghỉ ngơi điều độ, hai người đều ngủ sớm dậy sớm. Thứ hai nữa là vì Tề Di Phi tiếp quản gia nghiệp, Tề lão gia sẽ không cần phiền lòng vì chuyện làm ăn, dành thời gian để ở bên phu nhân mình, khi còn trẻ hồi hả xuôi ngược, bỏ phu nhân ở nhà một mình nên giờ rất muốn bù đắp lại. Thứ ba nữa là vì Tề Di Phi còn chưa thành thân, đương nhiên Tề phủ cũng không có được tiếng cười đùa của trẻ thơ nữa. Ban đêm ở Tề phủ rất lạnh lẽo.

Mùa xuân là mùa ế hàng, các chương quây đều ra ngoài bàn việc làm ăn nhưng đều chưa có tin tức gì, hơn nữa vừa qua tết, người trong kinh thành đã mua hàng hóa từ trước tết dùng dần nên lúc này đám thương nhân đều có thể được nhàn rỗi mấy ngày.

Tề Di Phi đến các cửa hàng quan sát, ăn tối xong thì cùng cha mẹ nói chuyện phiếm đôi câu, sau đó sẽ tới thư phòng xem sổ sách. Lúc xem sổ sách, tổng quản sẽ đưa trà sâm lên sau đó lại ra ngoài, sẽ không để ai đến quấy rầy. Đây là thời gian hoàn toàn thuộc về Tề Di Phi. Hắn là thiên tài buôn bán, không cần tốn nhiều sức lực vào chuyện làm ăn, sổ sách này chỉ nhìn qua mấy lượt là đã có tính toán riêng. Hắn cũng là vị chủ nhân rộng lượng, chấp nhận cho người dưới thoải mái làm việc, điều kiện tiên quyết là phải trung thành. Cũng nhờ vậy mà việc làm ăn của Tề gia mới càng làm càng lớn như bây giờ.

Tối nay, Tề Di Phi không muốn xem sổ sách, chỉ bảo tổng quản thấp một ngọn nến, dưới ánh đèn mờ nhạt, hắn chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong thư phòng, tự ép mình không gặp bọn Lãnh Như Thiên đã hơn hai tháng, sợ nghe được chuyện về Liễu Mộ Vân, cũng ép mình không nghĩ đến Liễu viên, Tầm Mộng phượng, sợ mình sẽ lại thất thố. Vừa đụng đến chuyện liên quan đến Liễu Mộ Vân, chẳng hiểu sao hắn như biến thành con người khác, mất đi khả năng tự kiềm chế, rất muốn khiến Liễu Mộ Vân vui, rất muốn khiến Liễu Mộ Vân nhìn mình. Hắn cũng biết chuyện gì cũng có lí do của nó, nhưng Liễu Mộ Vân lại cứng rắn không cho hắn biết gì cả.

Ai, Tề Di Phi thở dài, nghĩ hắn luôn tự tin tài trí giỏi giang, tướng mạo đường đường lại giàu có nghiêng thiên hạ, ai cũng hâm mộ hắn mà Liễu Mộ Vân ngay cả nhìn hắn một cái cũng không muốn là vì sao?

20. Chương 20: Phong Ba Bất Tín Lãng Chi Nhược, Nguyệt Lộ Thùy Sở Quế Diệp Hương 2

- Báo cái gì mà báo, Tề huynh đâu phải cô nương tiểu thư gì, không có gì mà bất tiện cả, ta tự đi vào là được.

Ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói ồm ồm khiến Tề Di Phi bật cười, như vậy chỉ có thể là Lãnh Như Thiên, chỉ có hắn mới đến đến đi đi như vậy, không hành xử theo lễ phép gì cả.

Cửa bị đẩy ra, tổng quản bất đắc dĩ đi theo sau Lãnh Như Thiên trông phong trần mệt mỏi. Tề Di Phi xua tay ý bảo tổng quản lui xuống.

- Như Thiên, người làm sao vậy, cả người đầy bụi đất.

- Ta mệt chết mất, còn không phải là đến trường ngựa sao, hôm nay có mấy con ngựa lại chạy ra khỏi chuồng khiến ta phải tốn bao nhiêu công sức mới kéo về được.

Tổng quản mang trà bánh lên, Lãnh Như Thiên uống liền mấy ngụm như đến lúc đó mới lấy lại tinh thần, hắn dạng chân dạng cẳng, thoải mái nói:

- Đạo này người sao vậy, cũng không đi uống rượu với chúng ta.

Tề Di Phi cười lạnh nhạt:

- Còn có thể có gì được, chuyện ở cửa hàng thật đáng ghét, ta nào được thoải mái như người.

- À à, đúng rồi, Tề huynh, ta hỏi người chuyện này nhé.

Lãnh Như Thiên thần thần bí bí đến gần Tề Di Phi:

- Người có cảm thấy tiểu tử Liễu Mộ Vân kia có chút kì quái không?

Tim Tề Di Phi treo lên nhưng mặt vẫn lơ đãng:

- Gì cơ, có sao? Có phải người biết chuyện gì không?

Hắn biết Lãnh Như Thiên không phải là người thích nói lung tung, đương nhiên cũng là người không thể giữ cái gì trong lòng, nhất định là đã phát hiện ra điều gì nên mới nói như vậy.

- He he, Tề huynh gạt ta sao, ngày đó ở Liễu viên người cứ nói gì mà lồi lõm lảm lảm, rốt cuộc là có ý tứ gì?

- Chuyện đó sao, nói ra thật xấu hổ, không phải là uống say sao? Để mọi người chê cười rồi.

Tề Di Phi cười khôn khéo nhưng thực ra tim sớm đã hoảng hốt đến độ muốn phá ngực mà nhảy ra ngoài rồi.

- Cũng phải! Ai, ta còn tưởng rằng người nhìn ra được điều gì thì mới muốn thế này vẫn đến tìm người để nói chuyện cơ.

Lãnh Như Thiên gật gật đầu. Tay Tề Di Phi khẽ run lên:

- Vậy là người nhìn ra điều gì nên mới đến đây sao?

- Ta cũng không chắc chắn, chỉ là rất kỳ quái, hôm nay ta dậy sớm đã đến trường ngựa, ở ngoại ô gặp phải một cỗ kiệu đi tế tổ, chủ nhân cỗ kiệu đó là một tiểu thư, gương mặt và dáng người của nàng giống Liễu Mộ Vân kia như đúc, nha hoàn của nàng cũng giống hệt với gia đình theo hầu Liễu Mộ Vân kia nhưng hai người lại ăn mặc như nữ tử. Nha hoàn kia vốn định đến nói lý với ta nhưng vừa thấy ta đến gần thì vội quay đầu chạy qua gần nàng kia lại, ai, khuôn mặt nàng là ta nấp ở sau gốc cây mới nhìn được. Ta rất tò mò, rốt cuộc đây là người thế nào? Chờ bọn họ đi rồi, ta chạy lên mộ, phát hiện bọn họ bái tế một vị tên là Mạc Thắng Hòe và một vị trẻ tuổi là Mạc Vân Bằng. Ai, thì ra là thiên kim Mạc gia, ta còn ngu ngốc tưởng đó là Liễu công tử nữa chứ!

- Đúng là Mạc Thắng Hòe và Mạc Vân Bằng sao?

Tề Di Phi lo lắng bắt lấy tay Lãnh Như Thiên, run giọng hỏi, gương mặt kích động tỏa sáng.

Lãnh Như Thiên bị vẻ mặt này của hắn làm cho hoảng sợ, vội gật đầu:

- Đúng thế!

- Người thấy rõ ràng chứ?

- Đương nhiên mà, hai cái tên này ta đâu có thể bịa được, chẳng lẽ Tề huynh biết bọn họ?

- Cổ nhân mà thôi!

Tề Di Phi buông tay Lãnh Như Thiên, thất tha thất thểu lùi về sau mấy bước, ngã phịch xuống ghế, hắn không hề bị ảo giác, là nàng, trí tuệ thanh nhã như vậy, vẫn như khi còn nhỏ, lớn lên cũng sẽ không thay đổi nhưng vì sao nàng không thừa nhận? Trách hắn sao? Hận hắn sao? Có thể, có thể lắm nhưng nàng nhất định không thể không để ý đến hắn.

- Tề huynh người không sao chứ!

Lãnh Như Thiên buồn bực ngồi cạnh, vỗ vỗ vai hắn. Tề Di Phi lắc đầu:

- Như Thiên, người bảo trên đời này Liễu Mộ Vân nghe lời ai nhất?

- Ta cảm thấy hắn là đứa trẻ hiếu kính, nhất định rất nghe lời mẫu thân. Còn cả một người nữa chính là Hướng Vương gia Hướng Bân. Hắn lúc nào cũng Hướng đại ca, ánh mắt nhìn Hướng Bân lại nhu thuận nghe lời. Ta nghĩ Hướng huynh nói sao hắn nhất định sẽ nghe theo, thế nào, người muốn nhờ Liễu Mộ Vân làm việc gì sao?

Tề Di Phi mất tự nhiên cười cười:

- Ta nào dám! Chỉ là cảm thấy hắn biết chút chuyện của cổ nhân ta, có đôi lời muốn hỏi hắn một chút, Như Thiên, có thể đi cùng ta đến Vương phủ một chuyến không?

- Cần gì phải khách khí như vậy? Nhưng người có chút kì quái, có thể nói cho ta biết người và Liễu Mộ Vân có quan hệ gì không?

- Chờ lát nữa gặp Hướng huynh ta sẽ nói hết cho các người nghe.

- Cũng được!

Tề Di Phi vội vã lao ra khỏi cửa, không đợi chuẩn bị kiệu, lấy một con ngựa ra, cùng Lãnh Như Thiên cười ngựa đi thẳng về Vương phủ. Hắn phải nhanh một chút, không thể trì hoãn, nếu Như Thiên báo cho Hướng

Bên trước để Hường Bên biết thân phận thực sự của nàng, Vũ Nhi rất dễ khiến người ta động lòng, hẳn không dám nghĩ thêm nữa. Thực ra hẳn càng muốn đến Liễu viên, đến trước mặt Liễu Mộ Vân, để cho nàng thấy tấm lòng của hẳn, hẳn biết mình đã sai lầm rồi, xin nàng cho hẳn một cơ hội để hẳn chiếu cố, che chở cho nàng. Nhưng như vậy không được, thái độ ngày ấy của nàng rất xa cách.

Tề phủ và Vương phủ không quá xa, hai người đi một hồi, thị vệ thấy là bọn hẳn không cần thông báo đã mở cửa cho bọn họ đi vào. Hường Quý ở đại sảnh bước lên đón.

- Hai vị công tử! Muộn thế này còn đến đây là tìm Vương gia nhà tôi sao?

- Đúng, Hường huynh có ở nhà sao?

- Trong cung vừa truyền tin đến nói biên cảnh gửi công văn gấp về, hoàng thượng đang triệu kiến, chưa biết đến bao giờ mới có thể về.

Tề Di Phi nghe vậy thì lòng uể oải, mắt nhắm nhắm nói không nên lời, hẳn không thể xông vào cung tìm Hường Bên để nói cho thỏa thích nhưng nhìn tình hình như hôm nay là không thể như ý rồi, hẳn thu hồi sự buồn bực, nhìn Hường Quý chấp tay:

- Vậy chúng tôi xin cáo lui, phiền tổng quản rồi!

- Tề công tử nếu có việc gấp thì có thể nhắn lại, Vương gia trở về sẽ biết.

- Không vội, sẽ có dịp đến tìm! Như Thiên, chúng ta về đi!

Lãnh Như Thiên bận rộn cả một ngày sớm đã mệt mỏi muốn chết nhưng lại muốn biết bí mật của Tề Di Phi nên mới kích động đi theo, không ngờ lại là công dã tràng, cũng sớm muốn về phủ. Vừa nghe Tề Di Phi nói thế phụ họa:

- Được, Hường tổng quản, mấy ngày nữa ta lại đến Vương phủ thăm.

- Được, được!

Hường Quý cười tiễn hai vị công tử ra cửa. Lúc chia tay, Tề Di Phi dặn Lãnh Như Thiên chuyện hôm nay không được nói với bất kỳ ai, hôm sau sẽ cho Lãnh Như Thiên một đáp án thích đáng, Lãnh Như Thiên nhận lời. Hai người đều tự về phủ, một người lòng đầy nghi hoặc một người lòng đầy phiền chán.

Công hàm biên cảnh đưa về không phải là có địch đến xâm phạm mà là phương bắc có một nước du mục chủ động hòa hảo. Hoàng thượng tâm tình vui vẻ nên triệu Hường Bên vào cung uống rượu, thuận tiện bàn chút việc sửa đổi luật lệ biên cương. Bữa tiệc rượu này là hai quân thần nâng cốc chung vui, rất vui vẻ.

Lúc Hường Bên ra cung thì đã là lúc trăng treo giữa trời, ánh trăng dịu dàng phủ lên toàn bộ kinh thành, cơn gió đêm thổi tới khiến Hường Bên cảm thấy hơi lạnh. Hẳn đột nhiên nhớ ra hôm nay là 15, Tầm Mộng phường nhất định rất đông khách, chắc hẳn Mộ Vân vẫn còn ở Tầm Mộng phường rồi.

- Hường Vinh, tạm thời không về phủ, đến Tầm Mộng các đi!

Từ sau khi Hường Toàn khôn khéo qua Liễu viên, Hường Bên chọn Hường Vinh đi theo bên mình.

- Được!

Thời gian đi theo Hường Vương gia không nhiều nhưng Hường Vinh sớm đã nhìn ra Vương gia đối xử rất khác biệt với Liễu công tử, mấy ngày không gặp thì tâm thần bất an, nhìn thấy Liễu công tử thì nụ cười ấm áp của Vương gia càng thêm ấm lòng người.

Đêm đã khuya, cửa hàng trên đường đã lục tục đóng cửa, trong Tầm Mộng phường đèn đuốc vẫn sáng trưng, đứng nhìn bây giờ không phải là mùa thành thân nhưng nếu còn chưa sớm may hỉ phục thì sẽ không kịp nữa.

Những khách nhân đều đã rời đi, Liễu Tuấn đang kiểm tra sổ sách, Thanh Ngôn tiến lên sửa sang lại phòng, Lam Ngữ thì đang kiểm tra vải vóc, bên trong phòng Liễu Mộ Vân đang vẽ, dùng bút ghi chú lại cẩn thận.

Liễu Tuấn nhìn thấy Hường Bên đi vào thì vội đứng dậy tiếp đón.

- Vương gia đến rồi!

Còn chưa dứt lời thì Liễu Mộ Vân đã gác bút đi ra, gương mặt tươi cười đỏ lên, xấu hổ ngượng ngùng nói:

- Đại ca!

Hôm nay trời ấm, nàng mặc chiếc áo màu tím nhạt, không đội mũ, quàng khăn màu tím nhạt. Dưới ánh đèn, bóng dáng tú lệ, lông mi đen dài, mũi thẳng, môi thơm ngọt, cằm thanh tú, nàng đứng ở góc phòng, người như tỏa sáng.

- Ta vừa từ cung ra, nghĩ hôm nay là ngày rằm chắc hẳn muội còn chưa về nhà nên đến đây xem. Mộ Vân, chúng ta vào trong nói chuyện đi, đừng gây trở ngại cho bọn họ làm việc nữa.

Giọng nói của hắn trầm thấp và bình tĩnh nhưng lại toát lên sự dịu dàng như nước.

Thanh Ngôn rất muốn cười trộm, gây trở ngại làm việc gì chứ? Rõ ràng là muốn độc chiếm tiểu thư. Thái độ của Vương gia với tiểu thư đúng là lòng Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết. Nhưng thấy hắn đối xử tốt với tiểu thư như vậy nàng cũng không ngăn cản nữa. Lam Ngữ chu đáo mang trà vào, lúc đi ra còn đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng, hắn đã ôm nàng vào lòng, bốn mắt nhìn nhau, hắn định nói gì đó nhưng lại lặng lẽ biến mất, cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của nàng, lòng hoảng hốt như thể mãi mãi sẽ không thỏa mãn được sự khao khát của hắn. Nàng sợ run, hạnh phúc chìm vào nụ hôn sâu dần của hắn.

Rất lâu sau đó hắn mới buông nàng ra, đỡ nàng ngồi vào ghế, dịu dàng nhìn nàng:

- Chúng ta đã mấy ngày không gặp rồi! Ta phải lên triều có chuyện công, lúc về phủ thì đã muộn, lại không thể lúc nào cũng vô duyên vô cớ đến Liễu viên gặp muội mà muội lại không đến Vương phủ thăm ta khiến ta vô cùng nhớ mong, chỉ sợ muội xảy ra cái gì mà ta lại không biết.

- Muội ổn cả mà, đại ca, muội cũng thế, lúc nào cũng nhớ huynh. Hôm nay mẫu thân có thể xuống giường đi lại rồi, tuy rằng đi rất chậm nhưng muội nhìn mà phát khóc. Đại ca, ngày hôm nay rất đẹp có khi muội sợ đây không phải là sự thật, cứ hỏi Thanh Ngôn mãi khiến nàng nói muội, nói muội...

Liễu Mộ Vân then thùng cúi đầu:

- Nói muội bị huynh làm cho mê muội.

Hướng Bân chỉ cảm thấy không thể thở nổi, vẻ yêu kiều như vậy hắn sao có thể kiềm chế được. Hắn ôm nàng ngồi lên đùi, thật chặt thật chặt, dường như muốn khắc nàng vào sâu trong tâm khảm mình.

- Mộ Vân, đến bao giờ muội mới quay lại làm Vũ Nhi, như vậy ta phải mời người qua phủ làm mối! Muội không biết là đại ca đã già, hẳn là nên thành thân rồi sao!

- A!

Đầu tiên Liễu Mộ Vân đỏ mặt, sau đó lại khó xử, cúi người dựa sát vào hắn, nhẹ nhàng nói:

- Đại ca có thể chờ thêm chút thời gian nữa không, đợi mẫu thân khỏe hẳn rồi, có một số việc có thể giải quyết. Muội... muội cũng muốn có thể ngày ngày được ở bên đại ca.

Nàng không thể nói rằng muốn gả cho đại ca, như vậy rất xấu hổ. Đợi mẫu thân khỏe lại rồi, nàng nghĩ có thể đưa mọi việc ra ánh sáng mặt trời, nàng muốn thanh thanh bạch bạch, thuần khiết không chút tì vết làm tân nương của đại ca.

- Được! Nhưng không thể để lâu được, tương tư sẽ bạc đầu, muội hiểu không, Vũ Nhi?

Hướng Bân vừa nghĩ đến sẽ còn một thời gian dài phải ngủ một mình, không nhận được lại thở dài. Chuyện của tiểu nha đầu này thực sự khó giải quyết vậy sao?

- Biết rồi! Đại ca của ta sẽ không già đâu!

Nàng áy náy chủ động ôm hắn một cái.

Ai! Tối nay không thể ngủ ngon chỉ sợ sẽ không chỉ là hai người rồi!

21. Chương 21: Sầu Tủ Vì Ai Riêng Chẳng Thấy, Màn Là Trắng Rọi Ánh Tơ Vương 1

Nước láng giềng chủ động cầu hòa khiến không khí trong triều hôm nay rất hòa hợp. Hoàng thượng đã chỉnh sửa điều luật thông thương hai nước, ca ngợi các trọng thần đã góp phần lập công lớn này một hồi. Trong triều đình ai nấy đều rất vui mừng, đều hành lễ chúc mừng nhau. Hoàng thượng nhìn vậy, lòng vua càng vui mừng, cho tan triều sớm để các vị đại nhân về phủ chúc mừng.

Hướng Bân đuổi mấy vị quan lại nịnh hót bên cạnh đi, muốn về phủ sớm. Đêm qua Hướng Quý nói Như Thiên và Di Phi vội vàng đến đây, dường như là có chút việc gấp. Hôm nay được dịp nhàn hạ như vậy, hẳn muốn cùng hội họp. Còn chưa ra đến cửa điện thì đã thấy thái giám trong cung Hướng vương phi vội vàng chạy đến.

Phụ thân của Hướng Bân và tiên hoàng dù không phải là huynh đệ thân sinh nhưng lại có ơn cứu mạng với tiên hoàng, hai người kết làm huynh đệ kết nghĩa. Khi tiên hoàng đi về cõi vĩnh hằng, trong cung có binh biến, cũng là hẳn bảo vệ đương kim hoàng thượng được thuận lợi lên ngôi đế. Mẹ đẻ của đương kim hoàng thượng qua đời sớm, huynh đệ trong cung không hòa thuận, những kí ức đẹp thuở thiếu thời của hoàng thượng đều là ở Hướng vương phủ. Sau khi đăng vị hẳn liền đón Hướng vương phi vào cung hiệu kính, coi Hướng Bân như huynh đệ, để mặc hẳn tùy tiện đi lại trong cung ngoài cung. Mà Hướng Bân lại rất cố kỵ đến lễ giáo quân thần, chưa bao giờ làm càn.

Hướng vương phi dù đã qua 50 tuổi nhưng chăm sóc cơ thể rất tốt, so ra chỉ như đại tỷ của Hướng Như Bối chứ không phải là mẫu thân. Bà thấy con vào cung, đương nhiên lòng lại cảm thấy kiêu ngạo tự hào, Hướng Như Bối vui vẻ bước lên đón, kéo tay làm nũng. Đại ca không ở lại trong cung nên bình thường rất hiếm khi có cơ hội gặp mặt.

- Bân Nhi, dạo này có ăn uống cẩn thận không?

Hướng Vương phi yêu thương hỏi, nhìn thần sắc, ánh mắt nó có niềm vui lấp lánh, không như ý cười xa cách thường ngày.

Phát triều phục, Hướng Bân ngồi xuống bên cạnh mẫu thân:

- Đương nhiên là có, người xem con khỏe mạnh thế này là biết rồi. Đâu có gầy yếu gì đâu.

- Ai, thời tiết cũng đang ấm dần lên, ta chẳng buồn ăn gì cả, Bối Nhi lại càng đáng ghét, ngày nào cũng đòi xuất cung muốn đi đến Tầm Mộng phường làm gì đó. Nó cũng không tự xem thân phận mình, sao có thể tùy tiện như vậy được chứ?

Hướng Bân nhìn qua muội muội, cười nói:

- Lúc nào rảnh con sẽ đưa muội muội qua!

Cũng nên để người nhà gặp Mộ Vân đi thôi.

- Không được đi, phường chủ kia là nam tử, không giống như bình thường được. Hơn nữa người ta may áo cưới, nó đi nhiều không tiện.

Hướng Vương phi trách con gái đang chờ mong, thực sự rất muốn thả dãi. Nó được nuông chiều quá thành quen rồi.

- Phường chủ kia còn nhỏ tuổi hơn muội muội mà, là trẻ con thôi, sao lại bất tiện gì được. Với những người có chút giao tình hẳn cũng sẽ làm tặng mấy bộ quần áo, Bối Nhi có thể qua đó.

Mộ Vân tuy còn nhỏ nhưng rất được mọi người yêu quý, quần áo của Tầm Mộng phường có ai không coi như trân bảo.

- Vậy sao! Vậy hôm nay đi, con không bận, thời tiết không tệ, đưa nó ra cung đi, ta cũng được yên tĩnh. Nhưng con phải để ý đến nó, nó gây rối là chuyện như cơm bữa.

- Mẫu thân!

Hướng Như Bối cười để lộ hai má lúm đồng tiền, bất mãn nói:

- Con nào có!

Nàng vươn tay nắm tay đại ca như sợ hấn sẽ từ chối. Ngày này nàng đã đợi lâu lắm rồi, vì nhớ mong gương mặt như bạch ngọc, thần thái thanh nhã của tiểu công tử kia đã rất lâu, rất lâu rồi!

Hướng Bán mỉm cười nhìn muội muội:

- Không vội, hôm nay nhất định cho muội chơi thỏa thích, muội đi chuẩn bị đi, ta có mấy lời muốn nói với mẫu thân.

- Vâng!

Hướng Như Bối vui mừng chạy về phòng.

Hướng Bán nhìn nàng rời đi, bên môi thoáng nở nụ cười, xoay người nhìn mẫu thân:

- Mẫu thân, người cảm thấy công tử nhà Lãnh thừa tướng thế nào?

- À, Như Thiên sao, đó là thằng bé rất ngay thẳng, tính tình lương thiện, không tệ đâu. Nhưng sao lại nhắc đến chuyện này?

- À, là như vậy, dường như hấn rất thích Bối Nhi, nếu mẫu thân cảm thấy không tệ thì con sẽ không ngăn cản hấn tiếp cận với Bối Nhi.

Hướng vương phi mỉm cười:

- Thật sao? Ta đang lạ tại sao thằng bé này cứ bám lấy Bối Nhi, thì ra là có lòng này! Nói sao đây, Bối Nhi có thể có được Như Thiên thì đó là phúc phận của nó. Gia thế nhà Như Thiên không tệ, lại có tấm lòng bao dung, nhìn qua thì thô lỗ nhưng tâm tư lại rất tinh tế. Con nói như vậy ta lại càng thấy hợp. Nhưng Bối Nhi bị chúng ta chiều chuộng sinh hư rồi, trừ phi tự nó thích chứ nếu không chúng ta có nói gì cũng là vô dụng.

Hướng Bán gật đầu, có đôi khi muội muội rất ngang bướng, nhìn vẻ lo lắng của mẫu thân thì hấn vội trấn an:

- Có lẽ Bối Nhi còn nhỏ nên vậy, đến khi lớn lên sẽ hiểu chuyện hơn nhiều.

Bỗng dưng nhớ tới bóng dáng mỏng manh phải gánh vác cả một gia đình kia, lòng đột nhiên cảm thấy thương xót, đúng vậy, so ra Bối Nhi thực sự rất hạnh phúc.

- Ủm, Bối Nhi còn hơi nhỏ nhưng Bán Nhi cũng đã 30 tuổi rồi, bao giờ mẫu thân mới được vui mừng bế cháu đây? Hôm qua hoàng thượng nói Linh quốc chủ động hòa hảo, đưa công chúa đến đây cầu thân. Vị công chúa kia biết cưỡi ngựa bắn tên còn rất xinh đẹp. Hoàng thượng muốn gả cho con đó, ý con thế nào?

- Không, trăm ngàn lần không được.

Hướng Bán hoảng hốt vội đứng dậy xoa tay với Hướng vương phi, vẻ mặt thất thố:

- Con sẽ tìm cho người nàng dâu lan tâm huệ chất, cũng sẽ sinh cho người đứa cháu ngoan ngoãn nhưng nhất định không phải là vị công chúa này.

Hiểu con không ai bằng mẹ, Hướng vương phi vô cùng an tâm, Hướng Bán luôn trầm ổn, từ nhỏ đến lớn chưa từng khiến người ta lo lắng. Hấn nói như vậy chắc chắn là trong lòng đã có người thương. Thật là uất ức nha! Chỉ là không biết thiên kim nhà ai đã khiến nó động lòng, nó vốn là người rất lạnh nhạt. Hướng vương phi rất tò mò:

- Ủm, vậy mẫu thân không quản nhưng con cũng đừng để mẫu thân phải chờ lâu đó! Cũng không còn sớm nữa, đưa Bối Nhi xuất cung đi thôi rồi nhớ đưa nó hồi cung đó.

Hướng Bán khề thở phào, hành lễ với mẫu thân rồi đi ra, Hướng Như Bối đứng ngoài cửa vẻ mặt đã rất mất kiên nhẫn.

Hai cỗ kiệu từ từ ra khỏi cung.

Hướng Bân thay thường phục ngồi bên cửa sổ trong phòng khách, lẳng lặng nhìn người trước mặt. Hắn mỉm cười như ánh nắng mặt trời ấm áp khiến mọi người đều cảm thấy dù có lỗi lầm gì cũng đều được khoan dung, dù có làm việc gì ác cũng sẽ được khoan thứ. Vừa rồi vì mặc triều phục nên không tiện đến Tầm Mộng phường nên hắn đã bảo Hướng Vinh đưa Bối Nhi qua. Nể mặt hắn, Mộ Vân nhất định sẽ chiêu đãi Bối Nhi cẩn thận, hắn về phủ trước, lát nữa sẽ đến đón các nàng. Không ngờ vừa về đến vương phủ thì phát hiện có người đã chờ từ lâu rồi.

Vệ Thức Văn nho nhã uống trà, phẩy quạt rồi lại khép lại như đang muốn che giấu sự bối rối trong lòng, Lãnh Như Thiên thì chờ mong đi đi lại lại trong phòng, Tề Di Phi dù ngồi trầm ngâm nhưng cảm giác bất an, khẩn trương của hắn lại khiến người ngoài cảm thấy không thoải mái. Từ sau lần từ biệt ở Liễu viên, hôm nay Kinh thành tứ thiếu mới hội họp.

Hơi thở của Tề Di Phi bất giác trở nên thật nặng nề, vẻ mặt vốn bình tĩnh giờ lại có chút phiền chán, bất an. Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn nhìn quanh. Hắn tỏ vẻ trấn định đứng lên, thực ra hắn rất không quen kể lễ tâm sự của mình với mọi người, cho tới giờ dù gặp những chuyện khó khăn, khổ cực cỡ nào hắn cũng đều tin rằng mình có năng lực tự giải quyết. Nhưng hôm nay hoàn toàn bất đồng, hắn cảm thấy thật bất lực.

- Hôm nay, để tháo bỏ nghi vấn của mọi người, ta sẽ kể lại một câu chuyện xưa.

- Trời ạ, người thật biết cách khiến người ta sốt ruột.

Lãnh Như Thiên bất mãn nói, khi liếc qua ánh mắt nghiêm khắc của Vệ Thức Văn thì vội cầm khẩu, ngoan ngoãn ngồi ở bên nghe.

Tề Di Phi sửa sang lại suy nghĩ, khắc chế sự ưu phiền trong lòng, nhìn ra cửa sổ với ánh mắt xa xăm.

“Mười năm trước, không, nói chính xác thì là 11 năm trước, ta đến nhà bạn thân chơi, gặp được muội muội của bạn mình, năm đó nàng mới 6 tuổi, đáng người thương, tóc đen như lụa, mày liễu dài đến tóc mai, hai mắt như làn nước mùa xuân, đáng quý nhất là nàng có trí tuệ hơn người. Một khắc đó, ta đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, sợ nàng bị người khác nhìn thấy, sợ nàng bị người khác cướp đi. Vì thế ta bất chấp nàng còn nhỏ tuổi mà định hôn ước với nàng, ước định ngày này 10 năm sau sẽ lấy nàng làm vợ. Nhưng mà...”

Nói đến đây, Tề Di Phi nghẹn ngào nhưng hắn nhanh chóng kiềm chế lại:

- Khi nàng 11 tuổi, ta rời bến ra nước ngoài buôn bán, là vì cô đơn và vì xúc động nhất thời, ta điên cuồng mê đắm Lâm Tiểu Vũ, liền lĩnh đưa nàng về nhà. Gia phụ xấu hổ vì hành vi của ta nên không có mặt mũi gặp lại nhà nàng. Chờ đến khi ta quay lại mới biết nhà nàng gặp biến cố, sớm đã rời khỏi kinh thành. Khi đó ta vừa cảm thấy áy náy lại vừa thấy may mắn, ta dồn tình cảm cho Lâm Tiểu Vũ, sau đó, mọi chuyện các người đều biết rồi đó.

- Tề huynh, người sao có thể làm ra chuyện như vậy, đã có hôn ước với người ta mà lại bội tình bạc nghĩa, đây là thể nào?

Lãnh Như Thiên thấy chuyện bất bình thì cảm khái:

- Vì loại nữ nhân như Lâm Tiểu Vũ mà làm thế thì có đáng không? Đúng rồi, chuyện này với chuyện người định nói có liên quan gì không?

Hướng Bân không nhìn Tề Di Phi, đôi mày rậm bất giác nhăn lại, lòng thoáng bất an, bối rối, hắn rất không thích câu chuyện xưa này.

Tề Di Phi bình ổn tâm tình, cười khổ nói:

- Nói cũng thật trùng hợp, ngay khi vừa qua hôn ước, ta tình cờ gặp được một người, dung mạo của hắn và tiểu cô nương 10 năm trước rất giống nhau, hơn nữa người nhà hắn cũng chính là người nhà của tiểu cô nương kia, hắn còn luôn có địch ý với ta, ta bất tri bất giác bị hắn hấp dẫn, ta đã thăm dò, truy vấn, bởi vì hắn là nam tử nên ta không dám đi chắc chắn cái gì. Mãi đến khi Như Thiên thấy nàng thay nam trang thì ta mới biết được.

- Người... người... Người nói là Liễu Mộ Vân?

Lãnh Như Thiên trợn trừng mắt, lấp bắp chỉ vào Tề Di Phi.

Cạch một tiếng, bát trà trong tay Hường Bân rơi xuống đất, nước trà bắn tung tóe. Hân cười nói:

- Không cẩn thận, không cẩn thận, Di Phi nói tiếp đi!

Tề Di Phi âm thầm gật gật đầu:

- Đúng, đúng là công tử Liễu Mộ Vân, cũng chính là tiểu thư Mạc Vũ Nhi. Liễu là họ mẹ nàng, Mộ là chiết tự trong họ của nàng, còn Vân thì chính là tên của huynh trưởng đã mất của nàng.

- Cái tên thật ý nghĩa!

Vệ Thúc Văn lắc lắc chiếc quạt trong tay, lòng lại càng thêm kính phục Liễu Mộ Vân.

- Nhưng Di Phi, giờ người muốn thế nào? Nói lại duyên xưa?

Tề Di Phi nhìn Hường Bân, vãi thật sâu, Hường Bân kinh ngạc đứng lên:

- Sao thế Di Phi?

- Hường huynh, Mộ Vân rất kính trọng người, lời người nói nàng nhất định sẽ nghe. Xin nàng... xin nàng cho ta một cơ hội hối cải, ta sẽ dùng toàn bộ thể xác và tinh thần để yêu thương, che chở cho nàng.

22. Chương 22: Sầu Tủi Vì Ai Riêng Chẳng Thấy, Màn Là Trăng Rọi Ánh Tơ Vương 2

Hường Bân yên lặng nhìn hân, khóe miệng hiện lên ý cười khổ xót xa.

- Người cho rằng như vậy sao? Hôn ước của các người đã qua, cũng có nghĩa là từ nay về sau nam cưới nữ gả, không còn liên quan. Nếu muốn nói lại duyên xưa, trừ phi cha mẹ đồng ý, đôi bên tình nguyện. Chuyện như vậy sao ta có thể làm chủ cho nàng.

Tỏ vẻ trấn định nói xong, lòng Hường Bân sớm đã dậy sóng, nghĩ đến Mộ Vân và Di Phi từng có cái gì, cũng không phải là hân nhìn thấu thân phận nữ nhi của nàng, sau đó yêu thương nàng mà nàng không đồng ý, không ngờ nàng đã là vị hôn thê của hân suốt 10 năm. Đồ kị, thù hận, thương tiếc, những cảm xúc đan xen dâng lên trong lòng hân, giờ hân nên đối xử với nàng thế nào đây? Nàng là người duy nhất khiến hân động lòng, sao hân có thể buông tay nhưng không buông thì có được chăng?

- Ta hiểu ta đã không còn lý do gì để đi tìm nàng nhưng thú thật giờ trong mắt trong lòng ta chỉ có nàng, ta không buông bỏ được, phải làm sao bây giờ?

Tề Di Phi không nhịn được nước mắt như mưa, Hường Bân ngồi phịch xuống ghế.

- Ai, nếu biết có hôm nay thì lúc trước sao còn làm vậy! Nhưng không ai hoàn hảo cả, chẳng ai chưa từng mắc sai lầm. Người có thể nói lại tình xưa với nàng cũng coi như là mọi người cùng vui. Nam nhân có đôi khi phong lưu cũng không phải là sai lầm gì quá lớn. Vệ Thúc Văn cười nói.

Lãnh Như Thiên ở bên không ủng hộ:

- Lời này của Vệ huynh sai rồi, người với người sống phải công bằng, người yêu cầu một nữ tử thủy chung với mình thì người cũng phải báo đáp nàng điều tương tự, bằng không thì chẳng có tư cách gì để yêu cầu ai cả. Liễu Mộ Vân không muốn để ý đến Tề huynh có nghĩa là nàng đã không còn muốn quay đầu, Tề huynh đừng ép người ta!

- Nàng chưa lấy chồng ta chưa thành thân, mọi thứ còn chưa có gì chắc chắn cả. Khi nàng còn nhỏ đã từng thường yêu ta, ta không tin chúng ta không có cơ hội.

Tề Di Phi nói như chém đinh chặt sắt.

- Sao người biết nàng chưa có hôn ước? Nếu có thì sao?

Hường Bân cô đơn hỏi.

Lòng Tề Di Phi xót xa, vẻ mặt như vẩn vơ:

- Sẽ không nhanh như vậy đâu? Nếu có, trừ phi người đó tốt hơn ta thì ta mới cam lòng.

- Nếu như ta thì sao? Hướng Bản cười nhẹ.

Một lời nói khiến mọi người hoảng hốt, ba người đều trợn tròn mắt, Tề Di Phi không thể tin vào tai mình, hần xồng lên hỏi:

- Hướng huynh, lời này có ý gì?

Vệ Thức Văn kéo Tề Di Phi lại cười lớn:

- Hướng huynh nói đùa thôi, hần đâu biết Liễu Mộ Vân là nữ tử, hơn nữa hần là Vương gia, sao có thể lấy một nữ tử đã có hôn ước với người khác, dù sao như vậy là không đủ trong sạch. Huống chi người đó còn là nữ tử người thích, huống chi...

- Huống chi đó còn là kẻ lừa đảo!

Một tiếng khóc từ ngoài cửa truyền vào, bốn người cả kinh đều vội trừng mắt nhìn ra ngoài.

Dưới tàng cây, chẳng biết Hướng Như Bối và Liễu Mộ Vân đã đứng đó từ bao giờ, nhìn vậy có vẻ là đã đến được rất lâu rồi. Hướng Như Bối đang nén giận, nước mắt rơi không ngừng, Liễu Mộ Vân tái mặt, ngơ ngác nhìn ra xa.

Bốn người đều đi ra cửa, không chờ bọn họ lên tiếng, Hướng Như Bối đột nhiên vung tay hung hăng tát Liễu Mộ Vân một cái, quá nhanh quá mạnh khiến nàng không kịp phòng bị, Liễu Mộ Vân ngã xuống đất, nửa khuôn mặt sưng đỏ lên.

- Bối Nhi!

- Vũ Nhi!

Hướng Bản nhìn muội muội, giận dữ nắm lấy tay nàng, Hướng Như Bối ra sức giãy dụa. Tề Di Phi cúi người đỡ Liễu Mộ Vân lên, nàng lạnh lùng đẩy ra, nghiêng rằng đứng lên nhìn Hướng Như Bối với vẻ khó hiểu.

- Người là kẻ lừa đảo, dám nữ cải nam trang lừa gạt ta.

Hướng Như Bối không nhịn được khóc lớn, chỉ vào Liễu Mộ Vân trách mắng. Từ sau lần gặp nhau ở Quan Mai các nàng đã ngày nhớ đêm mong, khó khăn lắm mới có dịp gặp lại, hần dịu dàng đối xử, quan tâm chu đáo khiến nàng nghĩ lòng được như nguyện, vui mừng như ngồi trên mây nhưng không ngờ đây lại là một nữ tử. Nàng vừa then vừa quẫn chỉ cảm thấy lòng tan nát:

- Liễu Mộ Vân, ta hận ngươi. Người đừng có bám theo Vương huynh của ta nữa, ngươi là kẻ lừa đảo, làm thiếp làm nha hoàn cho Vương huynh ta cũng không xứng.

Nàng gạt tay Hướng Bản rồi khóc lóc chạy đi.

- Quận chúa, quận chúa.

Lãnh Như Thiên lo lắng đuổi theo.

- Mộ Vân!

Hướng Bản đau lòng vươn tay muốn vuốt ve má nàng nhưng nàng lại làm bộ như lơ đãng tránh đi. Gương mặt sưng đỏ khiến người ta không nhìn ra cảm xúc của nàng, trong mắt nàng cũng bình thản không chút gợn sóng như thể tất cả chẳng liên quan gì đến nàng. Hướng Bản nắm chặt tay, khắc chế cảm giác muốn đánh người.

- Ta bảo nha hoàn đi lấy chút thuốc cho muội, Bối Nhi quá tùy tiện, muội đừng để vào lòng.

Liễu Mộ Vân muốn mỉm cười nhưng vì mặt sưng lên nên không cười nổi, vẻ mặt này khiến người ta thấy xót xa.

- Không cần, cảm giác tỉnh táo hơn nhiều, không sao đâu. Muội không trách quận chúa, với việc khiến nàng có suy nghĩ khác đó là tại muội vô tình, mong nàng ấy sớm có thể bình tĩnh lại. A, muội đưa quận chúa về đây rồi, muội xin cáo từ. Trạng nguyên công, Tề công tử, mọi người cứ tán gẫu đi.

Nàng không thể ở thêm một giây một phút nào nữa, đầu óc đã trống rỗng, lòng đau đớn xót xa, tất cả như ác mộng trở thành sự thật, nàng chỉ muốn được tránh xa nơi này mà thôi.

Hành lễ xong, nàng xoay người đi ra cửa.

- Vũ Nhi!

Tề Di Phi không chịu buông tay, hắt chạy lên định đỡ nàng. Nàng dừng lại, yên lặng nhìn.

- Ta là Mạc Vũ Nhi, Tề công tử không cần đoán nữa.

- Vũ Nhi, xin lỗi, không phải ta cố ý muốn nàng khó xử như vậy.

Tề Di Phi rất đau lòng, tình huống này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người, hắn không mong Vũ Nhi bị đối xử như vậy.

Mạc Vũ Nhi gật gật đầu:

- Ta hiểu, ta không trách ai cả. Ta xin phép đi trước!

- Ta đưa nàng về!

- Đa tạ Tề công tử, xin ngài dừng bước, ta có người nhà cùng đi, không cần phiền công tử, ngày khác gặp lại.

Không chấp nhận để hắn dây dưa thêm, Mạc Vũ Nhi đi thẳng ra ngoài, bóng dáng càng lúc càng xa trông thật tiêu điều.

Nàng không gọi hắn một tiếng đại ca, cũng chẳng nhìn hắn một lần, không giận dữ cũng không thất lễ, nàng như biến thành người khác, coi hắn như kẻ xa lạ, như người không tồn tại. Nàng như vậy khiến Hướng Bán khó chịu như muốn chết, hắn rất muốn đuổi theo, chắc chắn rằng lòng nàng còn có hắn...

- Ai, giỏi lắm, đúng là nữ tử kiên cường. Có tài có đức nào kém nam nhi.

Vệ Thức Văn cảm thán.

Khó trách Tề Di Phi kiên quyết như vậy, có thể tử như vậy, phu quân còn có khát khao gì hơn.

- Di Phi, ngươi có biết thế nào gọi là yêu một người không?

Hướng Bán nhìn Tề Di Phi. Tề Di Phi sững sờ.

- Yêu một người không phải bởi vì nàng xinh đẹp như hoa mà là cảm thấy nàng hòa hợp với ngươi, chiếm cứ lấy toàn bộ tâm tư của ngươi, ngươi sẽ cảm thấy sự vui vẻ của nàng cũng chính là sự vui vẻ của chính mình, cho dù không có được nàng, chỉ có thể nhìn nàng từ xa, chỉ cần nàng sống vui vẻ, hạnh phúc thì cũng sẽ cảm thấy thỏa mãn. Còn nữa, ngươi biết rõ tình yêu này không thể có kết quả nhưng có người vướng bận vì ngươi thì ngươi sẽ cố gắng sống, cố gắng hạnh phúc, đó cũng là cách để báo đáp tình yêu, Di Phi, ngươi đã hiểu chưa?

Hướng Bán lặng lẽ nói.

- Hướng huynh? Không phải là ngươi...?

Tề Di Phi ngây dại.

Hướng Bán trịnh trọng gật gật đầu:

- Đúng vậy, ta yêu thương Mộ Vân, ta không muốn giấu diếm cũng chẳng muốn bận tâm cái gì mà thể diện hoàng gia. Với nữ tử ta yêu thương, ta tôn trọng nàng bởi vì nàng đáng được như thế. Lần thứ hai gặp nàng ta đã nhìn ra nàng là nữ tử, sự nhu thuận, tinh tế, hiểu chuyện của nàng khiến ta yêu thương. Câu chuyện hôm nay ngươi kể càng khiến ta thương nàng hơn, ta chỉ biết nàng vất vả vì chuyện làm ăn chứ chưa từng biết nàng đã bị đối xử như vậy. Ta rất hâm mộ ngươi đã có được hôn ước 10 năm với nàng. Di Phi, ta

nghĩ lúc này tâm tình chúng ta đều giống nhau. Hãy để Mộ Vân lựa chọn đi, một trong hai chúng ta ở bên nàng, người còn lại sẽ làm huynh trưởng của nàng!

Tề Di Phi không thể không thừa nhận những lời này của Hường Bân rất hợp tình hợp lý, hắn không thể gạt đi, có lẽ nên rộng lòng hơn một chút, nếu Vũ Nhi ở bên người khác còn hạnh phúc hơn ở bên hắn thì hắn sẽ lạnh lùng, đau đớn cũng phải chịu đựng! Chỉ là thật không ngờ Hường huynh lại thực sự yêu thương Vũ Nhi. Ngày ấy ở Liễu viên, vẻ mặt xấu hổ của nàng là vì Hường Bân sao? Ai, thực sự đã muộn quá rồi.

- Được rồi, ngày mai ta sẽ để gia phụ đến Liễu viên gặp Mạc phu nhân, đây là chuyện lễ nghĩa, ta cũng sẽ đến thăm Vũ Nhi, nói chuyện tử tế với nàng, ta sẽ không ép nàng.

Cuối cùng Hường Bân cũng mỉm cười, Vệ Thúc Văn cũng thở dài nhẹ nhõm nhưng không nhịn được mà cảm thán, sao mình không thể tìm được nữ tử dễ yêu thương như vậy. Nghĩ hắn là Trạng nguyên công cao quý, có nữ tử nào chưa từng gặp qua nhưng lại chưa từng gặp ai có thể khiến hắn dù đau đớn cũng mong nàng được hạnh phúc. Người xưa có nói, chân mỗi người đều đã buộc sẵn một sợi tơ hồng, một buộc vào chân người một buộc vào người sẽ ở bên người mãi mãi, nếu thực sự là như vậy thì người thuộc về hắn ở đâu?

Hường Như Bối chạy đến trước xích đu trong góc vườn, nhìn phía trước đã là đường cùng, không để ý đến xích đu toàn bụi đất, ngồi phệt xuống đó òa khóc. Mỗi tình đầu lại chỉ là một nữ tử, điều này sao có thể không khiến người ta đau lòng? Thực ra cũng không biết là buồn bực cái gì, chỉ cảm thấy phiền muộn, khóc được hồi lâu, nàng cũng đã thấm mệt, lau nước mắt, đột nhiên nghe thấy bên cạnh có người thở dốc. Nàng cả kinh quay đầu lại, Lãnh Như Thiên chân tay luống cuống đứng đó, lúc thì thở dài lúc lại dậm chân.

- Người làm cái gì thế?

Vừa nói ra mới phát hiện cổ họng vì khóc nhiều mà ảm ách, nàng không khỏi lại muốn khóc tiếp.

Lãnh Như Thiên thấy nàng như vậy thì vội quát:

- Không được khóc nữa, quận chúa, không, Hường Như Bối, hôm nay người thế này ta thực sự không thích, tùy tiện, hung dữ, còn đánh người, như vậy là rất xấu người có biết không?

Bị hấn quát, nàng thực sự ngừng khóc nhưng lập tức lại bị những lời này chọc giận:

- Xấu hay không xấu liên quan gì đến người, người có thể không nhìn.

- Từ nhỏ ta đã chỉ nhìn nàng, nàng bảo ta sao có thể không nhìn.

Lãnh Như Thiên vội đến độ nói năng lộn xộn, chân tay quơ loạn:

- Ta cũng chẳng nhìn nữ tử nào khác, nàng còn nói không liên quan đến ta. Mạc tiểu thư cải nam trang nhất định là vì bất đắc dĩ, nàng lại mắng chửi người ta là lừa đảo, đây rõ ràng là cố tình gây sự, nàng còn đánh người ta, đúng là phải dạy dỗ lại nàng.

- Người dựa vào cái gì mà đòi quản ta?

- Dựa vào cái gì, người khác quản nàng ta có thể yên tâm sao?

Về mặt hùng hồn của hắn khiến Hường Như Bối đỡ khóc đỡ cười lại cảm thấy ảm áp, lén nhìn trộm hắn, hắn hơi đỏ mặt. Nàng vội quay đi, nhẹ giọng nói:

- Hôm nay ta mới nói năng nặng lời, giờ cũng hối hận rồi nhưng có thể làm gì bây giờ?

- Biết sai là tốt rồi, qua hai ngày nữa bảo đại ca dẫn nàng đi xin lỗi, Mạc tiểu thư không phải là người hẹp hòi.

- Ừm! Nàng gật gật đầu.

- Vậy giờ quay vào nhà đi! Nàng xem giờ nàng bản thủ như thế này sao còn giống một quận chúa, để Vương phi nhìn thấy không biết sẽ giận dữ thế nào nữa.

Hường Như Bối nhắm chặt mắt, không thể không tin, từ nay về sau, người quan tâm nàng sẽ lại nhiều thêm một người.

Lúc Mạc Vũ Nhi về nhà trời đã hơi tối, Liễu viên đang nấu cơm chiều, sợ mẫu thân nhìn mặt nàng thì sẽ truy vấn nên bảo Liễu Tuấn nói rằng mình đã ăn cơm ở ngoài, quá mệt mỏi nên đi ngủ trước.

Một mình quay về tiểu lâu, không một ánh nến, nàng cởi áo khoác, kéo chăn, miến cưỡng nằm trên giường trầm tư. Hôm nay thật may đã không để Thanh Ngôn đi cùng, bằng không nàng không biết sẽ thành ra thế nào nữa. Khẽ chạm lên mặt, đau rát, nỗi đau này cũng chẳng bằng nỗi đau trong lòng, lúc này nàng đau như muốn chết nhưng lại không rơi nổi một giọt nước mắt. Có lẽ nỗi đau đã đến tột cùng, con người ta sẽ chết lặng.

Hôm qua cả bầu trời còn tràn ngập ánh nắng, chỉ qua một đêm mọi thứ đã thật u ám. Lời nói của bọn họ, lời nói của quận chúa khiến nàng rung động. Có những hạnh phúc thật quá xa vời, dù có khát khao cũng chẳng thể có được. Hướng đại ca sẽ nghĩ gì về nàng? Kể lừa đảo? Liệu đại ca có nghĩ linh tinh gì không, nàng còn có thể đến bên đại ca sao? Nàng là người đã từng có hôn ước, hơn nữa còn là hảo bằng hữu của hắn, nàng sao có thể khiến hắn khó xử. Nàng và Hướng đại ca không phải chỉ cách nhau một cái hào rộng mà là cả một rãnh trời! Cô đơn cả đời là số mệnh của nàng, những giấc mộng khi xưa đều chỉ là giấc mộng.

Quá đau đớn quá mệt mỏi, nàng ngủ thiếp đi tự bao giờ.

Bên ngoài, không biết có ai đang đánh đàn, vừa đàn vừa hát:

”Trắng xóa như tuyết trên núi, sáng như mây phủ trắng. Nghe thấy quân có hai lòng, cố ý đến cùng đoạn tuyệt.

Lạnh lẽo lại lạnh lẽo, cười gả chẳng nên nhắc tới nữa. Nguyên một lòng bên người, bạc đầu không xa cách”.

23. Chương 23: Nhật Cao Do Tự Bằng Chu Lan, Hàm Tần Bất Ngữ Hận Xuân Tàn 1

Ban đêm, trời mưa tự bao giờ cũng không biết, đến sáng sớm mới tạnh. Sau cơn mưa, không khí trở nên tươi mát vô cùng. Ánh mặt trời tuy vẫn mờ mờ lung lung nhưng cũng đã rực rỡ tỏa nắng trên ngọn cây. Mặt đất hơi ẩm ướt, sáng sớm, các nha hoàn đang quét hoa rơi và lá rụng, ngẩng đầu nhìn những chiếc lá vàng trên cây không khỏi cười khanh khách. Phòng bếp bắt đầu nổi lửa, đầu bếp đang kêu đám nha hoàn nhóm lửa. Ngày mới lại đến với Liễu viên.

Thanh Ngôn đang bưng nước rửa mặt vào tiểu lâu, đẩy cửa vào thì thấy tiểu thư không ở trong, vội chạy qua phòng Mạc phu nhân tìm, nhìn thấy tiểu thư đang dựa vào lòng phu nhân, hai người đều khóc, Liễu Tuấn cũng ở đó, thấy nàng vào thì Liễu Tuấn liền nói:

- Mọi chuyện tôi đều đã nhớ, phu nhân và tiểu thư xin cứ yên tâm.

Sau đó liền đi ra ngoài.

Thanh Ngôn buồn bực nhìn bóng Liễu Tuấn, khó hiểu nhìn Mạc Vũ Nhi, nàng giả bộ quay đầu đi, không nhìn vào mắt nàng.

Mạc Vũ Nhi lặng lẽ lau hàng lệ bên khóe mắt, đón lấy khăn mặt trong tay Thanh Ngôn, lau tay rồi làm bộ vui vẻ nói:

- Khi này Quan Mục Dã đến nói Lam Ngữ đã mang thai, ta và mẫu thân rất vui, mẫu thân nói đã lâu không được nghe tiếng cười đùa của trẻ con rồi. Về sau Liễu viên sẽ náo nhiệt lên rồi.

- Thật sao?

Thanh Ngôn hưng phấn mắt sáng bừng lên, lòng thầm hâm mộ, nàng và Lam Ngữ cùng tuổi, Lam Ngữ đã có chồng con mà mình vẫn còn cô độc, thôi đi, nàng đi theo tiểu thư cũng không sai.

Mạc Vũ Nhi và mẫu thân nhìn nhau cười hiểu ý:

- Lần này Thanh Ngôn phải vất vả chút rồi, Lam Ngữ không thể làm việc quá nặng nhọc được. Chuyện của ta về sau ta sẽ tự làm!

- Như vậy sao được, tiểu thư thì phải ra dáng tiểu thư, việc nặng vẫn để tôi làm đi!

Thanh Ngôn cũng không muốn đôi vai gầy yếu của tiểu thư phải gánh vác thêm cái gì nữa.

- Còn nữa, đơn đặt hàng của Tầm Mộng phường chỉ nhận đến đây thôi, tạm thời ngừng lại đừng nhận nữa. Ta muốn nghỉ ngơi một chút, cùng mẫu thân lên chùa mấy ngày dâng hương cầu phúc.

- Vâng!

Tiểu thư cũng nên nghỉ ngơi rồi, lần này đơn đặt hàng cũng không gấp, sẽ có thêm nhiều thời gian.

- Tiểu thư, Hưởng Vương gia đến!

Liều Tuấn quay vào bẩm báo.

Tay Mạc Vũ Nhi run lên, khăn mặt rơi xuống đất cũng không biết, Mạc phu nhân nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, trong mắt là sự thương yêu vô cùng. Nàng ôm Mạc phu nhân an ủi, dịu dàng nói:

- Mẫu thân đừng lo, con đi rồi sẽ về.

Trong phòng khác, Hưởng Bân mặc triều phục, đang nôn nóng đi tới đi lui, vẻ tự nhiên ôn nhã thường nhật không thấy đâu cả, thấy Mạc Vũ Nhi tiến vào thì lòng mới thoáng chút an ổn.

- Mộ Vân!

Nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại kia, hần thở phào nhẹ nhõm.

- Muội có ổn không?

Vết sưng trên mặt đã tiêu nhưng đáy mắt hơi thâm, chắc chắn là ngủ không ngon.

- Mẫu thân đã đi lại được rồi, Hưởng đại ca!

Nàng không nhìn vào đôi mắt nóng bỏng của hần, cười nhẹ, gạt tay hần ra, ngồi xuống một bên.

Lòng bỗng lạnh toát, nhìn nàng gần trong gang tấc mà như xa tận chân trời, Hưởng Bân không dám tin vào sự xa cách của nàng.

- Đại ca đến đây liệu có chậm trễ việc vào triều không?

- Không đâu, Mộ Vân, muội đang giận ta sao?

- Không đâu!

Nàng cười gượng ép nhìn hần.

- Mộ Vân, ta mặc kệ là Mạc Vũ Nhi hay là ai, muội chính là Mộ Vân mà ta biết.

Muốn gọi nàng đến tê tâm liệt phế để nàng nghe thấy, muốn cho nàng hiểu hàm nghĩa lời hần nói.

- Ủm, muội biết, đại ca.

Tim treo lên, bất tri bất giác thấy đau đớn. Cứ như vậy lẳng lặng nhìn theo đại ca đi! Để dung nhan của đại ca hòa tan trong mắt mình, không bao giờ để đại ca rời đi nữa.

- Vì sao lại nhìn ta như vậy?

Ánh mắt kia như muốn đoan tuyệt khiến lòng Hưởng Bân rối loạn.

Nàng kinh ngạc ngẩn đầu, lại khôi phục vẻ điềm tĩnh như nước:

- Nghĩ lung tung cái gì, đại ca, muội rất ổn, đúng rồi, đại ca! Có chuyện này muốn bàn với đại ca.

- Chuyện gì?

- Hưởng Toàn và Thanh Ngôn tâm đầu ý hợp, muội muốn xin đại ca tác thành cho bọn họ.

- Được, có thể, khi nào?

- Mấy ngày gần đây, được chứ?

- Ủm!

Hướng Bân vui vẻ mỉm cười, Thanh Ngôn muốn thành thân, như vậy nàng cũng sẽ không làm ra chuyện gì.

- Mộ Vân, trăm ngàn lần đừng làm chuyện điên rồ, không có bất kì ai có thể bức muội, cũng đừng miễn cưỡng bản thân. Nếu muội làm gì ngốc nghếch ta sẽ không tha cho muội đâu.

Tỏ vẻ hung hăng khiến nàng bật cười, hửn sao có thể làm nàng tổn thương cho được?

- Đi rồi sao?

Mạc phu nhân nhìn con gái quay về phòng.

Mạc Vũ Nhi không nói gì, chỉ gật gật đầu:

- Đại ca cũng thật đáng thương, gặp phải kẻ phiền toái như con. Mẫu thân, rất nhiều người cảm thấy con nên lấy Tề công tử, dù sao cũng có hôn ước? Nhưng từ khi thấy hửn và Lâm Tiểu Vũ thân mật con thực sự không thể tưởng tượng được mình và hửn sẽ lại bên nhau. Con nghĩ kiếp này con sẽ không còn tình cảm yêu đương gì nữa. Nhưng đại ca xuất hiện, hôn ước đến thời hạn, mẫu thân lại khỏe lên, con lại có lòng tham muốn đi theo đại ca, sống thật vui vẻ. Đáng tiếc con không thể được thỏa nguyện. Nếu như bây giờ con lấy Tề công tử thì có khác gì những kẻ đứng núi này trông núi nọ. Có được thì là may mắn, không có được thì đó cũng là số mệnh của con rồi, mẫu thân, con không chống đối lại, con chấp nhận số mệnh, con và mẫu thân cùng sống bên nhau.

- Vũ Nhi, đứa con đáng thương của ta. Vì sao con luôn gặp phải những chuyện như vậy? Ông trời ơi, ông hãy để tôi gánh chịu tội nghiệt này thay con tôi đi!

Mạc phu nhân ôm con gái khóc. Ông trời không có mắt, đứa trẻ mới 17 tuổi mà sao trên lưng phải gánh vác nhiều nỗi đau như vậy. Vì sao phải đính ước với Tề gia, vì sao lại kết bạn với đám vương tôn công tử kia, kinh thành này đầy những chuyện đau khổ đến tan nát cõi lòng, không có gì đáng để lưu luyến, bà muốn dẫn Vũ Nhi đi, đi thật xa, tránh xa tất cả mọi thứ.

Thời tiết mùa xuân hay thay đổi, hôm nay đến buổi trưa mặt trời trốn đi, mấy đám mây đen bay đến, cơn mưa lại tí tách rơi xuống.

Ba người nhà Tề phủ nhăm đúng lúc này mà đến, rất nhiều quà tặng đặt trên bàn, khắp nơi đều có. Tề lão gia và phu nhân mặc quần áo mới tinh để tỏ ý tôn trọng, Tề Di Phi khiêm cung đứng sau bọn họ. Hai nhà đã lâu không qua lại khó tránh khỏi có chút mất tự nhiên. Sau khi Mạc phu nhân lành bệnh, đây là lần đầu tiên tiếp khách, Mạc Vũ Nhi đi theo giúp đỡ. Hôm nay nàng mặc nữ trang, nhìn trông vô cùng thanh tú, đáng yêu.

- Mấy năm không gặp, Vũ Nhi trông càng lớn càng xinh đẹp.

Tề phu nhân càng nhìn lòng càng vui mừng, Tề lão gia cũng gật gù tán thưởng.

Mạc phu nhân quay đầu nhìn con gái rồi nói:

- Cũng tạm, con nhà nghèo có thể được thế này ta cũng hài lòng rồi.

Hai vợ chồng Tề gia nhìn nhau, mặt đỏ lên:

- Nói ra thật xấu hổ, Tề gia chúng tôi rất có lỗi với Mạc phu nhân, Phi Nhi làm ra chuyện xấu xa này thật sự khiến người ta tức giận. Mong Mạc phu nhân đừng nhớ oán thù cũ, cho Phi Nhi một cơ hội hối cải.

Tề lão gia nói.

Mạc phu nhân cười:

- Làm gì có gì mà sai với đúng! Lương tình tương duyệt vốn là chuyện thường tình. Vả lại khi đó là Vũ Nhi còn nhỏ cùng Tề công tử chơi đùa vậy thôi, đừng coi là thật. Giờ Liễu viên không thể so với Mạc phủ khi xưa, nhà nghèo không dám trèo cao đến Tề công tử, cảm ơn tình cảm của Tề lão gia với Vũ Nhi.

Tề lão gia bị những lời này làm cho không nói được gì hơn, chỉ đành nhìn phu nhân cầu cứu. Tề phu nhân cười khổ, nhìn con đằng sau oán trách rồi nói:

- Mạc phu nhân, Tề phủ dù giàu có nhưng cũng không tự cho mình là cai. Vũ Nhi trí tuệ xinh đẹp, ai lấy được con bé đều là đại phúc đại khí! Đều là Phi Nhi còn trẻ bồng bột, không xứng với Vũ Nhi mới đúng!

- Tề phu nhân khiêm tốn rồi, năm nay Vũ Nhi mới 17 tuổi, lão gia và Bằng Nhi đều đã mất, tôi cũng vừa tỉnh táo được không lâu, không muốn con bé hứa gả sớm, muốn ở cùng nó thêm mấy năm. Ý tốt của Tề lão gia và phu nhân tôi xin ghi nhận.

Người ta ý đã rõ ràng, bà đành lắc đầu bất lực nhìn lão gia. Tề Di Phi đột nhiên quỳ xuống trước mặt Mạc phu nhân:

- Phu nhân, có thể đính hôn rồi mấy năm sau lại thành thân!

Giờ khắc này Mạc phu nhân cũng có chút mềm lòng nhưng vừa nhìn đến ánh mắt quyết tuyệt của con gái, bà chỉ đành lắc đầu. Tề Di Phi lại nói:

- Vũ Nhi, nói chuyện với nàng đó!

Mạc Vũ Nhi không nhìn hấn, cúi đầu nhẹ nhàng nói:

- Tề công tử, không phải ta mang thù mà cũng càng không phải là trả thù gì cả. Ta muốn hỏi người, nếu Lâm Tiểu Vũ không làm ra chuyện đó thì giờ trong mắt người có thể chứa được người khác sao?

- Chuyện này?

- Người không thể trả lời bởi vì người từng thật lòng thương yêu nàng, khi đó người không nghĩ còn có thể yêu thương ai khác. Khi ta còn nhỏ, người chẳng qua chỉ là tò mò với ta, đó cũng không phải là tình yêu gì cả nên người rất dễ dàng buông tay. Lâm Tiểu Vũ đi rồi, cảm giác của người nhất định không như vậy. Tình cảm không phải là chuyện tùy tiện, bây giờ người đối với ta là thế nào? Hối hận, bồi thường hay vì điều gì trong trí nhớ? Người cứ liều lĩnh xông lên thế này, có từng cẩn thận cân nhắc một chút. Nếu sau này lại có người khác xuất hiện thì người sẽ thế nào. Chuyện sau này không ai có thể đoán trước được, chúng ta bây giờ cần phải trải qua khảo nghiệm của thời gian.

Tề lão gia và Tề phu nhân đều ngây dại, đứa nhỏ này còn nhỏ tuổi mà đã có kiến thức sâu sắc như vậy, Phi Nhi muốn lấy được nàng thì còn phải khổ cực nhiều.

Tề Di Phi dần dần bình tĩnh lại, hấn đứng lên nhìn Mạc Vũ Nhi, muốn biết rõ tâm ý của chính mình nhưng lòng lại rối loạn vô cùng.

Nàng buồn bã nhìn ra ngoài vườn, mưa vẫn đang rơi rả rích, không nhanh không chậm. Hôm nay Liễu viên thật náo nhiệt. Tề Di Phi cũng là người đáng thương, hấn đáng thương vì không tự biết mình thực sự muốn gì. Hai ngày này như mấy năm dài đằng đẳng, lòng người như già đi mấy chục năm, không tự chủ được mà luôn muốn thở dài.

Thế sự vẫn thật nhiều điều không ưng ý!

Ba người nhà họ Tề đi rồi, Mạc phu nhân cũng mệt mỏi quay về phòng nghỉ ngơi. Mạc Vũ Nhi ngồi một mình ở hành lang nhìn mưa rơi mà ngẩn người. Thanh Ngôn phủ thêm cho nàng một chiếc áo khoác, yên lặng ở bên. Lòng tiểu thư hướng về Vương gia, nàng cũng không cảm thấy như vậy là có gì sai, khi đó Tề công tử đã có Lâm Tiểu Vũ, tiểu thư cũng phải có hạnh phúc của riêng mình. Nhưng lòng tiểu thư còn chất chứa điều gì đó không thể tháo gỡ.

- Thanh Ngôn, người thích hỉ phục như thế nào?

- Hỉ phục? Không có việc gì sao lại nói đến hỉ phục?

Thanh Ngôn hoảng hốt.

- Thanh Ngôn, việc này vốn là nên do mẫu thân nói với người nhưng để ta nói đi, Hường Toàn không tệ, mẫu thân muốn gả người cho hấn.

Thanh Ngôn xấu hổ mặt đỏ bừng.

- A! Tiểu thư, trời mưa nói linh tinh gì chứ.

- Thanh Ngôn ở Mạc gia chúng ta cũng rất nhiều năm rồi, ngươi và Lam Ngữ như hai đại tỷ luôn che chở ta, lúc Mạc gia gặp chuyện khó khăn nhất nhưng cũng không rời đi. Ta và mẫu thân rất cảm kích, đáng tiếc khả năng của chúng ta có hạn, không thể làm được cho hai người điều gì nhưng tìm người tốt cho các ngươi vẫn có thể làm được.

Mấy câu nói đó của Mạc Vũ Nhi khiến Thanh Ngôn bật khóc:

- Tiểu thư xấu lắm, nói linh tinh gì chứ, tôi và Lam Ngữ ở Mạc phủ đâu phải chịu tội cực gì, ăn mặc đều chẳng khác gì với tiểu thư. Đại ân của tiểu thư và phu nhân, tôi và Lam Ngữ cả đời này cũng không thể báo đáp hết được.

Đứng dậy ôm lấy nha hoàn đã cùng mình lớn lên, mắt Mạc Vũ Nhi cũng ươn ướt:

- Thanh Ngôn, chuẩn bị dần đi thôi, làm tân nương xinh đẹp, về sau ngươi nhất định cũng sẽ hạnh phúc như Lam Ngữ vậy.

Thanh Ngôn rưng rưng gạt đầu:

- Tiểu thư, thành thân rồi tôi cũng không muốn rời khỏi Liễu viên.

Nếu sau này tiểu thư gả vào Vương phủ, nàng cũng sẽ đi theo nhưng giờ lại không nói nên lời.

- Ta mua một căn nhà ở gần chỗ Lam Ngữ cho các ngươi, ngươi giống Lam Ngữ đi, ban ngày ở Liễu viên, tối về nhà.

- Tiểu thư!

Thanh Ngôn vui vẻ ôm chặt Mạc Vũ Nhi, tiểu thư thật hiểu lòng người. “Ác nô” kia không xấu, nàng rất vui mừng.

Mạc Vũ Nhi vui mừng nhắm mắt lại, Lam Ngữ có con, Thanh Ngôn cũng sẽ thành thân, mọi người thân thiết với nàng đều đã an ổn, như vậy nàng cũng không còn gì vướng bận nữa.

Trời cao mây nhạt, để mọi chuyện theo gió bay đi!

24. Chương 24: Nhật Cao Do Tự Bằng Chu Lan, Hàm Tàn Bất Ngữ Hận Xuân Tàn 2

”Đại ca, đêm đầu hạ thật yên tĩnh. Thanh Ngôn thành thân rồi tiểu lâu chỉ còn lại mình muội, lúc canh bốn thức giấc cả tiểu lâu cũng chỉ có muội và chiếc bóng bầu bạn, ánh nến trông cũng thật cô đơn. Muội nhìn bàn học, giường, tủ quần áo, chậu hoa... Chẳng hiểu sao lại cảm thấy bi thương.

Từ Giang Nam đến kinh thành, mua lại Liễu viên, từng nơi trong vườn đều là do muội vất vả bài trí, giờ, tất cả chỉ có thể nhìn thấy trong những giấc mộng đêm về.

Đúng vậy, đại ca, muội phải đi rồi. Không có phương hướng cũng chẳng có ai, không có đích đến cụ thể, là muội muốn đi. Muội chỉ muốn theo ý mình, thoải mái ngao du, có lẽ sẽ bị cảnh trí nơi nào đó hấp dẫn, cũng có thể bị phong tình nơi nào đó mê hoặc, như vậy muội sẽ dừng lại làm khách nhân. Nhưng đường ở phương xa, muội vẫn phải lên đường.

Khi còn nhỏ, phụ thân và huynh trưởng xuất ngoại buôn bán, lúc về nhà thường kể rất nhiều câu chuyện cũ thú vị khiến người ta vô cùng khao khát. Sau này lớn lên, mẫu thân không khỏe lại thêm cuộc sống trôi buộc nên muội không dám đi xa. Giờ mọi thứ đều đã ổn, mẫu thân nói có thể để muội thực hiện ước mộng rồi.

Đời người có giấc mơ có thể thực hiện sẽ luôn cảm thấy thật hạnh phúc.

Muội vui vẻ lên đường mang theo rất nhiều tiền bạc và mẫu thân, đây là tất cả của muội. Thực ra có mẫu thân ở bên dù có tha hương thì cũng sẽ là cố hương, muội nghĩ muội sẽ không cảm thấy cô độc.

Đường phải đi còn quá dài, có thể quay về kinh thành không muội cũng không chắc chắn. Muội đã thu xếp mọi chuyện ổn thỏa rồi, Tầm Mộng phường giao cho Thanh Ngôn, Tầm Mộng các để lại cho Lam Ngữ, Liễu viên cũng đã có người mua rồi, số tiền này sẽ để cho mọi người trong Liễu viên.

Đường như không còn gì vướng bận, muội nghĩ muội có thể an tâm rồi.

Còn đại ca, ngồi trên vương vị, có nhân duyên lại được mọi người tôn trọng, luôn như ngọn núi lớn khiến người ta muốn dựa vào. Những việc muội có thể làm cho đại ca không nhiều, có lẽ chỉ là ở đây nói một tiếng: Bảo trọng!

Mộ Vân kính bút!”

- Mạc tiểu thư đi từ khi nào?

Hướng Toàn lo lắng nhìn thoáng qua gương mặt tuần nhã của Vương gia, từ lúc đưa lá thư này cho Vương gia, hắn cũng chỉ dám nhìn Vương gia vài lần, mỗi lần nhìn lại thấy sắc mặt Vương gia khó coi thêm vài phần, hình như lửa giận đang dấy lên từ trong lòng Vương gia, hơn nữa có xu thế càng lúc càng vượng. Hắn không khỏi lui ra sau vài bước, run run nói:

- Năm ngày trước Hướng Toàn và Thanh Ngôn thành thân nên tiểu thư cho chúng tôi nghỉ ngơi mấy ngày không cần đến Liễu viên, hôm nay chúng tôi qua bên này thỉnh an Mạc phu nhân, người nhà nói tiểu thư và phu nhân lên núi dâng hương. Thanh Ngôn nghĩ phòng tiểu thư mấy ngày không mở sẽ bí nên đi thu dọn, không ngờ chẳng thấy quần áo và sách vở của tiểu thư đâu, chỉ có phong thư này đặt trên bàn trang điểm. Chúng tôi lại vào phòng phu nhân xem thì phát hiện cũng là như vậy, còn cả... còn cả... cả nhà Liễu quân gia cũng không thấy nữa.

- Hướng Toàn!

Hướng Bán nhao lên, mắt đỏ bừng, vẻ mặt giận dữ:

- Ta cho người đến Liễu viên làm gì người quên rồi sao?

Hướng Toàn hoảng sợ đến mức vội quỳ xuống, nghẹn ngào nói:

- Vương gia bảo tôi đi bảo vệ Mạc tiểu thư, tôi không làm được, là Hướng Toàn không xứng chức, Vương gia xin hãy trừng phạt tôi đi.

Lòng Hướng Bán lặng lẽ khóc ra máu:

- Trừng phạt thì có tác dụng gì?

Về mặt hắn đau lòng, bi thống, đôi mắt ôn hòa lấp lánh ánh lệ, hắn ngã xuống ghế, ánh mắt vẫn nhìn đăm đăm không chớp.

Đều nói nước mắt nam nhân không thể rơi đó chỉ là vì chưa đến lúc đau lòng mà thôi. Hướng Toàn thấy Vương gia như vậy cũng không ngăn được nước mắt rơi. Thanh Ngôn nói Vương gia thương yêu Mạc tiểu thư, hắn đã hiểu, vốn tưởng rằng Vương gia chỉ là tán thưởng Mạc tiểu thư, không ngờ lại là tình cảm sâu nặng như vậy.

Mấy hôm trước, Thanh Ngôn thành hôn nàng còn cười khanh khách, bận rộn mọi chuyện, hôn lễ vừa náo nhiệt vừa vui mừng. Trong yến tiệc nàng rất ân cần chăm sóc Lam Ngữ đang mang thai. Với những người nàng thương yêu nàng luôn đối xử rất tốt mà không cần báo đáp lại. Nhưng vì sao với hắn nàng chỉ có một câu “Bảo trọng!” rồi phát tay áo bỏ đi chẳng chút lưu luyến. Hắn thực sự khiến nàng dễ dàng buông tay sao? Sao nàng có thể an lòng không chút vướng bận mà đi?

- Không!

Hướng Bán hét lớn một tiếng rồi đứng lên, hai tay điên cuồng ném đồ trước mặt đi, nhất thời ầm chén vỡ nát, trước mặt hỗn độn. Hắn bỗng nhiên rút bảo kiếm trên tường ra, dùng sức đâm vào những bức tượng.

- Vì sao? Vì sao?

Vì sao nàng nói đi là đi, không phải để cho nàng tự nhìn rõ tâm ý mình sao? Không phải lặng lẽ an ủi trái tim mẫn cảm của nàng sao? Lần đó nàng như con thú nhỏ bị hoảng hốt, luôn trốn tránh thật xa, như vậy hẳn cũng vẫn không rời không bỏ nhưng nàng vẫn đi, đi rồi. Nàng đã đồng ý sẽ không làm chuyện điên rồ nhưng rồi vẫn làm. Hắn vút bảo kiếm đi, ngửa mặt lên trời cười lớn, vẻ mặt vô cùng chua xót.

- Người đâu!

Một thị vệ chạy vào, hoảng hốt nhìn Hướng Bân.

- Đi! Đốt sạch Tầm Mộng phường, Tầm Mộng các cho ta, niêm phong Liễu viên lại.

Giọng nói của Hướng Bân khàn khàn, thâm trầm, thị vệ sững sốt một hồi nhưng rất nhanh chóng lại lên tiếng đáp lời rồi đi.

- Vương gia, Vương gia, trăm ngàn lần không được!

Hướng Toàn muốn cản lại nhưng lại bị Hướng Bân đẩy ra. Nàng không phải là không nhớ điều tốt của hắn sao? Vậy thì hãy nhớ rõ điều xấu xa của hắn đi, ít nhất cũng là sự vương bận. Tầm Mộng phường, Tầm Mộng các đã không còn nàng, giữ lại chỉ khiến người ta đau lòng mà thôi.

- Từ hôm nay trở đi, người mà Thanh Ngôn về vương phủ đi, Quan Mục Dĩ vào cung làm họa sĩ, già trẻ lớn bé trong Liễu viên cũng giải tán đi!

Trong một khắc ngắn ngủi, Hướng Bân như tiêu tụy đi mấy phần khiến Hướng Toàn càng nhìn càng tự hận chính mình.

- Vương gia, để tôi đuổi theo đi! Chân trời góc biển tôi cũng sẽ phải mang được tiểu thư quay về.

Hướng Toàn nói như chém đinh chặt sắt.

Hướng Bân âm thầm lắc đầu, đã bốn ngày rồi, đi đâu mà tìm, dựa vào trí tuệ của nàng, muốn tránh một người thì thật dễ. Lần này trừ phi nàng tự mình trở về, chủ động ở lại, hắn sẽ không chủ động đuổi theo. Hắn muốn nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên hắn. Nếu nàng không muốn về thì hãy để nàng được tự do đi! Không biết giờ nàng đang ở đâu, có khỏe không? Mỗi một ngày đều thật chán nản, bởi vì vô cùng nhớ nhung mà đau khổ, càng lâu dần sự nhớ nhung lại càng kéo dài đến vô biên vô tận. Sự dằn vặt ấy khiến người ta đau lòng tự như sóng biển ngày nào cũng cuộn cuộn dâng trào, vĩnh viễn không hề ngừng lại, đến chết mới thôi.

Thì ra người ngốc là chính mình! Hướng Bân cô đơn thở dài một tiếng.

- Hướng huynh, vì sao lại đốt Tầm Mộng phường?

Lãnh Như Thiên vừa kêu la vừa chạy vào trong, đằng sau là Tề Di Phi bị phần. Hai người nhìn thấy tình hình bên trong thì vội im bặt, nhìn qua Hướng Bân.

Khóe miệng ôn hòa của Hướng Bân khẽ cười lạnh lùng:

- Sao thế, tiểu vương làm việc cũng cần báo cáo các người sao?

- Người!

Hai người chưa từng thấy Hướng Bân nói chuyện kiêu này bao giờ.

- Tốt xấu gì thì Tầm Mộng phường cũng là cửa hàng của Mạc phủ, lại không phạm pháp, vì sao người lại đốt.

- Ta nhìn chương mắt.

Ngữ điệu thản nhiên của Hướng Bân khiến hai người khó hiểu, lại quay sang nhìn Hướng Toàn ở bên đang rưng rưng nước mắt thì nhìn dò hỏi. Hướng Toàn cúi đầu buồn bã nói:

- Tiểu thư đi rồi, sẽ không quay về nữa!

Tề Di Phi vừa nghe những lời này thì đầu óc trống rỗng, thiếu chút nữa không đứng vững nổi. Hắn kéo Hướng Toàn qua:

- Người đang đùa đúng không?

Hướng Toàn lắc đầu.

Sắc mặt Tề Di Phi tái nhợt trong chớp mắt. “Ta không giết Bá Nha nhưng Bá Nha lại vì ta mà chết!” Nếu lúc trước không nói ra, không truy hỏi thì có lẽ bây giờ nàng vẫn vui vẻ ở lại kinh thành, như vậy ít nhất còn có thể nhìn thấy nàng. Nàng thực sự không yêu thương hắn, bằng không sẽ chẳng rời đi một cách tuyệt tình như vậy. Lúc này Tề Di Phi mới chính thức tỉnh ngộ, tình cảm không phải là người nguyện ý trao thì người ta sẽ nguyện ý nhận. Hạnh phúc của nàng không phải là do hắn mang đến.

Nhìn gương mặt tuấn tú hơi vắn vẹo của Hướng Bàn, Tề Di Phi không khỏi thở dài. Hắn chắc chắn sẽ đau không kém mình! Quả là Vũ Nhi và hắn thương yêu nhau, vì sao ta không nhìn ra sớm hơn. Ta đối xử với Vũ Nhi không tốt bằng hắn. Nghĩ vậy, vẻ mặt hắn trở nên nghiêm nghị, hắn bước lên trước, vỗ vỗ vai Hướng Bàn.

- Hướng huynh, từ hôm nay trở đi, ta sẽ thay Vân Bằng lo toan chuyện của Vũ Nhi, trở thành huynh trưởng của nàng. Mà người nhất định phải đối xử với Vũ Nhi thật tốt, đừng để nàng phải đau lòng dù là một chút.

Hướng Bàn cười khổ nhìn hắn:

- Sự độ lượng của Di Phi khiến ta rất cảm động, đáng tiếc ta không làm được, nàng vẫn đi rồi.

- Dù sao nàng mới 17 tuổi, có rất nhiều chuyện không thể nhìn thấu. Mạng lưới làm ăn của Tề phủ trải rộng khắp nước, ta sẽ có cách tìm nàng về.

- Không, Di Phi, đừng đi tìm. Đừng quấy rầy nàng, nếu như trong lòng nàng thật sự có ta, có một ngày nàng sẽ trở về. Như vậy, nàng sẽ mãi mãi không rời đi nữa.

- Hướng huynh, người...

Cuối cùng Tề Di Phi cũng hiểu hắn thua ở đâu.

- Người hiểu rõ nàng hơn ta, người thực sự đã cho nàng được hoàn toàn tự do, bao dung săn sóc và cố chấp, ta thực sự không bằng người!

Hướng Bàn thở dài nặng nề, thế thì sao chứ? Không phải nàng vẫn không tin hắn sao? Hắn muốn đánh cược một lần, có một ngày nàng sẽ trở về. Chỉ cần nàng chịu về, một năm, hai năm, mười năm... Chỉ cần hắn còn chưa già đến mức không đi nổi thì hắn đều nguyện ý chờ đợi.

- Hướng huynh, ta sẽ chúc phúc cho người! Nếu sau này nàng quay về, ta sẽ cố hết sức của một người huynh trưởng để nàng được rạng rỡ xuất giá!

- Chỉ mong có ngày đó!

Lãnh Như Thiên nhìn hai người bọn họ, không khỏi thầm thấy may mắn vì bên tiểu quận chúa chỉ có một mình hắn. Tuy rằng tiểu tử giả kia suýt thì đi vào lòng tiểu quận chúa nhưng sau khi chuyện đã sáng tỏ hắn cũng không ăn dấm chua. Ngày đó quận chúa đến Tầm Mộng phường xin lỗi, tiểu tử kia mỉm cười ngồi đó nói sẽ không để ý, hắn còn tưởng thật. Thì ra nàng đang nói dối, nếu Bối Nhi biết nhất định sẽ rất tự trách mình! Vừa nghĩ đến Bối Nhi lòng Lãnh Như Thiên mềm lại, vẻ hung dữ trên mặt cũng dịu đi mấy phần.

Nhìn Hướng Bàn chẳng còn sức để nói chuyện nữa, Tề Di Phi kéo Lãnh Như Thiên cáo từ. Vừa ra khỏi Hướng phủ, Tề Di Phi dắt ngựa đề nghị cùng đi một chút. Lãnh Như Thiên nhìn hắn khó hiểu nhưng vẫn gật gật đầu.

Đi một hồi, nhìn hắn không nói một lời, Lãnh Như Thiên buồn bực nói:

- Tề huynh, sao người không nói gì?

Tề Di Phi dừng bước, lặng lẽ nhìn hắn:

- Như Thiên, ta nghĩ ta nên thành thân.

- A!

Lãnh Như Thiên trợn trừng mắt, mấy hôm trước chẳng phải hắn còn sống chết đuổi theo giả tiểu tử kia không buông sao?

- Thiên kim muốn gả vào Tề phủ rất nhiều, ta nghĩ nhất định sẽ có người dịu dàng lương thiện, chỉ cần nàng hiếu kính với cha mẹ ta, có thể sinh con nối dõi cho Tề gia là được.

Tề Di Phi lặng lẽ nhìn ra phương xa, nữ tử như vậy chắc cũng không khó tìm chứ!

- Nhưng trong lòng ngươi thì sao? Thích nàng sao?

Khuôn mặt tuấn tú kia của Tề Di Phi khiến biết bao thiên kim trong kinh thành điên cuồng đó.

- Ta sẽ tôn trọng nàng để cho nàng không phải lo chuyện cơm áo.

Chỉ có thể cho nàng những thứ đó, những chuyện khác tạm thời hắn không thể cho nàng.

- Ai, người tội gì vội vã thành thân chứ, tìm một người mình yêu thương không tốt sao?

Tề Di Phi cười yếu ớt:

- Ta chỉ muốn nàng chung tình với ta là được.

Chung tình với người khác sẽ luôn lo được lo mất, quá mệt mỏi. Hắn thành thân, cha mẹ sẽ an tâm, người nào đó ở phương xa biết được chắc chắn cũng sẽ quay về.

- A!

Lãnh Như Thiên không hiểu rõ ý của hắn, chỉ đành chậm rãi đi cùng hắn, đi về nơi xa xôi...

25. Chương 25: Hà Dương Cộng Tiễn Tây Song Vũ, Khước Thoại Ba Sơn Dạ Vũ Thì.

Trần nhỏ Giang Nam.

Trần nhỏ quả thật rất nhỏ, chỉ có mấy hộ dân nhưng rất nhiều cầu. Kiều đều sơn đỏ thắm, cô đơn độc lập, tinh xảo và uyển chuyển, thanh quý và tao nhã. Một con sông vắt qua trần nhỏ, bên bờ sông đầy những tảng đá lớn, rêu phủ xanh rì làm bạn với nước sông róc rách. Những gốc tùng cổ kính cao lồng lộng càng khiến trần nhỏ thêm thanh tú. Qua trần nhỏ là một khu ruộng lớn, có mấy người nông dân đang đứng bên bờ ruộng.

Ở giữa một nhà là mấy gian phòng, hàng cây ăn quả dày đặc vây quanh, bờ tường bằng bùn đất đầy những dây bìm bịp, trước cửa là một giếng nước, mấy con gà đang nhàn nhã đi trong sân, trong phòng, bên trên là những xà nhà không sơn, mấy ô cửa sổ vốn sơn son đỏ thắm giờ đã bong tróc đi, đồ đạc làm từ trúc sáng bóng, mấy món đồ trang trí nhỏ, một quyển sách bị gió thổi loạn, tất cả cho thấy cuộc sống nhàn nhã, thanh cao của gia chủ.

Phòng bếp ở phía tây, có một nha đầu đang nấu cơm, đầu toát mồ hôi, Liễu đại gia nói hôm nay phu nhân và tiểu thư tới, nàng phải biểu hiện cho thật tốt, nhà này trả lương không ít, còn hơn làm ruộng nhiều. Nghĩ vậy, tiểu nha đầu lại cười thật hồn hậu.

Hai cỗ xe ngựa chậm rãi đi men theo con đường đầy đá vụn, một cô nương che mặt cùng một vị phu nhân sang trọng xuống xe, một thanh niên chuyển mấy rương hòm từ trên xe xuống.

Liễu Tuấn từ trong phòng bước ra đón:

- Phu nhân, tiểu thư, hai người đã đến rồi, mấy ngày nay tôi đều đứng ngồi không yên, sợ có sơ xuất gì thì biết phải làm sao đây?

Mạc phu nhân nhìn xung quanh, hít sâu một hơi rồi mỉm cười nói:

- Không phải chúng ta vẫn tốt đó sao! Đã lâu không đi ra ngoài, đi du sơn ngoạn thủy, phơi nắng ấm áp, ngửi hương hoa cỏ thơm ngát, thật sự rất thư thái đó! Vũ Nhi, con nói đúng không?

Vũ Nhi sau lớp khăn che mặt cũng cười gật gật đầu:

- Liễu tổng quản chọn nơi này rất được, tĩnh lặng cũng không bị người ngoài quấy nhiễu. Về quê không khí tươi mát, rau gạo cũng tươi xanh, thật tốt!

Nàng vén khăn che mặt lên, gương mặt thanh tú mỉm cười như hoa, vẻ mặt thật dịu dàng.

- Tiểu thư gầy đi một chút đó, khí sắc phu nhân lại rất tốt.

Liễu Tuấn sợ hai người phơi nắng lâu sẽ mệt, vội mời các nàng vào trong. Người con trai kia ngại ngần không thừng đi theo sau, Liễu Tuấn thương yêu hỏi:

- Hoa Nhi, mệt sao?

Người kia cười cười lắc đầu. Để tiểu thư và phu nhân cho người khác chăm sóc thì Liễu Tuấn không an toàn, vừa đến Giang Nam tìm được chỗ nghỉ tạm thì ông đã bảo con trai đang làm ở xưởng tơ lụa Giang Nam lặng lẽ lên kinh thành đón hai người.

Mạc Vũ Nhi nhìn thư phòng và phòng ngủ thì rất thích, lão quản gia vẫn rất hiểu tính cách của nàng. Liễu Tuấn rót hai chung trà xanh:

- Phòng ở tôi không sửa lại, sợ khiến người ta để ý. Ở đây tuy thanh tĩnh nhưng được cái ít người đến, cũng chỉ có một số nông dân gần đây qua lại cho nên phu nhân và tiểu thư cứ an tâm ở lại. Một số đồ dùng hàng ngày tôi đã bảo Hoa Nhi đi mua, thêm chút thời gian nữa xưởng tơ lụa cũng sẽ đưa quần áo và đồ ăn đến.

Xưởng tơ lụa là sau khi tiểu thư mở Tầm Mộng phường thì cùng người khác gây dựng, đặt tại Giang Nam, giờ đến đây thì đương nhiên phải trông cậy vào đó.

- Ủm, Liễu tổng quan đúng là chu đáo cẩn thận, lại mời thêm ba nha đầu đi, một người nấu cơm, một giặt quần áo thu dọn nhà ở, một người chăm sóc mẫu thân, phải lạnh lợi một chút. Mấy năm qua Tầm Mộng phường kiếm được một khoản không nhỏ, không cần sống quá kham khổ, ông đừng mãi bận rộn nữa, cũng nên hưởng phúc đi thôi.

Mạc Vũ Nhi cảm kích nhìn Liễu tổng quản, mấy năm nay chỉ cần có việc thì ông sẽ luôn chạy trước chạy sau.

- Mua mấy căn nhà ở gần đây, giúp Hoa Nhi lấy vợ đi! Từ nay về sau, nơi này ông là chủ hộ, tôi và mẫu thân không cần lộ diện, có ai hỏi thì nói là họ hàng từ xa đến thăm.

- Vâng, tôi đã thuê đến rồi, đó đều là các cô nương nhà nông, rất giản dị.

Lời của tiểu thư như đã nhìn thấu hồng trần, chỉ có lúc nhìn phu nhân thì mới có chút tình cảm. Liễu Tuấn thở dài thương cảm.

Mạc phu nhân nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nữ nhi, hai mắt khép lại như đang đè nén cảm xúc gì đó:

- Vũ Nhi, con còn nhỏ, theo mẫu thân về quê rất thiết thời.

Đây là nơi dưỡng lão, sao có thể để một cô nương như hoa ở lại mãi. Mạc Vũ Nhi khẽ oán trách:

- Mẫu thân lại nói linh tinh gì đó, có mẫu thân thì mới có nhà, có người nhà ở bên thì còn thiết thời gì. Hơn nữa về quê còn có rất nhiều cảnh đẹp để thưởng thức, con rất tò mò đó.

Liễu Tuấn không đành lòng nhìn phu nhân và tiểu thư lo lắng cho nhau, vội ra ngoài gọi một nha đầu mặc áo hoa đi vào:

- Đây là Hồng Diệp, sau này sẽ chăm sóc cho phu nhân. Cũng không còn sớm nữa, hai người đi đường cũng mệt mỏi rồi, rửa mặt chải đầu rồi ăn cơm đi thôi! Tiểu nha đầu này tay nghề tuy không thể so với liễu viên nhưng cũng tạm ổn đi.

Hồng Diệp ngoan ngoãn đỡ Mạc phu nhân vào phòng. Đã nhiều ngày qua, Liễu đại gia đã dạy dỗ các nàng rất cẩn thận, mặc dù không như khi làm việc ở nhà giàu có nhưng người ta chỉ cần thành tâm học hỏi là

được. Phu nhân đây trông rất thân thiết, tiểu thư kia lại xinh đẹp như tiên tử. Hồng Diệp đi tới, không nhìn được lên quay đầu nhìn Mạc Vũ Nhi, tiểu thư nói chuyện thật dịu dàng, thật khiến người ta hâm mộ.

Thấy mẫu thân vào phòng, Mạc Vũ Nhi không còn tỏ vẻ vui mừng nữa, nàng vẫy tay bảo Liễu Tuấn lui xuống, tự mình đi vào thư phòng, kéo khăn che mặt, hờ hững ngồi xuống trước bàn. Đôi mắt thanh tú lấp lánh ánh lệ, bả vai hơi co lại, thấp giọng nức nở. Từ ngày quyết tâm rời khỏi kinh thành, sợ mẫu thân tự trách mình nên nàng không hề rơi một giọt lệ. Nhưng mỗi giấc mộng đêm về, nàng sẽ luôn khóc rồi giật mình tỉnh giấc, trong giấc mộng là bóng dáng của đại ca, chỉ nhìn thấy lưng mà chẳng thấy người. Nhất định đại ca rất giận nàng, xe ngựa đi một đoạn là cách đại ca thêm một đoạn, lòng của nàng cũng đau đớn thêm mấy phần. Nơi này đã cách đại ca đến trăm núi nghìn sông, nàng cũng chỉ có thể tương tư, nhớ về mọi thứ của đại ca.

Quân văn quy kỳ vị hữu kỳ, ba sơn dạ vũ trường thu trì;

Hà đương cộng tiến tây song chúc, tái thoại ba sơn dạ vũ thì

Trong đầu Mạc Vũ Nhi đột nhiên hiện ra một bài thơ khi đại ca còn sống từng ngâm: Cộng tiến tây song chúc, cộng tiến tây song chúc... bài thơ này đúng là không hên mà thật hợp tâm ý của nàng, chỉ là bài thơ mang đầy hi vọng còn nàng thì vĩnh viễn không hên gặp lại. Nghĩ vậy, làn thu ba của nàng lại hiện lên vẻ u buồn nồng đậm.

Không có nhà cửa che đi, ánh mặt trời vừa lên, con đường quê đã trải đầy ánh nắng vàng rực rỡ, làn sương mỏng manh phủ trên đồng ruộng, những giọt sương đêm đọng lại trên tán cây theo gió sớm mai lặng lẽ rơi xuống.

Mạc Vũ Nhi khoác áo, lặng lẽ mở cổng nhà, đi dọc theo con đường mòn bên ruộng. Người nông dân sớm đã ra ruộng cấy bừa, thấy trên bờ có một cô nương thì lớn tiếng ân cần hỏi thăm, Mạc Vũ Nhi mỉm cười đáp lại, đến đây được một thời gian, chốn quê mùa chất phác này khiến nàng rất bình tĩnh. Nàng không ngủ được nhưng lại sợ quấy nhiễu mọi người nên sáng sớm đã ra ruộng đi dạo. Ban đầu còn có chút sợ hãi nhưng những người nông dân chân thành đã nhanh chóng phá tan nỗi sợ hãi của nàng. Nàng và bọn họ dần dần quen thân, có khi còn đứng bên bờ xem bọn họ làm việc. Bọn họ cũng chưa từng gặp được cô nương nào xinh đẹp như vậy, lại càng cố gắng biểu hiện.

Sáng nay, trên bờ ruộng còn có một người rảnh rỗi. Một thư sinh dắt ngựa đi tới, gương mặt hần gầy gò nhưng đôi mắt rất sáng, thấy Mạc Vũ Nhi, hiển nhiên có chút bất ngờ nhưng vẫn lễ phép gật đầu:

- Cô nương, xin hỏi đường lên trấn trên đi thế nào?

Mạc Vũ Nhi đỏ mặt:

- Tôi không phải là người ở đây, mấy người dân bên kia nhất định sẽ biết.

Thư sinh kinh ngạc nhìn nàng khiến nàng cúi gằm mặt xuống, đi theo bờ ruộng ra đằng trước.

- Vị công tử này, đường đến trường học là ở phía trước kia, nhìn thấy một gốc đại thụ thì quẹo vào, lại đi tiếp, đến một chiếc cầu gỗ nhỏ, bên cầu có mấy dãy nhà trắng, chính là ở đó. Chắc công tử là tiên sinh mới đến sao?

Nông dân bước lên cười hỏi.

- Đúng vậy! Thư sinh gật đầu.

- Trường học thiếu tiên sinh đã lâu, bọn trẻ đang rất chờ mong đó.

Thư sinh mỉm cười cảm tạ người nông dân, dắt ngựa đi về phía trước, không nhìn được quay đầu nhìn Mạc Vũ Nhi, lại phát hiện nàng đã sớm đi xa rồi. Chốn quê mùa lại có được nữ tử khí chất thanh nhã như vậy, đúng là lạ.

Trong đêm tuyết rơi tán loạn, chuyện vui vẻ nhất chính là ngồi bên lò than hồng, uống rượu ấm, cùng bạn bè hàn huyên trắng đêm. Chuyện tao nhã này, kinh thành tứ thiếu rất hào hứng. Trong nhà phòng của Túy Tiên lâu, tiểu nhị lúc hâm rượu lúc lại mang canh nóng lên. Từ khi tứ thiếu bước vào, cả phòng sớm đã được chuẩn bị kỹ càng.

Phủ đi lớp tuyết rơi trên người, bốn người cởi áo choàng, cầm mũ cáo, đến bên lò hơi tay, lòng không khỏi thoải mái lên. Hường Bân vén rèm cửa nhìn tuyết rơi trắng trời, nhớ tới một người sợ lạnh, không biết giờ nàng có khỏe không? Thời gian trôi thật nhanh, nàng đã đi được gần một năm rồi! Hoàn toàn bất vô âm tín, ngày ấy đến Quan Mai các, chuông quầy còn hỏi thăm về nàng, ai cũng luôn nhớ đến nàng, còn nàng thì sao, đã quên hết mọi người chăng?

- Hường huynh, đóng cửa sổ, đóng cửa sổ, nào, uống rượu!

Lãnh Như Thiên kéo Hường Bân ngồi xuống. Rượu đã rót đầy, Vệ Thúc Văn cười nói:

- Còn Hường huynh gì, phải gọi là đại cữu cữu! Thêm vài ngày nữa là người lấy tiểu quận chúa rồi.

Lãnh Như Thiên cười cười, vẻ mặt ngây ngô, thỏa mãn khiến Hường Bân thở dài. Bối Nhi đã đồng ý lời cầu hôn của Như Thiên, thực ra hẳn rất bất ngờ nhưng đây là chuyện tốt, hẳn cũng thành tâm chúc phúc cho bọn họ. Nếu Bối Nhi có thể bớt tùy tiện đi một chút thì tốt rồi.

Tề Di Phi vẫn như trước, khuôn mặt lãnh khốc không tỏ vẻ gì, nghe chuyện thú vị cũng chỉ nhướng mắt lên nhìn.

- Tề huynh, nghe nói đại tẩu có thai, có đúng không?

Lãnh Như Thiên hưng phấn hỏi. Tề Di Phi gật đầu:

- Tin tức của người thật nhanh nhạy!

- À, cũng là ngày đó đến quý phủ nghe mẫu thân người nói, bà cười rất vui vẻ đó.

Hường Bân nhìn Tề Di Phi, vẻ mặt hẳn không có niềm vui của người sắp làm cha mà có vẻ thoải mái vì đã hoàn thành nhiệm vụ. Mùa thu, hẳn cưới một thiên kim nhà phú thương. Người kia điềm tĩnh, xinh đẹp tuyệt trần, nghe nói hai người kính trọng nhau như khách. Hường Bân không thích giữa vợ chồng lại có sự tương kính như tân đó, như vậy quá xa cách. Nhưng mỗi người đều có cách sống của riêng mình, Di Phi sắp có con rồi, Như Thiên cũng sắp thành thân, Thúc Văn cũng đã có hồng nhan tri kỷ, chỉ còn người trong lòng hẳn, giờ chẳng biết phiêu bạt nơi nào?

Bốn người nâng chén rồi đều tự ăn uống. Vẻ mặt Vệ Thúc Văn có chút men say, hẳn lại rót rượu cho mọi người, tự bưng chén lên:

- Một ly này là muốn chúc mừng Như Thiên sắp thành hôn, cũng chúc Di Phi sắp làm cha.

Hắn lại nhìn qua Hường Bân:

- Còn muốn nói lời xin lỗi Hường huynh nữa.

Ba người nhìn nhau khó hiểu:

- Vệ huynh, hai cái đầu còn thông nhưng cái sau nói xin lỗi là sao? Chẳng lẽ người đã làm gì có lỗi với Hường huynh sao?

- Ai, ngày ấy Liễu công tử bị nhìn thấu thân phận, ta có nói một số lời không nên, nhất định khiến nàng rất đau lòng, thực sự đó là vì an ủi Tề huynh chứ cũng không phải là ý tứ của ta nhưng nhất định nàng đã coi đó là thật. Sau này ta lại không ra mặt giải thích nên mới khiến nàng đi tha hương, ả, tuy rằng nàng còn nhỏ tuổi nhưng ta vẫn rất kính trọng nàng.

Hường Bân vỗ vỗ vai Vệ Thúc Văn:

- Mộ Vân sẽ không để bụng đâu, nàng đi là vì có chút khúc mắc, không phải là vì người.

- Ai, giả tiểu tử kia, mùa đông năm ngoái còn cùng ta biện luận thế nào là nam nhân chân chính, ta còn bị hắn hù dọa. May mà đó không phải là nam nhân thực sự, bằng không sao ta có thể so sánh với hắn được.

Lãnh Như Thiên ở bên cầm thán.

Tề Di Phi bưng chén rượu lên uống, nhìn vào lò than đến xuất thần, giả tiểu tử kia, hẳn sẽ chẳng thể nào nhớ mong được nữa!

Nhắc tới Mộ Vân, vẻ mặt Hường Bân dịu dàng hơn rất nhiều, khuôn mặt tuấn nhã càng thêm thân thiết. Nàng luôn rất đặc biệt:

- Mộ Vân tuy rằng trông như đại nhân nhưng thực ra trong lòng chỉ là một đứa trẻ, vẫn rất nghịch ngợm, quỷ quái.

- Có khi còn như con nhím con nưa!

Lãnh Như Thiên bồi thêm một câu khiến mọi người đều mỉm cười.

- Hường huynh! Nghe nói Hoàng thượng vì chuyện hòa thân mà luôn thúc giục người, người tính sao đây?

Vệ Thức Văn hỏi, Tề Di Phi đột nhiên tỉnh táo lại:

- Thực sự có việc này sao?

Hường Bân mỉm cười:

- Chuyện này ta sẽ có cách đối phó, công chúa chỉ hợp với Hoàng thượng, ta không muốn trèo cao, chỉ muốn đứa trẻ nghịch ngợm kia mà thôi.

Tề Di Phi khẽ thở phào, nhìn Hường Bân mỉm cười ôn hòa, nghĩ lại, lòng hẩn nhất định rất nhớ Vũ Nhi rồi! Hẩn đốt Tầm Mộng phùng, Tầm Mộng các, lại giữ lại toàn bộ người của Liễu viên, tất cả vẫn an bài như khi Vũ Nhi còn ở kinh thành. Nghe nói có đôi khi hẩn còn vào tiểu lâu ở Liễu viên ở mấy ngày. Sĩ tình như vậy, trời đất cũng phải cảm động.

Ai dà, tất cả những điều này, Vũ Nhi, nàng có biết không?

Đêm tuyết rơi lạnh giá, bốn người không khỏi nhớ đến bóng dáng tú nhã kia.

26. Chương 26: Hà Dương Cộng Tiễn Tây Song Vũ, Khước Thoại Ba Sơn Dạ Vũ Kỳ 2

Sau mùa đông, việc đồng áng cũng thanh nhàn hơn nhiều. Lúa mạch vừa mới đâm chồi, từ xa nhìn lại là một màu xanh ngắt khiến mùa đông đơn điệu như thêm chút sắc màu. Bờ sông và bờ ruộng lạnh đến độ đóng băng, trên cây còn sót lại mấy chiếc lá vàng thưa thớt khiến người ta nhìn mà cảm thấy ưu sầu. Bờ sông bị đóng băng cũng không cô đơn, những bụi cỏ lau lay động trong gió. Không lâu sau, trời bắt đầu có tuyết rơi, những bông tuyết bao phủ lên toàn bộ đất trời, khắp nơi đều trắng xóa một mảnh. Mùa này trừ phi có việc gấp phải ra ngoài còn không mọi người đều ở trong nhà, nam nhân sửa sang lại phòng ốc, nông cụ, nữ nhân làm giày khâu áo cho cả nhà, còn phải chuẩn bị đồ tết, không lâu nữa là sang năm mới rồi.

Nhà mới của Liễu Hoa Nhi đã được dựng xong trước tết, ngôi xanh thềm xanh, hành lang gấp khúc, ở giữa chốn nông dã trông thật khí phái. Liễu Tuấn lấy cho hẩn một người vợ, là một cô nương khỏe mạnh trong thôn, sang năm sẽ lấy về nhà. Mạc phu nhân bảo Liễu Tuấn qua ở với con, bên này có mấy nha hoàn lo liệu là đủ rồi. Liễu Tuấn nói gì cũng không nghe, nào có đạo lý chủ nhân ở mà hạ nhân lại tránh ra. Không nói nổi ông, Mạc phu nhân lại bảo cả Liễu Hoa Nhi cũng qua bên này ăn tết. Bên này chỉ có bà và Mạc Vũ Nhi, quả thực cũng có chút lạnh lùng. Vũ Nhi cả ngày không đọc sách thì là vẽ tranh, ngoài lúc gặp bà thì còn cười nói đôi câu, lúc sau thì mặt ủ mày chau, vẻ u sầu còn sâu hơn cả nước sông. Mạc phu nhân luôn thở dài, không khỏi nghi ngờ, rời khỏi kinh thành rốt cuộc là đúng hay sai?

Mặc dù về quê nhưng đêm giao thừa Liễu Tuấn vẫn treo đèn lồng từ sớm, dán giấy đỏ lên song cửa sổ, treo câu đối, đốt thêm nến, treo dây ớt dây ngô dài bên cửa sổ, bàn trong phòng khách chất đầy pháo, phòng bếp làm nhiều đồ ăn, mấy ngày trước đã bắt đầu chuẩn bị. Ông mong mọi chuyện đều được cát tường, phu nhân và tiểu thư trong lúc bế tắc hồi hương cũng có thể vui vẻ đón năm mới sang.

- Chữ ai đây, nét bút cứng cáp tao nhã, người viết chữ này nhất định rất tiêu sái lỗi lạc.

Mạc Vũ Nhi nhìn câu đối dán trên cửa, tán thưởng khen. Người nông thôn tiết kiệm, câu đối đều là mua giấy rồi mời người có chút học vấn trong thôn đến viết hộ. Nghĩ nơi thôn quê này cũng có ngọa hổ tàng long, chữ thể này luyện ra được cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Liều Tuấn mỉm cười:

- Đây sao, là tiểu nhân nhờ bằng hữu là Trình phu tử viết.
- Bằng hữu của ông?

Mạc Vũ Nhi hiểu kỳ, sau khi đến đây Liều Tuấn dần quen thân với người trong thôn, cả người trấn trên cũng dần dần quen biết nhưng chưa từng nói ông có bằng hữu.

- À, Trình phu tử là tiên sinh ở trường học, lần trước có người trong thôn mừng thọ, phu nhân bảo tôi đưa chút lễ qua. Người ta giữ lại ăn cơm, vừa khéo tôi lại ngồi cùng bàn với Trình phu tử. Tôi chưa từng thấy thư sinh trông yếu ớt nào lại uống rượu hào sảng, nói chuyện khôi hài như vậy, lại còn thông thư đạt lễ. Tôi không khỏi nói chuyện nhiều hơn với hắn đôi câu, hắn và ông già này dần hợp ý. Sau đó tôi lại qua trường học gặp hắn mấy lần, cùng nhau uống rượu, câu cá. Cứ như vậy chúng ta trở thành bạn vong niên.

Nói đến đây, khuôn mặt Liều Tuấn ánh lên niềm vui sướng.

Tiên sinh? Mạc Vũ Nhi nhớ lại, đó là vị tiên sinh có đôi mắt trong sáng từng hỏi thăm đường với nàng.

- Về quê rất cô đơn, có người bạn cũng không tồi, đêm gió tuyết ngồi bên bếp lò tâm sự, uống rượu ngâm thơ, đó chính là chuyện thú vị trong cuộc đời.

Mạc Vũ Nhi cười nói với Liều Tuấn, thấy Hồng Diệp đỡ mẫu thân vào phòng thì vội bước lên đón.

- Mẫu thân, còn chưa đến giờ ăn tối mà? Đại sảnh lạnh lắm, về phòng ngồi nghỉ chút đi.

Mạc phu nhân cười trêu mếu nhìn con gái, trong ba lớp ngoài ba lớp, áo phủ kín người, bà mỉm cười:

- Vũ Nhi, có phải con lấy hết quần áo ra mặc lên người không vậy.

Mạc Vũ Nhi ngượng ngùng nhìn lại mình, cũng cười nói:

- Nông thôn thưa thớt rộng rãi nên mùa đông rất lạnh, không thể so với kinh thành nhà cửa cây cối chật ních, nhiều người, lò sưởi cũng nhiều nên con mới mặc thế này, khỏi bị lạnh!

Nàng vẫn không thể quên được kinh thành, Mạc phu nhân đau lòng nhìn qua, sợ Vũ Nhi thấy vẻ không nỡ của mình:

- Vũ Nhi, sang năm chúng ta đổi qua nơi khác đi, nơi này không có nhiều người, lại cách xa thị trấn, mua gì cũng bất tiện. Vũ Nhi lại có thể có thêm bạn, cùng nhau đi dạo phố, ra tửu lâu ăn cơm.
- Mẫu thân, chốn thôn quê này rất tốt, khí sắc của mẫu thân tốt hơn trước kia nhiều, giờ con thấy mọi thứ đều ổn, tạm thời không muốn rời đi.
- Ai, nơi này chỉ hợp để dưỡng lão chứ cũng không hợp để con ở lâu.

Xung quanh không phải nhà nông thì cũng là ngư phủ, Vũ Nhi ở đây mãi thì có tìm được ai xứng đôi, sang năm Vũ Nhi đã 18 tuổi rồi!

Mạc Vũ Nhi ôm lấy mẫu thân làm nũng:

- Mẫu thân, vui vẻ chút đi, hôm nay là lễ mừng năm mới. Phải nhớ rằng nơi có mẫu thân thì sẽ có Vũ Nhi, không được nói gì khác, nếu sau này mẫu thân không thích ở đây nữa thì chúng ta rời đi, con nghe nói ở phương Nam không có mùa đông, quanh năm trái cây dồi dào, liễu xanh hoa tím, rất thoải mái đó! Muốn chuyển nhà cũng được!

Mạc phu nhân lườm con gái rồi bật cười:

- Thế thì xa lắm, chắc phải đi đến 3,4 tháng nữa mới, đời người quá ngắn, mẫu thân cũng không mong như vậy.
- Đúng thế đúng thế, vẫn nên ở tạm đây đi!

Mạc Vũ Nhi cười đắc ý nhưng lòng lại thoáng đau đớn. Có được một mái ấm gia đình thật chẳng dễ dàng, chẳng ai muốn làm chim di cư, một năm bốn mùa luôn bay đi bay về, mẫu thân đã già, đâu thể đi đi lại lại

mãi được. Hơn nữa, ở đâu mà chẳng cô đơn, ở chốn quê mùa này còn có được chút yên tĩnh, bình thản thì có gì là xấu.

- Phu nhân, tiểu thư, Liễu đại gia đốt pháo rồi.

Hồng Diệp vui mừng nhìn ra ngoài cửa, tiếng pháo ã ã vang lên vui vẻ, nàng không khỏi bật cười.

Sự vui mừng của Hồng Diệp khiến Mạc Vũ Nhi và Mạc phu nhân cũng vui theo. Trong vườn, Liễu Tuấn và Liễu Hoa Nhi xếp pháo thành chuỗi dài rồi dùng nhang thơm để đốt, chỉ nghe tiếng pháo nổ liên tiếp, ánh lửa bắn ra, đám nha hoàn cười vui vẻ, nhảy nhót hát ca, Mạc phu nhân ôm con gái, thở dài nghĩ: Lại một năm nữa trôi qua!

- Cô nương là họ hàng của nhà họ Liễu sao?

Trình phu tử nhìn nữ tử thanh tú bên bờ ruộng, quần áo trắng khiến quang cảnh xung quanh như nhạt nhòa đi, làn váy bay bay tựa như sắc trời tuyệt đẹp giữa nhân gian, hần bật thốt lên hỏi.

Đội hồi lâu mới đợi được đến khi xuân về hoa nở, hương thơm nồng nàn, suy nghĩ như ngưng đọng lại. Mạc Vũ Nhi dậy sớm định một mình đi ngắm cảnh, không ngờ lại tình cờ gặp Trình phu tử.

Nàng hơi cúi người với hần rồi đi lướt qua, hần là bằng hữu của Liễu Tuấn, nàng cũng không để tâm đến sự lỗ mãng của hần.

- Người bỏ qua người khác như vậy là ra vẻ thần bí hay tự cho mình là thanh cao.

Trình phu tử hưng phấn hỏi.

Mạc Vũ Nhi không quay đầu, nhìn bụi hoa dại dưới chân, lạnh lùng nói:

- Thanh cao thì sao, thần bí thì sao?

- Thần bí ư? Khiến người ta muốn đoán định, dần dần khiến người ta khắc sâu vào lòng, thanh cao ư, là không giống như người thường làm, vẫn là muốn người khác nhìn thêm một cái đi!

- Vậy sao? Có lẽ nữ tử nào đi qua trước mặt người cũng đều muốn người – tài tử đệ nhất Giang Nam Trình phu tử liếc mắt nhìn một cái! Thực ra thần bí cũng được, thanh cao cũng thế, đều chỉ biểu đạt một ý tứ, coi ta là người qua đường là tốt rồi.

Trình phu tử không để ý đến sự châm chọc trong giọng nói của nàng, kinh ngạc nói:

- Người biết ta?

Trốn ở nơi thôn quê này dạy học là vì sợ những hồng nhan kia tìm đến, không ngờ nàng lại biết hần.

- Điện đảo trường thi, náo loạn thanh lâu, vì hồng nhan vứt bỏ ngàn vàng, tài tử Giang Nam danh tiếng vang xa, dù về quê vẫn có thể nghe thấy.

Lúc trước ở Tầm Mộng phường, các thiên kim và phu nhân nói chuyện nàng đã từng nghe nhắc đến cái tên này, cũng là nhân vật truyền kỳ, chỉ là không ngờ bây giờ lại gặp được. Trình phu tử cười ha hả:

- Ta thực sự nổi danh đến vậy sao? Người nói như vậy, ta lại cảm thấy có hứng thú với người đó, nơi này thôn dã hẻo lánh, có giai nhân như cô nương ta cũng sẽ không cô đơn.

Mạc Vũ Nhi cười yếu ớt:

- Ý nghĩ này tốt nhất người nên sớm vứt bỏ nó đi, đôi bên đến đây là để tìm yên tĩnh, cần gì phải phá vỡ nó?

- Người không sợ ta dùng sức mạnh?

- Nếu đó là cách thức của người thì ta sẽ thấy lạ, tài tử Giang Nam có danh tiếng nho nhã như vậy, chỉ dùng sức mới có được sao? Thế thì khác gì đám cường đạo trên núi, còn nữa, sẽ khiến những nữ tử trong thiên hạ say mê người bị đau lòng đó.

- A! Hay cho một nữ tử trí tuệ, vì sao người lại đi ẩn cư?

Trong mắt Trình phu tử hiện lên vẻ tán thưởng, yêu mến.

- Tò mò như vậy không hay lắm đâu.

Mạc Vũ Nhi nói xong rồi chậm rãi đi xa.

Ánh mặt trời ấm áp vui vẻ chiếu vào giữa mi tâm Trình phu tử, ý cười như ẩn như hiện, sự yêu mến nồng đậm không có lối thoát.

- Người là sự bất ngờ thú vị, ta thích!

Hắn đường hoàng hô lớn theo bóng dáng đã đi dần xa.

Trường học trong trấn này là sửa từ một từ đường của nhà giàu có, nơi đây quá vắng vẻ, rất ít tiên sinh chịu đến đây dạy học. Sau khi Trình phu tử đến đây, tất cả đám trẻ trong thôn đều tới đây học, trong từ đường chật ních đám trẻ ngồi. Những người chưa từng đọc sách, Trình phu tử sẽ dạy từ đầu. Hắn dạy Tam tự kinh, Bách gia tính, có đôi khi cũng cho bọn trẻ ngâm mấy bài thơ, giảng giải khôi hài khiến bọn trẻ tiếp thu rất nhanh. Hắn lại là người cá tính, không câu nệ lễ tiết, nói chuyện khiến người khác yêu thích, người trong thôn đều rất kính trọng hắn.

Sau khi tan học, chỗ hắn ở luôn tấp nập người đến nghe hắn kể chuyện xưa hoặc chuyện kỳ thú ở phương xa. Có đôi khi Liễu Tuấn cũng sẽ đến đây mỉm cười lắng nghe, sau khi mọi người về thì cũng cáo biệt.

Tối nay, Trình phu tử như có tâm sự, thấy Liễu Tuấn đến thì thản nhiên nói mấy câu tiễn khách. Hai người đóng cửa lại, hắn rót trà rồi vội vàng hỏi:

- Liễu đại gia, vị cô nương sống nhờ ở nhà ông đã từng gả cho ai chưa?

Chén trong tay Liễu Tuấn hơi run lên, trà đổ ra, ông chậm rãi buông chén, cảnh giác hỏi:

- Sao lại hỏi chuyện này?

- Thực không dám giấu, hôm nay tiểu đệ gặp nàng ở bên ruộng, bị phong tư của nàng làm cho khuynh đảo, rất muốn làm bạn với nàng.

- A! Trình công tử tuần tú lịch sự, học vấn cao, có cô nương nào là không thể kết bạn, vị cô nương nhà tôi chưa thấy qua thế sự, không trào cao được đến Trình công tử.

- A! Liễu đại gia, đó là lỗi của ông đó, bảo vệ nàng đến chết, ta không ngưỡng mộ ai cả, chỉ riêng với nàng là nhất kiến chung tình.

- Trăm ngàn lần không được, cô nương ở nhà tôi đã gả cho người rồi.

Liễu Tuấn không khỏi có chút bối rối, ở trước mặt Trình phu tử ông không còn sự khôn khéo như trước kia, đôi mắt của Trình phu tử như nhìn thấu tâm tư của người khác khiến người ta hoảng hốt.

- Liễu đại gia, ông đừng nói dối, mấy câu này quá mâu thuẫn nhau!

Liễu Tuấn nghiêng rằng rồi nói:

- Trình công tử, tôi nói thật cho công tử biết, vị cô nương kia thực ra là chủ tử của tôi, nàng không phải là nữ tử bình thường, công tử giữ lại mối tình si kia đi thôi! Nàng là người Liễu Tuấn dù chết cũng phải bảo vệ.

Trình phu tử ngậy ngẩn người, nàng có khí chất cao nhã, có thể thấy không phải là người tầm thường, hắn vẫn không từ bỏ mà cố truy vấn:

- Tôi thực sự không xứng với nàng sao?

Liễu Tuấn thở dài, Hướng Vương gia, Tề công tử là người thế nào mà tiểu thư còn không lấy, Trình phu tử chỉ là một tiên sinh dạy học, sao tiểu thư có thể để tâm.

Ông nhìn thần thái ngông cuồng của Trình phu tử, khéo léo nói:

- Tôi cũng không biết, tiểu thư tính tình lạnh nhạt, hình như không muốn nói chuyện cười gả. Tôi thấy phu nhân có nhắc đến mấy lần nhưng nàng đều đánh lui.

- Phu nhân ở đây sao, vậy phu nhân có thể quyết định chuyện của tiểu thư chứ!

- Ừm, tiểu thư rất hiếu thuận, luôn nghe lời phu nhân.

Trình phu tử vui vẻ, hẳn sẽ phải đem tài năng ra để khiến phu nhân yêu thích, lâu dần nhắc đến chuyện hôn sự chắc hẳn sẽ không phải là chuyện khó.

Liễu Tuấn nhìn vẻ vui mừng của hắn thì thầm lắc đầu, lòng tiểu thư sẽ không đặt ở bất kì ai, trừ khi người đó là Hưởng Vương gia.

27. Chương 27: Ly Hận Khấp Như Thanh Thảo, Canh Hành Canh Viên Hoàn Sinh 1

“Trẫm thật sự thua sao?” Hoàng thượng không thể tin được vào ván cờ trước mắt, chỉ kém nửa bước thôi, quá không cam lòng.

Hưởng Bân mỉm cười, nhẹ phe phẩy chiếc quạt trong tay, trời nóng ngồi chơi cờ cũng không phải là chuyện gì thoải mái, hắn vừa lau mồ hôi vừa nói: “Thần đệ được Hoàng thượng nhường nhịn, may mà thắng được nửa bước”.

Hoàng thượng lườm hắn, còn may mắn, hôm nay hắn đã thua ba ván rồi, ván này nghĩ chắc chắn sẽ thắng không ngờ vẫn thua. Ai dà, khả năng chơi cờ của hắn đúng là không bằng được vương đệ rồi, nhưng đây cũng không phải ý của hắn, thua thì thua đi! Vẫy tay bảo thái giám dọn bàn cờ. Cung nữ bưng canh hạt sen lên, hai người cùng ăn, cảm thấy thời tiết nóng bức đều đi theo bát canh mát lạnh này.

“Vương đệ, vẫn còn sớm, ngồi đây oi bức, cùng trẫm ra hoa viên đi dạo chút đi.” Hoàng Thượng nói.

Hưởng Bân đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, trăng sáng treo cao, nhành cây khẽ lay động. “Cũng được, bên ngoài có chút gió, chắc sẽ mát mẻ hơn chút”. Hoàng thượng vẫy vẫy tay để cho đám tùy tùng lui ra ngoài. Hai người đi ra ngoài cửa, đi dọc theo hoa viên, cũng giống như khi còn bé ở trong Hưởng vương phủ, hắn lớn tuổi hơn Hưởng Bân, buổi tối hai người luôn ngâm ngốc trong vườn thật lâu rồi mới chịu lên giường ngủ. Từ nhỏ Hưởng Bân đã biết che chở, kính trọng hắn.

Hoàng thượng vui mừng nhìn Hưởng Bân: “Vương đệ, tính ra trẫm đăng vị cũng đã sắp 16 năm rồi, thời gian thật nhanh, những ngày tháng sống ở Vương phủ như mới hôm qua thôi”.

Hưởng Bân gật gật đầu: “Thần đệ cũng thấy mỗi năm lại già đi một chút.”

Hoàng thượng cười lớn: “Đệ nhỏ hơn trẫm nhiều, nếu đệ già thì trẫm chẳng phải đã thành ông cụ rồi sao!”

“Ha ha, Hoàng thượng, người là vạn tuế, còn quá trẻ!” Hưởng Bân trêu ghẹo.

“Nào!”, Hoàng thượng đẩy Hưởng Bân một cái: “Nhưng vương đệ, nói thật ra, gần đây tóc đệ bạc đi mấy phần rồi đó!”

Hưởng Bân không tiếp lời, dời mắt nhìn xa xăm, đây chẳng phải là nhờ ơn ai đó ban tặng sao, nhớ nàng đã 365 ngày, đêm đêm đều tâm niệm!

”Vương đệ, hôm trước tâm sự với Vương phi, bà vẫn thổ dài nói đệ chậm chạp không chịu thành thân khiến bà rất phiền muộn. Lúc trước ta cũng không thúc giục để cho đệ được tự do nhưng giờ đệ đã hơn 30 rồi, cũng nên hồi tâm, thành thân rồi sinh con để cái, Hưởng gia chỉ có mình đệ thôi đó.”

Hưởng Bân cười khổ nói:

- Không vội, một mình cũng rất tốt, tự do như gió.

- Đây cũng không giống lời đệ nói. Không phải là trong lòng đệ có nữ tử nào rồi? Hoàng thượng thử hỏi.

Hưởng Bân bước nhanh lên trước vài bước rồi thấp giọng trả lời: “Hoàng thượng không cần lo lắng cho thần đệ, chuyện nhỏ này thần đệ sẽ giải quyết chu đáo.”

Hoàng thượng bất mãn, hắn còn nói dông dài, chuyện nhỏ gì chứ, rõ ràng là đại sự chung thân, hắn nghĩ nghĩ rồi nói: “Nghe nói công chúa Mông Cổ Bảo Cách Cách rất giỏi ca múa, xinh đẹp, hào phóng, giờ đã đến biên cương, theo lễ nghĩa, đệ thay trẫm đi đón nàng được chứ?”

“Đón thì được nhưng xin Hoàng thượng đừng có chủ ý gì khác”. Hướng Bân trịnh trọng nói, tâm tư của Hoàng thượng, hắn liếc mắt nhìn là có thể thấu.

“Biết rồi!” Hoàng thượng nhìn hắn với vẻ thất bại: “Trẫm nhất định sẽ không ép đệ lấy người đệ không muốn nhưng nếu đệ vừa ý nàng thì trẫm sẽ chỉ hôn nàng cho đệ.” Từ biên cương về đến kinh thành cũng mất gần 3 tháng, cả đường đi đều ở bên nhau, vương tôn công chúa sẽ không tránh khỏi nảy sinh tình cảm, ai biết được hắn có động tâm hay không? Nếu Hướng Bân không động tâm thì mình cố nhận lấy vậy! Chỉ sợ Hoàng hậu lại về phòng đóng cửa đánh đàn không thèm nhìn mình. Ai dà, làm huynh trưởng thật khổ, Hoàng thượng không khỏi tự cảm động vì chính mình. (Bó chiếu :)))

Hướng Bân gật gật đầu: “Tốt lắm, vậy ngày mai đệ sẽ lên đường ra biên cương, phía mẫu thân xin Hoàng thượng để ý hộ”.

“Đương nhiên rồi, đừng nói Vương phi chứ Bối Nhi trẫm cũng luôn lo lắng cho nó, chỉ sợ Lãn Như Thiên kia làm gì khiến nó khổ sở ầm ục thôi.”

Hướng Bân ngửa mặt cười lớn, Lãn Như Thiên sẽ làm thế sao? Chưa bao giờ thấy ai chiều chuộng thế tử như vậy, một khắc không thấy mà đã ngây ngô như cách trở ba năm, chỉ có thế tử là đúng, Bối Nhi bắt nạt hắn còn được chứ nào có chuyện hắt nạt Bối Nhi.

Hoàng thượng cũng cười: “Không thể tin được tiểu tử Như Thiên đó như thay tâm đổi tính, đây đúng là phúc khí của Bối Nhi! Nhớ ngày đó trẫm còn rất lo lắng, trông hắn rất hung dữ”.

Cũng chẳng phải là vậy sao. Hướng Bân mỉm cười, trên đời này, những mối nhân duyên đâu phải trông bề ngoài xứng đôi thì sẽ hạnh phúc. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trăng đã treo giữa trời, ánh sao lấp lánh, nói vậy ngày mai nhất định sẽ là một ngày nắng, thích hợp để lên đường. Sau khi trở về từ biên cảnh cũng nên đi ra ngoài một chút, tìm người còn chưa biết đường về kia, hai năm, cũng không biết giờ nàng thế nào? Không thể đợi thêm nữa, nếu còn đợi hắn sợ tóc hắn sẽ bạc trắng mất.

Vì hai nước hòa hảo, biên cương không còn chiến tranh, thương nhân hai nước qua lại khiến kinh tế nơi đó phát triển, cảnh tượng phồn hoa an bình trải rộng khắp biên thành.

Hướng Bân đi dọc theo con đường, chỉ cảm thấy non xanh nước biếc, những cách đồng trải dài tít tắp, lầu gác san sát, cửa hàng nối tiếp nhau, hàng hóa trên chợ rực rỡ muôn màu, dân cư an cư lạc nghiệp. Hướng Bân không khỏi cảm thán, rời xa chiến hỏa là quyết định sáng suốt cỡ nào.

Tri phủ biên thành nhận được tin khoái mã báo về nên sớm đã chờ ở cổng thành. Từ xa nhìn thấy cờ bay phấp phới, đại đội người ngựa xếp hàng chỉnh tề đi tới, vội mở cổng thành, dẫn theo các quan lại xếp thành hàng nghênh đón.

Hướng Bân ôn hòa mỉm cười, hai bên thi lễ, với những điều đã nghe, nhìn thấy, hắn khen ngợi tri phủ một hồi, thay Hoàng thượng ban thưởng cho tướng sĩ ba quân. Tri phủ vui mừng dẫn mọi người về phủ, chờ thu thập thỏa đáng thì mới mời đến đại sảnh dùng cơm.

Đại sảnh sớm đã có một nam một nữ ăn mặc theo kiểu Mông Cổ chờ sẵn. Nam tử lớn tuổi hơn một chút, thấy Hướng Bân thì tay phải đặt lên ngực, khom người thi lễ. Hướng Bân khiêm nhượng đáp lễ, tri phủ vội giới thiệu: “Vị này là sứ thần Mông Cổ phụng mệnh đưa công chúa vào kinh, vị này là công chúa Bảo Cách Cách”.

Hướng Bân không khỏi giật mình sao nàng lại ở đây nhưng nghĩ lại nữ nhi Mông Cổ từ nhỏ lớn lên ở Thảo Nguyên, lễ nghi khác hẳn so với Trung Nguyên, lòng cũng thoải mái lại. “Công chúa đi đường vất vả rồi!” Hắn mỉm cười chào, nữ tử thảo nguyên cao hơn nữ tử Trung Nguyên, mắt sâu mũi cao, diện mạo anh khí không giống vẻ tú lệ của nữ nhi Trung Nguyên, Hướng Bân không khỏi tưởng tượng Hoàng thượng nhìn thấy nàng thì sẽ có suy nghĩ gì.

“Người là Hướng Vương gia văn võ toàn tài sao?” Bảo Cách Cách trợn tròn đôi mắt to nhìn Hướng Bân. Nữ tử thảo nguyên sẽ không che giấu, tình cảm đều bộc lộ trong ánh mắt.

“Không dám, tại hạ là Hướng Bân, đó chỉ là tin đồn, không dám nhận.” Trong ánh mắt nóng bỏng của nàng, Hướng Bân có chút không thích ứng: “Tại hạ phụng mệnh Hoàng thượng đến đón công chúa hồi kinh, nếu công chúa thấy tiện thì sáng mai chúng ta lên đường được chứ?”

Bảo Cách Cách mỉm cười: “Phụ vương nói kinh thành phồn hoa tráng lệ không giống như bên này, thảo nguyên mênh mông, sa mạc ngàn dặm. Đến kinh thành rồi người sẽ đưa ta đi khắp nơi nhìn chứ?” Vị Vương gia này anh tuấn cao quý, Bảo Cách Cách càng nhìn càng thích.

Hướng Bân cẩn thận nói: “Tại hạ nghĩ đến kinh thành rồi Hoàng thượng nhất định sẽ tìm người đưa công chúa đi dạo khắp kinh thành.”

“Vậy còn người?” Bảo Cách Cách không khỏi thất vọng hỏi.

“Tại hạ là thần tử của Hoàng thượng, đương nhiên còn có rất nhiều chuyện phải làm.”

“Chúng ta không thể thường xuyên gặp mặt sao?”

“Công chúa”, sứ thần mỉm cười khê kéo Bảo Cách Cách: “Hướng Vương gia đi lại suốt ngày đêm, sớm đã mệt mỏi rồi, mời dùng cơm đi. Vương gia còn phải nghỉ ngơi nữa đó!”

Tri phủ cũng vội vàng nói: “Đúng rồi, các vị, mời!” Mọi người chia ra chủ khách rồi ngồi xuống, đồ ăn được bưng lên.

Sứ thần lo lắng nhìn công chúa, nàng vốn chẳng có lòng ăn cơm, ánh mắt luôn nhìn Hướng Vương gia đưa tình. Quân chủ đã dặn nhất định phải để công chúa lấy Hoàng thượng Trung Nguyên chứ không được gả cho Vương gia nào cả, về sau công chúa có thể sinh con để cái cho Hoàng thượng mới có thể đảm bảo hai nước vĩnh viễn hòa bình. Sứ thần không khỏi cầu nguyện: Quân chủ ơi, xin hãy phù hộ công chúa đừng gây chuyện gì ngoài ý muốn.”

Bữa cơm có chút nặng nề, ăn xong mọi người đều sớm từ biệt về phòng. Sứ thần đưa công chúa về phòng, càng nghĩ càng không yên tâm, ngấm đi ngấm lại vẫn vào phòng công chúa. Bảo Cách Cách cũng không ngủ được, hai mắt sáng bừng, một mình dựa bên bàn nghĩ ngợi.

“Công chúa, xin mở cửa”.

Bảo Cách Cách lấy lại tinh thần, mở cửa ra: “Có chuyện gì vậy!”

Sứ thần đóng cửa, vẻ mặt thận trọng: “Công chúa, tuy người là nữ tử nhưng sinh trong nhà quân vương, thân phận đặc thù, có một số việc không phải tự do mình.”

Bảo Cách Cách gật đầu, khó hiểu nói: “Ta biết, Bảo Cách Cách cũng không làm chuyện gì khác người cả?”

“Công chúa, lần này đến Trung Nguyên là để thành thân với Hoàng thượng Trung Nguyên, người còn nhớ chứ?”

Giờ khắc này, tim Bảo Cách Cách bỗng chìm xuống, mặt trắng bệch, thì thào hỏi: “Vương tộc không phải cũng có thể sao?”

“Công chúa đi xa vạn dặm chẳng lẽ chỉ vì để gả cho một vương tôn công tử? Công chúa, trên vai người có sứ mệnh giữ gìn bình an cho hai nước đó, người muốn thảo nguyên vĩnh viễn trâu bò, dê lợn thành đàn, dân cư được an cư lạc nghiệp chứ?”

Lòng Bảo Cách Cách lạnh như tro tàn, bất lực nói: “Ta biết nhưng Vương gia chẳng phải là đệ đệ của Hoàng thượng sao?”

“Công chúa, Vương gia chính là thần tử của Hoàng thượng, lấy hấn thì chỉ là Vương phi bình thường mà nếu như người làm chính phi của Hoàng thượng, ngày sau sinh con thì đó chính là huyết mạch Mông Cổ truyền đến ngàn đời sau, đây là mối thân tình không thể cắt đứt.”

Mặt Bảo Cách Cách trắng bệch, nước mắt lăn dài, “Đừng nói nữa, sứ thần, Bảo Cách Cách sẽ giữ lời hứa, lấy Hoàng thượng Trung Nguyên”.

Cuối cùng sứ thần cũng yên lòng, nhìn vẻ mặt khóc lóc của công chúa thì không khỏi đau lòng, an ủi: “Nghe nói Hoàng thượng Trung Nguyên cũng rất nho nhã, phong độ bất phàm. Về sau công chúa nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Bảo Cách Cách gượng cười: “Đạ ta sứ thần, đi nghỉ ngơi đi! Ta muốn yên tĩnh một chút.”

Sứ thần định nói lại thôi, thở dài rồi mở cửa đi ra ngoài.

Đèn tàn mộng tan, nhu tình thoáng hiện như nước, dần dần tiêu tán, như khóc như hát. Bảo Cách Cách vừa khóc vừa cười, cười rồi lại khóc, một mình nghĩ nghĩ suy suy, chỉ cảm thấy không thể thở nổi, mở cửa bước ra viện. Dưới ánh trăng thanh nhiên, có một bóng người đang đi trong vườn khe thở ngắn than dài.

Tuy là mới gặp nhưng bóng dáng này đã khắc sâu vào lòng nàng, tim Bảo Cách Cách run lên, khe gọi: “Hương Vương gia.”

Hương Bân thoáng kinh ngạc, nhìn thấy là Bảo Cách Cách thì mỉm cười. “Công chúa cũng không ngủ sao!” Dưới ánh trăng nhìn thấy nước mắt trên mặt nàng, hần nghĩ rằng nàng đau lòng vì phải xa quê hương nên vội an ủi: “Công chúa, đừng lo lắng, kinh thành dù xa nhưng nhân tình nồng hậu, dân chúng thuần phác, công chúa sẽ thích đó.”

Bảo Cách Cách ghen ngào gật đầu: “Tôi biết! Vương gia không phải là mệt mỏi sao? Sao còn không ngủ?”

Hương Bân cười, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: “Tôi đang lo lắng cho một người, càng nghĩ càng sợ, không dám ngủ.”

“Người đó là một nữ tử sao?” Bảo Cách Cách vội vã truy vấn.

“Phải nói là một đứa trẻ, đứa trẻ bốc đồng.” Hần vừa mới ngủ nhưng bỗng nhiên mơ thấy Mộ Vân thích người khác thì lập tức bừng tỉnh, biết là mộng nhưng vẫn thấy đau đến thấu tim. Hần không dám ngủ tiếp, tỉnh đi lại một chút. Chỉ hận lúc này không thể quay về kinh thành, bàn giao công việc rồi đi khắp trời nam biển bắc để tìm nàng.

“Vương gia thật tốt với nàng!” Bảo Cách Cách lặng lẽ nói, thì ra lòng hần đã có một người khác, mắt mắt nhìn gương mặt lo lắng của hần, hần không phải là của nàng, thật hâm mộ đứa trẻ kia!

“Đêm sương lạnh, công chúa nên về phòng nghỉ ngơi đi!”

“Ừm!” Dù sao cũng là nữ tử lớn lên từ thảo nguyên, tính tình phóng khoáng, biết hần đã có người trong lòng nên cũng không lưu luyến bước đi, xóa sạch bóng dáng của hần trong lòng mình.

Hương Bân nhìn chiếc bóng của công chúa kéo dài dưới ánh trăng, nhớ lại hoàng cung rộng rãi tường cao, không khỏi cảm thấy thương xót cho nàng, lại là một nữ tử đáng thương nữa!

28. Chương 28: Ly Hận Kháp Như Thanh Thảo, Hành Canh Viễn Phụ Sinh 2

Chàng ở đầu sông Tương

Thiếp ở cuối sông Tương

Nhớ nhau mà không gặp

Cùng uống nước sông Tương.

Nước sông có khi đầy

Nước sông có khi cạn

Chỉ mong chàng giống thiếp

Không phụ lòng tương tư.

Ánh chiều tà mùa thu, bọn trẻ tan học vui vẻ đùa giỡn, trên đồng ruộng vang lên những tiếng ngâm thơ đọc vè. Lúa đã thu hoạch, lúa mạch còn chưa gieo, đồng ruộng trống rỗng, đứng trên đồi cao là có thể nhìn thấy xa xa khói bếp bay lên. Gió đã có chút lạnh, lá cây không trụ nổi trên cành nữa, lần lượt bay xuống.

Là vì tiếng đọc thơ của bọn trẻ hay vì mùa thu tiêu điều, chẳng hiểu sao Mạc Vũ Nhi đột nhiên cảm thấy thật bi thương.

“Vũ Nhi!” Một chiếc áo khoác dày khế phủ lên người, Mạc Vũ Nhi quay đầu, mẫu thân nhìn nàng cười từ ái: “Mẫu thân, sao người tìm được đến đây?”

“Ở trong phòng đợi mãi không thấy con về nên lo lắng, cũng muốn ra ngoài một chút. Trời thu mát mẻ, Vũ Nhi yếu đuối, phải cẩn thận mới được.”

“Vâng!”, dịu dàng dựa vào vòng ôm của mẫu thân, Mạc Vũ Nhi khép hờ mắt, nhỏ nhẹ nói: “Đa tạ mẫu thân!”

“Vũ Nhi, hôm nay Trình công tử lại nhờ người đến cầu hôn.” Mạc phu nhân cẩn thận nói, “Thực ra hẳn cũng không tệ, tính tình vui vẻ, biết chăm sóc người khác, rất hiểu lễ nghi.”

Biết lễ nghi sao? Nếu không phải là trước mặt mẫu thân thì Mạc Vũ Nhi nhất định đã cười khinh thường rồi. Không biết từ bao giờ, Trình phu tử bắt đầu lấy lòng mẫu thân, khoe khoang tài hoa, dẫn kinh nói điển (cổ), hẳn vốn là đệ nhất tài tử Giang Nam, bản thân phong lưu phóng khoáng, đương nhiên khiến mẫu thân coi trọng nhưng như vậy có liên quan gì đến nàng sao?

Thấy con gái không lên tiếng trả lời thì Mạc phu nhân lại nói: “Trình công tử tài hoa xuất chúng hiếm có, không như những kẻ phàm tục, lại làm tiên sinh dạy học ở chốn quê mùa này, cũng rất có trách nhiệm, hẳn chính là chính nhân quân tử đó.”

“Mẫu thân, con không chiêu hiền nạp sĩ.” Hẳn là quân tử thì sao?

Mạc phu nhân sững sốt, thở dài: “Vũ Nhi, thực ra ở chốn quê mùa này gả cho một vị tiên sinh, trồng hoa chăm cỏ, thiên trường địa cửu, con sẽ hiểu đây mới là hạnh phúc thực sự.”

Có lẽ đi! Nếu vị tiên sinh này họ Hướng tên Bân như vậy có làm người vợ quê mùa nàng cũng cảm thấy hạnh phúc. Đáng tiếc không phải, như vậy nàng sẽ không thể làm được.

Nàng khẽ cười vươn đôi tay ngọc lên trước mặt mẫu thân: “Mẫu thân, người xem hai tay con đây, biết làm trang phục, biết vẽ tranh, viết chữ chứ không thể trồng hoa chăm cỏ, không thể giặt quần áo thêu hài, không thể nấu cơm hầm canh, những ngày đơn giản cũng sẽ bị con làm cho phức tạp. Mẫu thân, người giữ con lại làm tai họa cho người là được rồi, người khác thì mẫu thân tha cho người ta đi!”

Bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt tươi cười của Vũ Nhi, ngoài thở dài thì còn có thể làm gì! Mạc phu nhân vuốt ve khuôn mặt tú lệ của con gái, xinh đẹp thanh tú như vậy nhưng sao lại phải mang trái tim đầy vết thương? “Được rồi, mẫu thân không nhắc đến nữa. Vũ Nhi, có phải con không thể quên Hướng Vương gia?”

Vừa nghe những lời này, nụ cười của Mạc Vũ Nhi như bị quét sạch, ảm đạm nhìn trời chiều chốn thôn quê, thì thào nói: “Mẫu thân, rời khỏi huynh ấy không phải vì chúng con thay đổi mà là vì thân phận, số mệnh khiến con không thể phản kháng. Giờ ngoài nhớ lại thì con có thể làm được gì?” Dù sao đại ca cũng từng thương yêu nàng đến xương tủy.

Mạc phu nhân bị những lời này của nàng làm cho lòng đau đớn. “Mẫu thân hiểu nhưng mẫu thân không nỡ! Giờ còn có mẫu thân ở bên con nhưng sau này mẫu thân đi rồi thì con ở một mình phải làm sao đây?”

Mạc Vũ Nhi sợ hãi ôm chặt mẫu thân: “Mẫu thân đừng nói lung tung, sao người có thể đi được? Con nhất định sẽ chăm sóc mẫu thân cẩn thận.”

Mạc phu nhân lại muốn thở dài, nhìn sắc trời đã muộn, Hồng Diệp đứng bên bờ ruộng vội vàng chạy đến, bà kéo Vũ Nhi đi, hai mẹ con chậm rãi đi về nhà.

“Đêm qua ta mơ thấy phụ thân và đại ca của con, nó khóc với mẫu thân, nói rất nhớ mẹ con ta, lão gia nói bọn họ ở bên đó sống rất tốt, Vân Bằng cũng đã thành thân rồi.”

Mạc Vũ Nhi lo lắng nhìn mẫu thân, “Mẫu thân, người có khỏe không!”

Mạc phu nhân gật gật đầu: “Khỏe lắm, thực ra đừng quá coi trọng sinh lão bệnh tử, tất cả đều đã là số mệnh rồi, không phải là chuyện Vũ Nhi có thể chống đối được, mẫu thân cảm thấy nếu qua đó đoàn tụ với lão gia và Vân Bằng cũng không tệ.”

Đêm dài thật dài, Mạc Vũ Nhi nằm trên giường vẫn cứ lặn qua lặn lại mà không thể ngủ nổi, trong đầu miên man nghĩ đến lời mẫu thân nói. Với mẫu thân, mình có phải là một gánh nặng không, gia đình tương thân tương ái ở bên nhau chính là hạnh phúc lớn nhất đời người. Nhưng trên đời tám chín phần mười là chuyện không như ý, luôn có người đi trước, luôn có chuyện ngoài ý muốn, không thể trốn tránh, chỉ có thể cắn răng mà đối mặt. Sau khi phụ thân và huynh trưởng rời đi, mẫu thân tự bó buộc bản thân, nhất định là đau lòng đến cực độ nhưng vì còn có nàng nên mới cố sống trên đời. Mấy năm nay, mẫu thân nhất định rất vất vả. Nghĩ vậy, nàng vừa hối tiếc vừa bất bình, những giọt lệ ẩn nhẫn bao ngày qua giờ lại tràn mi.

Khóc rồi lại nghĩ, nghĩ rồi lại khóc, cũng chẳng biết là đến canh mấy mới thiếp đi.

“Tiểu thư, tiểu thư, người mau tỉnh lại đi.” Hồng Diệp hoảng hốt hét lớn, chạy vào trong, thấy Mạc Vũ Nhi còn đang ngủ thì không khỏi khóc lớn, “Tiểu thư, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Mạc Vũ Nhi bị tiếng khóc làm cho bừng tỉnh, thấy Hồng Diệp đứng trước giường khóc, nhìn ra ngoài cửa thấy trời đã sáng: “Làm sao vậy?”

”Tiểu thư, phu nhân người... phu nhân người... đi rồi! Hồng Diệp hoảng hốt, nói năng lắp bắp.

“Đi đâu?” Mạc Vũ Nhi cố gắng bình tĩnh hỏi.

“Không phải đâu, tiểu thư, phu nhân đã qua đời rồi.”

“Nói năng bậy bạ!” Sắc mặt Mạc Vũ Nhi trắng bệch lại, nàng vội vã mặc quần áo rồi đi xuống giường: “Tôi qua không phải phu nhân vẫn ổn sao?”

- Đây là sự thật đó, tiểu thư!

Hồng Diệp khóc không thở nổi, Mạc Vũ Nhi nhắm mắt lại, thiếu chút nữa thì ngã xuống, nàng bình ổn tâm tình rồi chạy về phòng mẫu thân.

Phòng Mạc phu nhân chặt kín người, Liễu Tuấn quỳ gối trước giường, nước mắt tuôn rơi, những người khác cũng đang khóc, thấy Mạc Vũ Nhi đi vào thì đám người nhường đường cho nàng.

Nằm trên giường, Mạc phu nhân hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt yên tĩnh, khóe miệng mỉm cười: “Không phải mẫu thân đang ngủ sao? Các người nói bậy bạ gì thế?” Mạc Vũ Nhi lớn tiếng nói.

“Tiểu thư!”, Liễu Tuấn run run đứng lên: “Phu nhân đã đi rồi”, “Không”, Mạc Vũ Nhi liếc mắc lắt đầu, nàng không tin, tối hôm qua mẫu thân còn nói rất nhiều chuyện với nàng, sao có thể cứ thế mà đi được?

Vội ôm lấy Mạc phu nhân, cơ thể đã lạnh ngắt, nàng đột nhiên lão đảo, phun ra một búng máu rồi ngã bên giường. Nhất thời trong phòng tiếng khóc tiếng la vang lên, rối loạn vô cùng.

“Tiểu thư!” Thấy Mạc Vũ Nhi lặng lẽ tỉnh lại, Hồng Diệp vui mừng rưng rưng mỉm cười, nàng quay lại gọi: “Liều đại gia, tiểu thư tỉnh rồi.”

Biến cố đến bất ngờ khiến Liễu Tuấn cũng bất đi sự bình tĩnh thường nhật, hồi lâu sau ông mới dần tỉnh táo lại, vội bước lên trước. Mạc Vũ Nhi lặng lẽ rơi nước mắt, trong lúc mơ hồ, nhìn gương mặt như còn sống của mẫu thân, lòng đau như cắt, mẫu thân dường như đã qua bên kia đoàn tụ với phụ thân và huynh trưởng rồi, lại bỏ nàng ở lại một mình, vì sao, vì sao?

Sự chán nản dâng lên, nàng bỗng nhiên đập đầu vào tường, không được, nàng phải tìm mẫu thân để hỏi cho rõ ràng.

- Tiểu thư!

Liều Tuấn hoảng sợ kêu lớn, vội ngăn Mạc Vũ Nhi lại.

- Người đừng dọa tiểu nhân, tiểu thư, bây giờ người nhất định phải mạnh mẽ, bắt luận đau thương cỡ nào, giờ quan trọng nhất phải là mai táng cho phu nhân thật tử tế!

Nhìn lão tổng quản đã đi theo mẫu thân từ khi còn nhỏ, cuối cùng Mạc Vũ Nhi òa lên khóc: “Mẫu thân đã không cần ta nữa, không cần ta nữa!”

“Không phải đâu, tiểu thư, từ sau khi phu nhân tỉnh táo lại đã luôn cố gắng chống đỡ để tiểu thư được an tâm, luôn suy nghĩ cho tiểu thư, chỉ là bà đã như ngọn đèn, dầu đã hết nên phải tắt, bằng không sao bà nỡ bỏ lại tiểu thư?” Liễu Tuấn khóc an ủi Mạc Vũ Nhi. Tiểu thư còn trẻ mà sao số khổ như vậy, tựa như tấm trong mặt trăng, thật đáng thương!

“Thật sao? Liễu Tuấn?” Mạc Vũ Nhi lấp bắp hỏi lại.

“Đương nhiên, tiểu thư, phu nhân bị bệnh nhiều năm, có thể tỉnh lại, không phải đã là kỳ tích rồi sao? Về sau lại mau chóng khỏe lên, có thể đi lại, tiểu thư không thấy là đã chẳng dễ dàng gì rồi sao? Tiểu thư người phải khỏe mạnh đó, lão gia và công tử còn ở kinh thành, người phải khỏe để đưa phu nhân qua đó!”

Đúng, phần mộ tổ tiên của Mạc gia ở kinh thành, nàng không thể để mẫu thân cô đơn ở nơi tha hương này được. Mạc Vũ Nhi chậm rãi vuốt mẫu thân: “Mẫu thân, giờ con không oán nữa, người là vì chẳng còn cách nào nên mới bỏ lại Vũ Nhi, nếu như người ở tuổi vàng có biết thì nhất định phải vui vẻ, an tâm sống cùng với phụ thân và đại ca đó.” Vùi mặt vào lòng mẫu thân, dù đã chẳng còn độ ấm nhưng ít nhất lúc này nàng còn có thể chạm vào mẫu thân, nhìn thấy mẫu thân. “Người yên tâm, Vũ Nhi nhất định sẽ đưa người về bên phụ thân.”

Liễu Tuấn nghe tiểu thư nói xong, cuối cùng cũng có thể nuốt tim vào bụng. Nhìn Mạc Vũ Nhi thoáng có chút lí trí, ông cũng nén bi thương nói: “Tiểu thư, giờ phu nhân không nên ở lâu. Mau chóng quay về kinh thành tìm sự phụ để làm hậu sự, an táng cho phu nhân. Còn cả...” Ông khổ sở nhìn thoáng qua Mạc phu nhân, “Đường về kinh xa xôi, di thể phu nhân phải hỏa táng rồi mới có thể đưa đi được.”

Mạc Vũ Nhi ghen ngào gật gật đầu, nàng biết, thực ra có hỏa táng hay không nàng cũng sẽ không nghĩ nhiều, cuối cùng tất cả đều về với cát bụi mà thôi.

“Được, ông mời pháp sư đến đây siêu độ đi! Hỏa táng rồi ta sẽ lên linh thành.”

Liễu Tuấn không khỏi tán thưởng vẻ bình tĩnh của tiểu thư, “Tiểu thư, vậy tôi đi đây. Đường đến kinh thành không cần lo lắng, tôi sẽ chăm sóc tiểu thư cẩn thận.”

“Không, ông cũng không còn trẻ, đi xa như vậy thực sự rất vất vả.”

Liễu Tuấn nóng nảy: “Tiểu thư, Liễu Tuấn đã nhìn phu nhân lớn lên, người có thể để tiểu nhân đưa phu nhân đi nốt đoạn đường này không?”

“Nhưng mà Hoa Nhi đã an cư ở đây, về sau ông cũng phải ở lại dưỡng lão, mà ta sau này...” Mẫu thân đã mất, nàng cũng chẳng còn lý do gì để ở lại đây, về sau nàng sẽ làm bạn với thanh đăng kinh Phật. “Về sau ta có lẽ sẽ không về đây nữa, tội gì phải đi đi lại lại?”

“Thế thì làm sao, tiểu thư, chẳng lẽ Liễu Tuấn không chịu nổi sao? Tôi có già, những việc làm cho tiểu thư cũng chỉ có hạn, để cho tiểu nhân được đưa phu nhân, chăm sóc tiểu thư đi!”

Mạc Vũ Nhi nức nở gật đầu, “Vây phiền ông rồi.”

Hai chủ tớ rưng rưng cười.

Xe ngựa đứng trong sân, hành lý cũng đã sắp xếp đủ, Hồng Diệp sắp được xa nhà không giấu được sự hưng phấn trong lòng, đây là đi kinh thành đó! Mạc Vũ Nhi dùng lụa đỏ buộc cẩn thận chiếc bình đựng tro cốt của mẫu thân, gắt gao ôm chặt vào lòng. Chỉ ba ngày mà nàng đã tiêu tụy như biến thành con người khác. Nhìn lại xung quanh lần cuối, mảnh sân sạch sẽ, bên bờ ruộng có bóng người cô đơn nhìn về bên này, đó là Trình phu tử, ánh mắt nàng cũng chẳng dừng lại, giờ nàng đã chẳng còn dư thừa tâm tình để lo lắng cho người khác.

Nàng phải về kinh thành, chỉ là lần này cũng chỉ có một mình nàng. Mạc Vũ Nhi lặng lẽ thở dài, Hồng Diệp khoác áo choàng cho nàng. Thời tiết thật lạnh, dường như mùa đông đã về. Nếu cuối đường là mùa xuân hoa cỏ tươi vui thì thật tốt biết bao.

29. Chương 29: Khúc Trung Vô Biệt Ý, Tịnh Thị Vi Tương Tư 1

Buổi trưa tháng 11, trên con đường bên ngoài kinh thành, Liễu Tuấn xuống xe ngựa, ông ngẩng đầu nhìn cờ xí trên tường thành và các tướng sĩ đang thủ vệ nơi đó, gương mặt đã trải qua gió sương không khỏi mỉm cười. Ông quay đầu ngồi lên xe ngựa, vui vẻ nói với Mạc Vũ Nhi qua rèm: “Tiểu thư, đã đến kinh thành rồi!”

Hồi lâu sau Mạc Vũ Nhi mới đáp lời, giọng nói thản nhiên không giấu nổi vẻ mệt mỏi vô cùng, “Ừm, giờ đã qua trưa rồi, chúng ta vào thành tìm khách điểm nghỉ tạm, ngày mai sẽ tìm pháp sư lập đàn tràng!”

“Được!” Liễu Tuấn nhìn cảnh tượng quen thuộc, lòng khó tránh khỏi buồn bã, năm đó vì chuyện của Tầm Mộng phượng mà ông thường ra vào thành, đi chẳng biết bao nhiêu lần, cảnh quan bên ngoài thay đổi qua bốn mùa thế nào, nhắm mắt ông cũng có thể nói được.

Ba năm, rời xa kinh thành đã được ba năm rồi. (???? Vấn đề thời gian này tớ thấy hình như k khớp lắm)

Xe ngựa chậm rãi đi vào cửa thành, một bông tuyết bay xuống đậu lên tay áo Liễu Tuấn, ông ngẩng đầu nhìn bầu trời, chẳng biết tự khi nào sắc trời đã biến thành màu gỉ sét, mặt trời cũng nấp sau tầng mây. “Tiểu thư, e là sắp có tuyết rồi.”

“Từ lúc rời khỏi Giang Nam đã là cuối mùa thu, chúng ta đã đi gần hai tháng rồi, giờ cũng đến mùa đông rồi.” Mạc Vũ Nhi vén rèm lên nhìn trời. “Tốt nhất có thể để mẫu thân sớm được an nghỉ, lạnh thêm một chút thì an táng sẽ rất phiền phức.”

“Tiểu thư đừng lo lắng, từ giờ đến tháng chạp còn mấy ngày nữa, chúng ta có thể làm xong xuôi được. Giờ phải tìm khách điểm tốt để tiểu thư nghỉ ngơi đã.” Liễu Tuấn không nỡ nhìn tiểu thư sau rèm, lòng không khỏi thở dài: Nếu Liễu viên không bán đi thì tốt quá, như vậy giờ chỉ cần về nhà, không phải như kẻ tha hương, lưu lạc đầu đường xó chợ. Đang đi, ông đột nhiên thấy cửa thành mở rộng nhưng người đi đường và xe ngựa đều chen chúc xung quanh, các quan viên mặc quan phục mới tinh đứng thành hai hàng, cửa thành không cho ai qua lại. Liễu Tuấn vội bảo xa phu dừng lại, xuống xe hỏi thăm người ven đường.

Người qua đường thấy vẻ mệt mỏi của ông thì có ý tốt trấn an. “Vị đại gia này, ông đừng vội, nghe nói Vương gia và công chúa hòa thân đã đến cách đây 10 dặm rồi, các quan gia đang chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón đó. Qua lúc này là ông cũng có thể vào thành rồi.”

“À, như vậy sao! Xin hỏi hôm nay đón vị Vương gia nào?” Liễu Tuấn không khỏi có chút tò mò, đằng nào cũng phải chờ thêm một lát nữa mới có thể vào thành, không bằng nghe một chút giết thời gian.

”Còn có ai có mặt mũi lớn như vậy, làm cho các quan viên xếp thành hàng lại bày tiệc rượu, chỉ có đệ đệ được hoàng thượng sủng ái – Vương gia Hưởng Bán mà thôi! Nghe nói vì vị công chúa này mà Vương gia đã đi ngàn dặm xa xôi đến tận biên giới Mông Cổ để nghênh đón đó!”

Liễu Tuấn vừa nghe thì không khỏi hít phải ngum khí lạnh, quay đầu nhìn tiểu thư ngồi trong xe, nàng đang ôm bình lặng lẽ nhìn qua đây. Ông vội cảm ơn người qua đường, quay về trước xe ngựa, vội kéo rèm xuống. “Tiểu thư, trời rất lạnh, tiểu thư nên ngồi yên trong này đi! Cổng thành giờ phải nghênh đón một vị Vương gia, đợi lát nữa mới có thể vào thành đó!”

Mạc Vũ Nhi “Ừm” một tiếng, suy nghĩ rồi nói: “Chân ta ngồi đã tê rồi, nếu đã phải đợi thì ta đi xuống đi lại một chút vậy.”

“Không được!” Liễu Tuấn bối rối la lớn khiến Mạc Vũ Nhi ngậy người, “Làm sao vậy, Liễu Tuấn?”

Ông không thể để tiểu thư đang đau xót phải chịu đựng thêm gì nữa, bất luận thế nào ông cũng không thể để tiểu thư biết Hưởng Vương gia đi đón một vị công chúa về kinh. Trong lòng tiểu thư, Hưởng Vương gia chiếm vị trí rất quan trọng. “Bên ngoài rất lạnh, tiểu thư giờ vừa mệt vừa yếu, nếu bị bệnh thì làm sao bây giờ!” Hồng Diệp lần đầu xa nhà không quen khí hậu làm hại tiểu thư không có ai chăm sóc mà ngược lại còn phải đi chăm sóc nàng.

“Cũng đúng!” Mạc Vũ Nhi cảm thấy hận mình vô dụng, nếu mình là nam tử thì thật tốt, giờ chỉ có thể ngồi trong xe ngựa không dám đi ra ngoài. Liễu Tuấn lén lút ra hiệu với xa phu để hắn đánh xe ngựa qua ven đường.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau đã thấy từ xa có bụi đất bay lên, cờ xí phấp phới, đi trước là đoàn nghi thức, sau đó là mã đội, cuối hàng là bộ binh. Giữa đội ngũ có hai con ngựa cao hần lên, một nam một nữ ngồi đó. Nam tử tuấn nhã, nụ cười ôn hòa, áo choàng màu bạc khiến thần thái càng hiên ngang xuất chúng, áo choàng màu đỏ như lửa, trong vẻ quyền rũ phong tình lại lộ ra sự anh khí mà ít nữ tử nào có được. Nàng đang hưng phấn nhìn đông nhìn tây, nam tử thì kiên nhẫn giảng giải cho nàng. Đúng là một hình ảnh đẹp, tuấn nam anh nữ khiến ai nhìn cũng hâm mộ vô cùng. Dù sao cũng là vương tôn công chúa, khí chất đẹp đẽ, dung mạo bất phàm.

Dù là ba năm không gặp nhưng Liễu Tuấn vẫn có thể nhận ra nam tử kia là Hướng Bản Vương gia chỉ trong chớp mắt, nghĩ đến người còn lại chính là công chúa Mông Cổ, thật xứng đôi! Đáng thương cho tiểu thư nhà ta, ông quay đầu nhìn vào xe ngựa, lòng hoảng hốt, chỉ thấy Mạc Vũ Nhi đang xốc rèm xe lên nhìn về phía Hướng Bản không chớp mắt, hai má đã chằng còn chút máu nào mà đến môi cũng trắng bệch.

Nàng đã nhìn rõ, không phải là hoa mắt, đó là Hướng đại ca, vị kia là ai nàng không cần đoán cũng hiểu. Không hận không buồn, nàng từ từ buông rèm kiệu, tất cả điều này chẳng phải là tự mình gây ra sao? Ông trời để cho nàng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này chẳng phải là đang ám chỉ nàng không cần vương bận chuyện hồng trần gì nữa sao? Hai tay run run ôm chặt cái bình, liều mạng ôm chặt vào lòng, nước mắt rơi từng giọt từng giọt, vì sao tim vẫn còn đau?

“Tiểu thư?” Liễu Tuấn ở bên ngoài lo lắng gọi, nàng cố gắng nuốt nước mắt, bình tĩnh trả lời.

“Đội quân qua rồi, chúng ta sẽ vào thành.”

“Được!” Nàng chẳng còn cách nào để nhớ mong đến một người nữa. Mẫu thân nói đúng, có khi rời khỏi cuộc đời này cũng chưa chắc đã là chuyện không hay. Nếu như qua đó, nàng sẽ vẫn là con gái nhỏ của Mạc gia, sẽ có người thương, có người che chở, vĩnh viễn không lớn lên, không cần phải gánh vác trách nhiệm mà nàng cũng không hiểu thì chẳng phải là tốt lắm sao? Cúi đầu nhìn chiếc bình trong lòng, trái tim chết dần chết mòn, tiền mẫu thân đi rồi, nàng cũng nên đi.

Xe ngựa lại bắt đầu di động, Hồng Diệp đã tỉnh lại khỏi giấc mộng mơ hồ, xốc rèm kiệu nhìn phố xá ven đường, vui vẻ hô to gọi nhỏ. Mạc Vũ Nhi nghiêng người nhìn qua, kinh thành vẫn phồn hoa, náo nhiệt như ba năm trước, trời đã chạng vạng, những hạt tuyết nhỏ bay bay nhưng trên phố vẫn rất đông người, tiếng người buôn bán rao hàng vang lên liên tiếp, cửa hàng cũng không đóng cửa, mùi cơm nóng hổi từ ngõ nhỏ thổi đến làm ấm lòng người đi xa.

Liễu Tuấn cho xe ngựa dừng lại trước một khách điểm, ông xuống xe, xốc rèm để cho Hồng Diệp đỡ Mạc Vũ Nhi chậm rãi đi xuống. Ngồi đã lâu, phải một lúc sau Mạc Vũ Nhi mới đứng vững lại. Tiểu nhị bước lên đón, nhìn Mạc Vũ Nhi mặc quần áo tang và chiếc bình trong tay nàng, vội xoay người đi về. Chỉ một lúc sau đã thấy một quần gia đi tới hét lớn: “Đi, đi đi, đi xa một chút, cửa hàng đây đã kín khách rồi, mời qua nhà khác đi.” Trước khi đi còn bỏ thêm một câu “Xúi quẩy!”

Liễu Tuấn giận dữ nổi trận lôi đình, định bước lên nói lại thì Mạc Vũ Nhi đã ngăn cản, “Không cần, người làm ăn luôn coi trọng vận may, đừng so đo, chúng ta qua chỗ khác đi!”

Liễu Tuấn thở dài, để xe ngựa kéo hành lý đi, ba người chậm rãi tìm kiếm suốt con đường, khách điểm không ít nhưng người ta vừa nhìn thấy Mạc Vũ Nhi thì đã vội từ chối. Trời dần tối, Mạc Vũ Nhi vừa đói vừa mệt vừa lạnh, Hồng Diệp cũng đã mệt đến hoa mắt. Liễu Tuấn nhìn hai người thì vội gọi xa phu đến giúp, chưa đợi xa phu đến gần thì chỉ thấy người Mạc Vũ Nhi hơi nhoáng lên rồi ngã qua ven đường. Một người qua đường vội vươn tay qua đỡ, Liễu Tuấn cũng đón được chiếc bình, may mà không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Liễu Tuấn cất chiếc bình đi, quay lại hành lễ với người đi đường thì chỉ nghe được một tiếng hét kinh hãi: “Đây, đây không phải là Liễu tổng quản sao?”

Liễu Tuấn ngẩng đầu, người nọ cúi mũ trùm đầu, thì ra là đầu bếp cũ của Liễu viên, ông không khỏi vừa vui vừa buồn, “Đã lâu không gặp!”

Đầu bếp kia lại nhìn nữ tử ngất lịm trong tay mình, “Trời ơi, là công tử Mộ Vân sao, tôi đúng là mắt kém, nàng mặt nữ trang thì tôi nhất thời không nhận ra được.” Đầu bếp kia vui sướng rơi lệ, “Liễu tổng quản, trời tuyết thế này mọi người đi đâu chứ?”

Liễu Tuấn thở dài, "Chẳng phải là đang đi tìm khách điểm để nghỉ ngơi sao? Nhưng chỗ nào cũng kêu đã đủ khách rồi, tiểu thư mệt muốn chết rồi, lại còn bị lạnh nên mới ngất xỉu khiến tôi rất lo lắng.

Đầu bếp kia hỏi:

- Vì sao phải ra khách điểm? Liễu viên không được sao?
- Liễu viên vẫn còn? Không phải đã bán cho người ta rồi sao?
- Ai dà, Hưởng Vương gia giữ lại Liễu viên, những người lúc trước cũng được giữ lại cả, tất cả đều như khi Liễu công tử vẫn còn ở đó. Mọi người đi ba năm bất vô âm tín khiến chúng tôi mong chờ muốn chết.
- Thật sao? Thế thì tốt quá!

Liễu Tuấn vừa mừng vừa sợ, Hưởng Vương gia đúng là người có tình có nghĩa, còn Liễu viên là còn nhà!

- Đi thôi tổng quản.

Đầu bếp kia ôm lấy Mạc Vũ Nhi:

- Tiểu công tử sao lại gầy như vậy, tôi còn có thể bế được. Về Liễu viên rồi nhất định phải tắm bổ cho nàng mới được. Đúng rồi, phu nhân đâu?

Liễu Tuấn cười thê lương, chỉ chỉ vào cái bình trên xe ngựa.

- Ở đâu cơ!

Đầu bếp kia nhìn lại thì òa khóc.

- Phu nhân, phu nhân, sao có thể như vậy, đây rốt cuộc là thế nào, vì sao tiểu công tử phải chịu nhiều khổ sở như vậy.

Liễu Tuấn cũng đỏ mắt:

- Đúng, giờ tiểu thư đã thành trẻ mồ côi rồi, về sau nàng phải làm sao đây?
- Cái gì mà làm sao?

Đầu bếp nữ kia hùng hồn nói:

- Từ nay về sau dù công tử có thể nào chúng tôi cũng quyết không cho nàng rời khỏi Liễu viên nữa, có hạ nhân chúng tôi ở đó nàng nhất định vẫn sẽ sống tốt.

Từ rất lâu về trước họ đã biết Liễu Mộ Vân là nữ cải nam trang, gọi cũng thuận miệng thành tự nhiên, tiểu công tử trí tuệ thông minh biết buôn bán vẽ tranh, đối xử với mọi người rất tốt, người lại thanh tú, đáng tiếc quá xấu số khiến ai cũng thương cảm!

Liễu Tuấn gật gật đầu:

- Không nói chuyện này nữa, về Liễu viên đi! Để tiểu thư sưởi ấm rồi ăn uống, sau đó phải an táng cho phu nhân nữa!

Xe ngựa chậm rãi đi trên đường, phố xá lùi dần về phía sau, chỉ một hồi đã đến Liễu viên.

Như ở trong mây như ở trong hoa, có ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, Mạc Vũ Nhi thoải mái không muốn tỉnh giấc, cảm giác thật thoải mái, đã bao lâu rồi không cảm nhận được sự thân thiết như ở gia đình thế này, chẳng lẽ đây là trong mơ? Nàng chậm rãi mở mắt, có lò sưởi, có ánh nến sáng bừng, có màn thêu, có dây kết xinh đẹp, còn có bóng người thấp thoáng.

30. Chương 30: Khúc Trung Vô Biệt Ý, Tịnh Thị Vi Tương Tư 2

"Tiểu thư, tiểu thư, tôi là Thanh Ngôn đây!" Nàng chỉ nghe thấy một tiếng khóc quen thuộc, người đã rơi vào một vòng ôm ấm áp. "Tiểu thư ơi, cuối cùng Thanh Ngôn cũng được gặp lại người." Quần áo trước ngực rất nhanh đã bị thấm ướt, đột nhiên người lại bị một vòng ôm mềm mại khác kéo qua, ôm rất chặt khiến nàng rất sợ mình sẽ không thở nổi. "Lam Ngữ!", Lam Ngữ luôn ít nói nhưng nàng lại trưởng thành

hơn Thanh Ngôn nhiều, lúc này tất cả đều thất thố, mặc kệ lòng tiểu thư có khó chịu đến đâu nàng cũng chỉ muốn được ôm tiểu thư mà khóc một hồi. Mạc Vũ Nhi khẽ vỗ vỗ lưng Lam Ngữ, rưng rưng cười khẽ. “Được rồi, Lam Ngữ, ta vẫn ổn, giờ người nói cho ta biết đây là đâu?”

Thanh Ngôn khóc nói: “Tiểu thư ngốc quá, đây chẳng phải là Liễu viên sao? Người bị té xỉu trong tuyết, được đầu bếp nhìn thấy nên đưa về Liễu viên.”

Lam Ngữ buông tiểu thư ra, nàng đặt gối ra sau lưng tiểu thư, vuốt ve cơ thể mong manh của tiểu thư, chỉ sợ tất cả không phải là sự thật.

Mạc Vũ Nhi nhìn quanh, không hỏi lại, chỉ nhìn Thanh Ngôn và Lam Ngữ đều đã mặc trang phục của người đã thành thân, có phong vận khác so với khi nàng rời đi, có thể thấy cuộc sống rất thoải mái. “Các người có ổn không?”

Hai nha hoàn khó khăn lắm mới ngừng nước mắt, nghe Mạc Vũ Nhi hỏi vậy thì lại òa lên: “Chúng tôi đều tốt! Lam Ngữ sinh tiểu cô nương, tôi và Hướng Toàn sinh một tiểu tử. Nhưng còn người, tiểu thư, nào có chủ tử nào như người, sắp xếp tốt cho hạ nhân rồi tự mình lại phiêu bạt bên ngoài, trời tuyết rơi còn ngất xỉu trên đường cái.” Thanh Ngôn ngồi xuống, cẩn thận xoa bàn tay tiểu thư, trong lòng là sự xót thương vô cùng.

Lam Ngữ sửa tóc lại cho Mạc Vũ Nhi rồi đắp chăn cho nàng, “Liễu tổng quản đã ngủ rồi, ông ấy thực sự đã quá mệt mỏi rồi, mã phu và cô nương Hồng Diệp kia cũng được sắp xếp ổn thỏa, tiểu thư không cần lo lắng. Từ trước giờ Liễu Viên đều là của tiểu thư, người mãi mãi là chủ nhân nơi này. Phòng bếp đang chuẩn bị nước ấm, tiểu thư, lát nữa ngâm nước nóng đi, như vậy sẽ bớt mệt mỏi đi đó.”

Vẫn là nha hoàn bên mình hiểu chuyện, Mạc Vũ Nhi cảm kích mỉm cười, bỗng nhiên nhìn thấy bên giường có một quyển binh thư, thuận tay cầm lấy.

“Đây là của Hướng Vương gia, có đôi khi Vương gia sẽ đến đây ngồi, đọc sách”. Thanh Ngôn đáp lời.

Trong tiểu lâu này, lần đầu tiên hắn ôm nàng vào lòng, lần đầu tiên hôn nàng, lần đầu tiên nói muốn lấy nàng, trong đầu Mạc Vũ Nhi hiện lên những mảnh vụn kí ức, đó đều là chuyện từ rất lâu rồi. Nàng lắc lắc đầu, giờ không thể nghĩ đến nữa. “Tầm Mộng phường, Tầm Mộng các giờ thế nào rồi?” Nàng thần nhiên chuyển đề tài.

Hồi lâu sau Thanh Ngôn và Lam Ngữ đều không trả lời, nàng kinh ngạc ngẩng đầu hỏi, “Làm sao vậy?”

Thanh Ngôn cúi đầu nói, “Tiểu thư đi được mấy ngày thì Tầm Mộng phường Tầm Mộng các đã bị đốt thành đồng tro tàn rồi.

- A! Đốt rồi thì thôi, được mất tùy duyên.

Nàng chẳng hề giật mình.

- Tiểu thư, vì sao người không hỏi là ai đốt?

- A, không có Tầm Mộng phường, Tầm Mộng các chẳng phải các người vẫn sống tốt sao? Liễu viên này vẫn còn giữ lại, cho nên có Tầm Mộng phường Tầm Mộng các hay không cũng chẳng sao cả.

Còn có thể là ai, chỉ có thể là Hướng đại ca, lúc ấy giận nàng đi không lưu luyến nên đã đốt cháy tâm huyết của nàng, muốn nàng nhớ đến huynh ấy mà thôi.

Thanh Ngôn Lam Ngữ nhìn nhau rồi cùng thở dài, tiểu thư thật sự quá thông minh, đây là phúc hay đây là họa?

Chậu gỗ lớn đã đổ đầy nước ấm, bốn phía xung quanh chất đầy lò sưởi, hương hoa trong nước bay ra, tất cả khiến tiểu lâu ngập trong mùi hương thơm ngát. Mạc Vũ Nhi buông mái tóc dài, vùi mình trong làn nước, không nhận được mà rên rỉ. Thanh Ngôn Lam Ngữ mỉm cười ở bên hầu hạ, từ sau khi Mạc Vũ Nhi trở về, hai người chẳng dám rời đi nửa bước, chỉ sợ lại đột nhiên không tìm thấy tiểu thư đâu nữa.

- Tiểu thư, ba năm qua người ở đâu?

Lam Ngữ khẽ búi tóc Mạc Vũ Nhi, nhàn nhạt hỏi.

“Ừm, ở Giang Nam, chính là qua trấn trước kia từng chữa bệnh cho mẫu thân một đoạn.”

“Đó là nông thôn mà, người cũng có thể sống?” Tiểu thư từ nhỏ đã được nuông chiều, rất ít khi ăn đồ ăn bên ngoài, sao có thể sống sót được ở nơi xa xôi hẻo lánh kia, Lam Ngữ thực sự không dám tưởng tượng.

“Vấn ỏn, Liễu Tuấn coi sóc mọi thứ rất chu đáo, xường tơ lụa hàng tháng mang bạc và đồ ăn qua, cảnh trí ở đó lại rất đẹp, ngoài hơi yên ắng ra thì mọi thứ đều tốt.”

“Tiểu thư còn nhớ Lãnh công tử và Vệ đại nhân không?”

“Ừm?”

“À, Lãnh công tử lấy quận chúa Hướng Như Bối, giờ sinh được một tiểu quận chúa rồi, không thể ngờ đúng không, càng kì lạ là Vệ đại nhân lại lấy một người từng sống trong thanh lâu, trở thành giai thoại trong kinh thành đó! Còn cả Tề công tử cũng đã thành thân, tiểu công tử sắp 2 tuổi rồi.” Thanh Ngõn vừa chuẩn bị quần áo vừa nói, trộm liếc qua tiểu thư, nàng chỉ khép hờ mắt như không nghe thấy.

“Tiểu thư, Hướng vương gia còn chưa thành thân đâu”. Lam Ngữ nhẹ nhàng xen một câu.

Khóe miệng Mạc Vũ Nhi thoáng chút cô đơn, không có sao? Rất nhanh thôi. Nàng đã tận mắt thấy hẳn đối xử dịu dàng với một nữ tử khác, hôn sự cũng sẽ tiến hành nhanh chóng thôi. Từ khi rời đi nàng đã sớm chuẩn bị cho ngày này, khi nó đến lòng nàng đã chết nên nàng cũng chẳng biết là đau.

- Tiểu thư người đang nghe đấy chứ?

- Thanh Ngõn, nước hơi lạnh rồi, ta lên đây!

- Không vội.

Thanh Ngõn lại ra ngoài bưng một chậu nước ấm đi vào, từ từ đổ vào bồn. “Hôm nay tiểu thư cứ thoải mái gột rửa đi, sau đó ngủ một giấc thật ngon, chuyện mời pháp sư lập đàn tràng có Hướng Toàn và Quan Mục Dĩ rồi, người cứ làm tiểu thư đi là được rồi”.

Thở gấp nhìn hai nha hoàn như hai đại tỷ, Mạc Vũ Nhi cũng chẳng phản đối, nàng thực sự đã quá mệt rồi, có bờ vai để dựa vào thật tốt biết bao.

Nàng mỉm cười nhắm mắt lại, để nước ấm lan khắp toàn thân, không nghĩ gì cả, có thể ngủ thì hãy ngủ một giấc thật ngon!

Tuyết chưa qua một đêm đã hòa tan. Sáng sớm thức dậy, Liễu Tuấn nhìn ra phía đông ửng hồng thì không khỏi vui mừng. Ông đi trong sân mấy vòng, mọi thứ thực sự không thay đổi, con đường mòn vẫn thế, sương phòng vẫn như xưa, cây cối hoa cỏ vẫn nguyên dạng, các nha hoàn đi qua đi lại vẫn là những gương mặt quen thuộc, nhìn thấy ông vẫn tôn kính thì lễ gọi một tiếng “Liễu tổng quản.” Liễu Tuấn đột nhiên có cảm giác như đang ở trong mơ, tựa như mình chưa từng rời đi.

Sáng nay Liễu viên có vẻ rất náo nhiệt, mọi người đều vui mừng chạy trước chạy sau, nhìn thấy Thanh Ngõn và Mạc Vũ Nhi đi từ tiểu lâu qua phòng khách thì đều chạy đến vấn an. Mạc Vũ Nhi vui mừng gật đầu chào mọi người, dưới ánh mắt của đầu bếp cố ăn hết một bát cháo thịt và hai chiếc bánh điểm tâm, lúc này mọi người mới quay về làm việc. Liễu Tuấn mỉm cười nhìn tất cả, đi đến.

Một đêm ngủ ngon, nhìn tiểu thư có vẻ thoải mái lên nhiều, ông cũng an tâm hơn, vừa định mở miệng bàn chuyện mời pháp sư với tiểu thư thì thấy có người vội vàng tiến vào.

- Tiểu công tử à tiểu thư, Tề công tử đến!

Mạc Vũ Nhi quay đầu nhìn thoáng qua Thanh Ngõn, nàng tỏ vẻ vô tội, xoay người cho mời Tề công tử vào, hẳn đã thành thân rồi, cũng chẳng có gì là bất tiện, chỉ là cổ nhân của đại ca mà thôi!

Lúc Tề Di Phi nghe tin Mạc Vũ Nhi đã quay về, hẳn không che giấu được sự vui sướng phát cuồng, buổi tối đến đây sợ quấy rầy nàng nghỉ ngơi nên sáng sớm đã vội chạy đến. Trong đại sảnh, Mạc Vũ Nhi mặc quần áo trắng như tuyết, tóc dài buộc lỏng bằng sợi dây trắng, bên thái dương cài đóa hoa trắng, eo thon nhỏ, xinh đẹp đứng đó tựa như tiên tử giáng trần. Ba năm trước Mạc Vũ Nhi còn có chút ngây ngô nhưng giờ

nàng như đóa hoa nở rộ. Vẫn dễ dàng khiến tim hắn thất lại, nhưng giờ hắn chỉ có thể là một người huynh trưởng mà thôi.

- Vũ Nhi! Hắn cúi đầu gọi.

Mạc Vũ Nhi cúi người thi lễ:

- Đã lâu không gặp, Tề đại ca khỏe chứ!

- Ta rất tốt, Vũ Nhi, ta nghe nói chuyện của bá mẫu rồi, muội đừng quá đau lòng, nhất định phải cố gắng giữ gìn.

Hắn khàn khàn nói, bao nhiêu trù mển chẳng biết phải biểu đạt thế nào.

- Đa tạ Tề đại ca.

Mạc Vũ Nhi nhìn khuôn mặt lãnh khốc của hắn hiện rõ tình cảm bi thống thì không khỏi cảm động. Sự đời trên người, ai cũng sống tốt, chỉ có nàng là gặp nhiều trắc trở, trở thành đứa trẻ mồ côi lại chịu bao tổn thương. “Tiểu thư!” Thanh Ngôn thấy ánh lệ trong mắt nàng thì vội đỡ nàng ngồi xuống, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa. Từ sáng đã bảo Hường Toàn qua Vương phủ báo tin, sao giờ còn chưa thấy bóng người.

Tề Di Phi lại cùng Liễu Tuấn chào hỏi, hỏi thăm chuyện an táng. “Vũ Nhi, chuyện này đừng cố chấp? Muội là một tiểu cô nương, không gánh nổi vất vả này, Liễu tổng quản cũng đã già rồi, việc này để ta làm đi! Ta nhất định sẽ an táng long trọng cho bá mẫu!”

Mạc Vũ Nhi nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, “Tề đại ca, đây là chuyện nhà muội, sao có thể làm phiền đại ca được?”

“Vũ Nhi, ta không phải là người ngoài, Tề gia và Mạc gia từng kết giao, ta và Vân Bằng là bạn cũ, làm chút chuyện đó cũng là nên thôi. Muội đã mệt mỏi rồi, Vũ Nhi, lần này ý lại vào ta một chút đi, ta sẽ làm người huynh trưởng tốt”. Ngụ ý của hắn Mạc Vũ Nhi hiểu, lòng không khỏi có chút ưu sầu.

Nếu không có những chuyện ngoài ý muốn thì giờ có lẽ nàng đã lấy hắn rồi. Số mệnh chính là số mệnh, hắn tự nhận mình là huynh trưởng, nàng có thể chấp nhận sao?

“Cho ta cơ hội đi, Vũ Nhi, giờ chỉ cần gió thổi qua muội cũng sẽ ngã xuống, tội tình gì đâu?” Tề Di Phi đau lòng thỉnh cầu. Mạc Vũ Nhi nhìn Liễu Tuấn, ông tỏ vẻ đồng ý thì nàng mới gật đầu: “VẬY ĐA TẠ TỀ ĐẠI CA, MUỘI CŨNG KHÔNG HIỂU NHIỀU, CHUYỆN AN TÁNG ĐỂ ĐẠI CA LO LIỆU ĐI!”

Tề Di Phi mỉm cười: “Chuyện này không khó, muội cứ yên tâm đi! Mấy ngày nay chọn ngày lành đã, sau đó mời sư phụ ở chùa về lập đàn tràng để vong linh bá mẫu được siêu thoát”.

“Cứ như vậy đi, mẫu thân sớm được đoàn tụ với phụ thân thì cũng tốt.” Chỉ là nàng sau này sẽ phải làm sao. Nàng không nói nên lời, tựa như lục bình trên sông, không nhà không rễ, người thân cũng chẳng còn.

“Làm xong xuôi những việc này, mẫu thân ta muốn đón Vũ Nhi về phủ làm nghĩa nữ, thật lòng thương muội.” Tề Di Phi không đành lòng nhìn vẻ mặt bi thương, tuyệt vọng của nàng.

Mạc Vũ Nhi cười khổ: “Đa tạ ý tốt của Tề đại ca, đó là chuyện về sau, giờ muội không nghĩ nhiều được.”

Tề Di Phi cũng không kiên trì, dù sao chuyện trước mắt rất vội vàng, hắn và Liễu Tuấn thương lượng rồi, hai người cùng ra cửa bắt đầu chuẩn bị, liên tiếp quay đầu dặn dò Thanh Ngôn chăm sóc tiểu thư cẩn thận. Thanh Ngôn thở dài, lòng Tề công tử vẫn hướng về tiểu thư, đáng tiếc hắn chỉ có số làm huynh trưởng. Còn vương gia kia thì sao, ngày ngày nhớ mong tiểu thư mà sao khi tiểu thư về lại chẳng thấy bóng dáng?

Từ biên cương về đến kinh thành, hoàng cung vì công chúa Mông Cổ mà tiến hành nghi thức chào đón long trọng, trên bàn tiệc, Hoàng thượng vì giận dữ với Hoàng hậu nên lòng không thoải mái, liều mạng uống rượu, còn bắt Hường Bân uống cùng. Bất tri bất giác hai người đều say, Hường Bân chỉ đành nghỉ lại trong cung Vương phi. Gần đến giờ Ngọ hôm sau hắn mới tỉnh lại, đầu đau như muốn nổ tung, uống rất nhiều canh giải rượu thì mới khỏe lên một chút. Nghĩ đã nhiều ngày không về phủ, vội từ biệt mẫu thân rồi xuất cung. Kiệu vừa đến cổng thì đã thấy Hường Toàn lo lắng chạy tới, trời đông tháng giá mà hắn vội đến độ toát mồ hôi. “Vương gia, người đã về rồi, Hường Toàn sắp điên lên mất.”

Hương Bân mỉm cười xuống kiệu trêu ghẹo: “Chứ không phải là Thanh Ngôn sinh cho người một tiểu tử nữa sao?” Hương Toàn này chỉ khi Thanh Ngôn sinh con thì mới chân tay luống cuống chứ bình thường đều rất từ tốn.

Hương Toàn đỏ mặt, “Vương gia đừng cười tiểu nhân. Nàng đã quay về rồi.”

Hương Bân run lên, “Ai đã về?”

Hương Toàn tỏ vẻ tội nghiệp, “Tiểu thư Mạc Vũ Nhi hồi kinh rồi.”

Mạc Vũ Nhi, ba chữ này khiến Hương Bân cả kinh, “Nàng về từ bao giờ, giờ đang ở đâu?” Hắn hoảng hốt nắm lấy tay Hương Toàn, vội vã hỏi.

“Về từ tối qua, nghe nói té xỉu ở trên đường, được đầu bếp mang về, Mạc phu nhân đã qua đời, tiểu thư đưa phu nhân về an táng”.

Hương Bân nhắm mắt lại, hận không thể tự chém chết mình, vì sao phải uống rượu, vì sao phải ở trng cung? “Đi Liễu viên!” Hắn xoay người chạy ra ngoài, cước bộ dồn dập không hề bình tĩnh như thường nhật.

Hắn ngày nhớ đêm mong nàng đó, giờ đã về rồi! Mắt hắn không khỏi ươn ướt, lần này, trời lại, khóa lại hắn cũng phải giữ nàng ở bên mình.

31. Chương 31: Đêm Nay Chung Bóng Đèn Soi Tỏ, Cứ Ngỡ Như Đang Giấc Mơ Màng 1

Hương Bân vội vàng chạy đến Liễu viên, vừa vào cổng đã thấy Mạc Vũ Nhi đang đứng dưới gốc mai xuất thần. Mai vàng còn chưa nở, đầu cành khô khốc đã bắt đầu đâm chồi. Chẳng biết nàng đang nghĩ gì, vẻ mặt đau khổ vô cùng, bàn tay vuốt lên thân cây khẽ run run. Hương Bân không đánh thức nàng, chỉ nhẹ nhàng đến gần. Nhìn rõ ràng bóng dáng xinh đẹp của nàng như vậy, Hương Bân hoàn toàn bị niềm vui sướng trùng phùng nhấn chìm, chẳng hiểu sao hốc mắt lại đỏ lên.

“Mộ Vân!” Hắn thân thiết, thương yêu gọi, cảm xúc mạnh mẽ khiến giọng nói trở nên khàn khàn.

Tiếng gọi độc nhất vô nhị này khiến Mạc Vũ Nhi cứng đờ người, nàng không vội quay người lại, nhẩn nhẩn hồi lâu mới chậm rãi quay qua, trên mặt là ý cười bình thản.

“Hương đại ca!” Nàng cúi người hành lễ, bình tĩnh nói: “Đã lâu không gặp, đại ca khỏe chứ?”

Hương Bân sững sốt, biểu hiện của nàng khiến hắn không khỏi bất an. Biết nàng vốn không có tâm tình, cũng chẳng dám mong nàng sẽ nhớ hắn như hắn nhớ nàng nhưng không ngờ ba năm không gặp nàng lại có thể thông dong, bình thản với hắn như vậy. Hắn vội bước lên trước, kéo nàng vào lòng, muốn chứng thực cảm giác chân thật khi có nàng. Vùi đầu vào căn cổ thơm ngát, ấm áp như xưa, trái tim bất an của Hương Bân mới bình ổn lại. “Mộ Vân, ba năm không gặp, muội đẹp lên rất nhiều! Chẳng lẽ vì cho ta sự bất ngờ này nên muội mới né tránh sao?”

Câu đùa giỡn nhẹ nhàng khiến lòng Mạc Vũ Nhi lại đau đớn, khó khăn lắm mới nén sự chua xót trong lòng lại, nàng lảng lảng tránh ra, tránh khỏi ánh nhìn chân tình của hắn, nhẹ bước ra vài bước rồi mới nói: “Ba năm không gặp, Hương đại ca lại thích nói đùa rồi. Mộ Vân rời đi quả thực là vì giấc mộng núi sông ấp ủ, chỉ là không ngờ sự ích kỷ của Mộ Vân lại khiến mẫu thân phải chết nơi đất khách.” Nhìn khu vườn tĩnh xảo kia vẫn thanh u như năm nào nàng ở nhưng đã thiếu đi giọng nói từ ái của mẫu thân, nàng tự trách mình, nước mắt như mưa.

“Đừng buồn, Mộ Vân, người đi cũng đã đi rồi, muội hãy nén bi thương. Bá mẫu ở nơi chín suối nhất định cũng không muốn muội đau lòng vì mình. Mây của trời rồi cũng sẽ bay đi. Chỉ là rời đi, đến một nơi khác sống mà thôi, mà nơi đó cũng không xa xôi, mấy chục năm nữa chúng ta cũng sẽ qua đó, chẳng phải có thể đoàn tụ rồi sao? Bây giờ chúng ta nên cầu phúc cho người, để bá mẫu đi đường bình an. Còn Mộ Vân thì phải thoải mái, hạnh phúc mới khiến bá mẫu an lòng được.” Hương Bân lấy chiếc khăn tay trong bọc ra, lau yếm lau nước mắt cho nàng, khuyên nhủ an ủi. Hồi lâu sau Mạc Vũ Nhi mới ngừng khóc, mắt đỏ hồng đón lấy chiếc khăn, cúi đầu bình ổn cảm xúc của mình.

Đã gần đến giữa ngày, ánh mặt trời khiến bóng cây, bóng hắt và bóng nàng cùng giao hòa, gió thổi thân cây, bóng cây đu đưa, bóng nàng lại bị hắt che khuất, nàng như đang ở trong lòng Hường đại ca vậy.

“Ai dè!” Mạc Vũ Nhi xót xa thở dài một tiếng, đại ca vẫn thương yêu nàng như trước, đáng tiếc không phải là của nàng nữa. Nàng buồn bã khẽ nói: “Cảm ơn đại ca đã đến thăm muội! Cũng cảm ơn đại ca đã giữ lại mảnh vườn này, bằng không hôm nay muội thực sự phải lưu lạc đầu đường rồi.”

- Giữa chúng ta cần phải khách khí vậy sao?

Lời nói khách khí, hành động xa cách làm cho hắt lại thấy bất an.

Cần khách khí sao? Mạc Vũ Nhi cười tự giễu, trong mắt đã không giấu nổi những cảm xúc trong lòng nữa. Những ngày nàng không ở đây, lòng đại ca đã chứa thêm người khác, chờ đợi một người thì sẽ là cả đời cả kiếp chẳng, là nàng đã buông tay hắt, sẽ chẳng có tư cách chia sẻ trái tim của hắt nữa, huống chi nàng cũng không muốn chia sẻ với ai! Nghĩ vậy, nàng lẳng lặng nhìn khuôn mặt tuấn nhã của Hường Bân, vẻ mặt cười thản nhiên mà mang ý đoạn tuyệt: “Ít nhất về lễ phép thì vẫn cần, dù sao Hường đại ca cũng không có nghĩa vụ phải làm chuyện này cho muội.”

Sự xa cách này khiến Hường Bân không thể tin được, trừng mắt nhìn nàng, sự bất an trong lòng càng sâu sắc. Sự xa lạ trong giọng nói của nàng khiến tim hắt thất lại, không khỏi tức giận nói: “Đây là phán quyết cuối cùng của muội sau ba năm chia xa sao?”

Trong mắt Mạc Vũ Nhi thoáng qua ý trách móc sau đó thản nhiên cười khổ, “Hường đại ca, giờ muội đã chẳng thể so với phường chủ Tầm Mộng phường khi xưa nữa. Muội đến tự bảo vệ mình còn khó chứ nói gì đến báo đáp người khác? Ngoài cảm ơn ra thì muội còn có thể làm được gì?”

“Ta cần muội báo đáp sao?” Sự trốn tránh của nàng khiến Hường Bân bức bối hết lớn. Thanh Ngôn và Lam Ngữ nghe vậy đều hoảng sợ chạy ra, vừa thấy hai người đứng đó bất động thì nhìn nhau rồi lặng lẽ rút lui về tiểu lâu, đứng trong cửa sổ lo lắng nhìn.

“Gặp nhau ở Quan Mai các, gặp lại ở Tầm Mộng các, hội đèn lồng, khu vườn này, tiểu lâu kia, tất cả, tất cả đều không có ý nghĩa gì với muội sao?” Khóe mắt hắt nhìn thấy đám hạ nhân đều đang hoảng sợ nhìn ra, hắt không ngại bị nhìn, cũng không giấu được sự hoảng hốt khiến hắt nói năng lộn xộn. Mạc Vũ Nhi cũng bị tiếng la hét của hắt làm cho hoảng hốt, đôi mắt to tròn lại đọng đầy nước mắt: “Có, đương nhiên là có ý nghĩa.” Nàng không cần phủ nhận lần đầu tiên động lòng, dù sao sau khi quen biết đại ca nàng mới thực sự hiểu được tình cảm giữa nam nữ là thế nào nhưng nàng không dám thừa nhận. Nhìn ánh mắt chờ mong của hắt, nàng kiên định nói: “Trong lòng muội, huynh mãi mãi là huynh trưởng, muội rất tôn kính huynh!”

Mãi mãi là huynh trưởng, Hường Bân ngửa đầu cười lớn, trong mắt là sự đau đớn. Hắt nhìn thẳng dung nhan thanh tú động lòng người kia, mơ hồ mà lại rõ ràng, gần trong gang tấc mà biến trời cách mặt hắt chính là thế này đi! Hắt khổ sở nói: “Vậy sao, ta chỉ là huynh trưởng của muội?”

Tim Mạc Vũ Nhi đau như bị ai cào xé, hai mắt đầm lệ nhìn thật sâu vào người nàng lưu luyến, nàng cố tỉnh táo lại. Mười năm sau, hai mươi năm sau, đến khi rời khỏi cõi đời, trong lòng nàng vẫn có tình cảm dịu dàng thì đó nhất định sẽ là hắt. Chỉ là trời cao cho bọn họ gặp nhau nhưng lại không cho bọn họ có duyên được ở bên nhau, nàng không dám nhìn Hường Bân thêm nữa, quay người đi, đau khổ vô cùng, cắn răng nuốt đi sự xúc động muốn khóc.

Nhìn nàng vì nước nở mà hai vai run run, Hường Bân vươn tay định kéo nàng lại, ôm nàng vào lòng nhưng nhớ đến câu trả lời bình thản khi này của nàng, tay vươn lên lại thu về, không thể tùy tiện chạm vào nàng, không thể hiểu nổi nàng, cảm giác bất lực đến cùng cực khiến hắt không khỏi nắm chặt tay đánh vào gốc mai ở bên. Chỉ nghe một tiếng “rắc”, gốc mai to bằng miệng bát đã bị đứt đôi mà tay hắt cũng bị nhuộm đỏ.

Mạc Vũ Nhi nghe tiếng quay đầu lại, không để ý đến cành cây dưới chân, người đột nhiên nhào về phía trước, Hường Bân vội vươn tay đỡ lấy, tay phải tránh xa không để máu dây vào quần áo trắng nõn của nàng. Mạc Vũ Nhi đứng vững lại, nhìn đến bàn tay đỏ máu không ngừng của Hường Bân, nàng bối rối lấy khăn, run run cầm lấy tay hắt, muốn lấy khăn chặn vết máu lại, đáng tiếc vết thương quá lớn, khăn nhanh chóng bị nhuộm đỏ. Nàng quay đầu lại, hoảng sợ khóc lớn: “Thanh Ngôn, Lam Ngữ, mau đến đây!”

Thanh Ngôn, Lam Ngữ vội chạy ra, cảnh tượng trước mắt khiến hai người hoảng hốt, Lam Ngữ là người bình tĩnh lại đầu tiên, vội sai người ra ngoài mua thuốc cầm máu, lại sai nha hoàn đun nước ấm, lấy khăn lụa và thuốc, mời tiểu thư đang bối rối và Hường Vương gia đang hồ hững đi vào tiểu lâu. Vào trong rồi, Mạc Vũ Nhi đã trấn định lại, nàng cố cứng rắn đỡ Hường Bân ngồi xuống giường, nửa quỳ, dùng khăn mặt ấm nhẹ nhàng lau sạch vết máu cho hắn. Lau sạch rồi lại nhẹ nhàng bôi thuốc nhưng không dám ngẩng đầu nhìn, sợ vô ý chạm vào làm hắn bị đau.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt Hường Bân rất bình thản, để mặc nàng làm. Sự dịu dàng này cũng chỉ vì nàng coi hắn là huynh trưởng chứ không phải vì tình yêu. Nỗi đau thể xác chẳng thể so với nỗi đau trong lòng, tim hắn lạnh ngắt, nữ tử trí tuệ, thanh tú, xinh đẹp như vậy, hắn không thể không yêu không thương. Suốt ba năm qua, hàng đêm, những giấc mộng của hắn thực ra lại chỉ là đơn phương tương tư, là hắn đã hiểu nhầm, còn có thể trách ai? Cảm giác tỉnh táo lại thật đau đớn! Hường Bân nhẹ nhàng đẩy Mạc Vũ Nhi đang buộc khăn, cố gắng mỉm cười yếu ớt: “Tiểu vương thất thố, giờ đã khá lên nhiều rồi, không có gì đáng ngại, qua mấy ngày nữa chắc hắn sẽ lại khôi phục như lúc đầu thôi.”

Hắn không dùng “Ta” mà đổi thành “Tiểu vương”, đây là cách xưng hô với người không thân thiết, tim Mạc Vũ Nhi run lên, vội cúi đầu, cõi lòng tan nát không thể nói nên lời. Đây chẳng phải là kết quả nàng muốn sao?

“Hường Vương gia, áo choàng của người...” Thanh Ngôn chỉ vào vết máu trên áo của Hường Bân nói: “Xin Vương gia cởi xuống, Thanh Ngôn sẽ giặt qua cho Vương gia, để lâu thì sẽ rất khó giặt.”

“À, không có gì đáng ngại. Tiểu vương đi ra cũng được một lúc rồi, cũng nên về phủ thôi.” Hường Bân đứng lên nói. Cho dù là bậc vương tôn lặn lội trong triều đình, hô phong hoán vũ thì cũng không thể chịu đựng nổi cảm giác thất bại và bất đắc dĩ, hắn còn chưa chuẩn bị việc trở thành huynh trưởng của nàng, từ trước đến giờ hắn vẫn luôn tin cảm giác của nàng dành cho mình là khác, hắn cần phải suy nghĩ cẩn thận nhưng không phải ở đây.

Lam Ngữ khó xử nhìn thoáng qua tiểu thư đang trầm mặc không nói, không biết nàng và Hường Vương gia đã nói gì mà khiến cho Vương gia vốn luôn bình tĩnh lại điên cuồng như vậy. Nàng cẩn thận nói: “Vương gia, lúc này là giờ ăn trưa rồi, phòng bếp đã chuẩn bị xong xuôi. Ăn cơm ở Liễu viên rồi hãy về được không?”

Thanh Ngôn ở bên phụ họa.

“Không cần, tối qua Tiểu vương uống say, cũng không có khẩu vị gì cả. Mộ Vân.” Hường Bân nhìn Mạc Vũ Nhi vẫn cúi đầu không nói, nàng vô lực vạy vò chiếc khăn tay, lòng bàn tay nàng đã dần đỏ lên. Nghe tiếng Hường Bân gọi, nàng cứng nhắc đứng lên nhưng không ngẩng đầu.

Ngay cả nhìn hắn một cái nàng cũng không muốn sao? Hường Bân khổ sở khẽ nhắm mắt lại, đầu óc trống rỗng. “Nếu chia lìa có thể khiến tình cảm chúng ta thêm sâu sắc thì ta có thể chấp nhận nỗi cô đơn chia xa. Nếu gần nhau làm cho chúng ta trở nên xa lạ thì ta sẽ không đến gần nữa, chỉ cần từ xa nhìn mọi người là được.” Lòng hắn đột nhiên nảy lên suy nghĩ này, đối với nàng, cuối cùng vẫn không thể hận nổi.

“Mộ Vân, muội hãy bảo trọng, cũng đừng quá đau lòng vì chuyện của Mạc phu nhân. Chuyện an táng cứ để Hường Toàn đi làm, người không đủ thì đến Vương phủ nói một tiếng là được. Mấy ngày nữa Tiểu vương sẽ lại qua thăm.” Đôi mắt lạnh lùng, trong trẻo của hắn lặng lẽ nhìn nàng, về sau chẳng biết có còn cơ hội đến gần như vậy không. Không hiểu vì sao nàng không thể yêu hắn, chuyện tình cảm thật sâu xa khó lường, hay là trong lòng nàng đã có người khác? Không, Hường Bân không muốn nghĩ vậy, nếu thực sự là thế, chỉ sợ hắn sẽ điên cuồng giết chết người kia mất.

Mạc Vũ Nhi không lên tiếng trả lời, chỉ gật gật đầu.

“Vậy tiểu vương đi!” Hường Bân không nỡ, lại nhìn thoáng qua rồi mới kiên định đẩy cửa, gió lạnh ập tới, hắn rung mình rồi khép cửa lại.

“Tiểu thư!” Thanh Ngôn lo lắng kéo Mạc Vũ Nhi, Hường vương gia đã đi rồi mà nàng vẫn đứng đó như con rối gỗ.

Mạc Vũ Nhi không đáp lời, Thanh Ngôn và Lam Ngữ liếc nhìn nhau, vội chạy ra đuổi theo Hường Bân, khó xử nói: “Vương gia, có lẽ tiểu thư vì phu nhân mà quá đau lòng, người đừng để bụng.”

Hướng Bân dừng bước, ôn hòa cười nói: “Không đâu. Các người cứ lo chăm sóc tiểu thư đi, giờ nàng đã trở thành kẻ mồ côi, không còn chỗ dựa nữa. Đúng rồi, ba năm qua nàng sống ở đâu?”

“Ở vùng nông thôn Giang Nam, Liễu quản gia nói tiểu thư không vẽ tranh thì đọc sách, hoặc không thì sẽ ra ngoài ruộng đi dạo. Có một tài tử đệ nhất Giang Nam...”

“Thanh Ngôn!” Lam Ngữ vội gọi, ngăn cản Thanh Ngôn lại, định chuyển đề tài nhưng nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Hướng Bân thì lại vội im miệng.

“Tài tử kia chẳng biết gặp tiểu thư từ bao giờ, bị khuynh đảo vì nàng, vì tiểu thư mà hắn đã kết giao bằng hữu với Liễu tổng quản, còn cố gắng lấy lòng phu nhân, sau đó phu nhân đón nhận hắn rồi nhưng tiểu thư lại nói, nàng không chiêu hiền nạp sĩ, không có hứng thú gì với tài tử cả.”

Hướng Bân không khỏi mỉm cười, đây quả giống phong cách của Mộ Vân, lúc trước “Kinh thành tứ thiếu” đều đã lĩnh giáo qua. Ba năm qua, nàng sống thực sự rất kham khổ, cũng chẳng có ai đến gần nàng, vậy nàng rốt cuộc làm làm sao? Trên mặt hắn lại phủ kín một tầng mây đen.

Nhìn vẻ mặt của Hướng Bân, Thanh Ngôn không khỏi lo lắng, nàng sợ vương gia và tiểu thư lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoảng hốt nói: “Vương gia, tiểu thư nhà tôi...”

Ba năm qua, vương gia đối xử rất tốt với những hạ nhân ở đây, Thanh Ngôn và Lam Ngữ lại càng tốt. Người tiểu thư coi trọng hắn cũng đều coi trọng nhưng nàng vừa về, lòng bảo vệ chủ tử lại viết rõ ràng trên mặt như vậy, có thể thấy được Mộ Vân đã sống thành công cỡ nào. Nàng đối xử với tất cả mọi người đều tốt, chỉ riêng hắn thì không chia xa cũng là trốn tránh. Hướng Bân cười tự giễu, không đáp lời Thanh Ngôn, đi thẳng về phía cửa.

Hướng Toàn đã đứng ở sau cửa, nhìn vẻ mặt lo lắng của Thanh Ngôn ở sau Hướng Bân thì tim thót lại, hôm nay rốt cuộc lại diễn kịch gì?

“Hướng Toàn, người cứ ở lại Liễu viên đi, tạm thời không cần về Vương phủ. Chuyện ở đây cần cố gắng hơn, có chuyện gì xảy ra thì phải báo ngay cho bốn vương biết.” Hướng Bân dặn dò đôi câu rồi vội vàng bỏ đi.

Nhìn bóng dáng cô đơn của Vương gia, ba người không khỏi thổn thức, cảm thán không thôi.

32. Chương 32: Đêm Nay Chung Bóng Đèn Soi Tỏ, Cứ Ngỡ Như Đang Giấc Mơ Màng 2

Thanh Ngôn và Lam Ngữ quay về tiểu lâu, vừa đến ngoài cửa thì đã nghe tiếng khóc thất thanh, hai người hoảng hốt vội chạy vào, chỉ thấy Mạc Vũ Nhi ngã vào giường, sớm đã khóc không thành dạng người, các nàng chưa từng thấy tiểu thư khóc như vậy bao giờ, gần như là đến chết. Phu nhân chết, tiểu thư cũng chỉ lặng lẽ rơi lệ, chưa bao giờ lên tiếng mà hôm nay, nàng khóc òa lên, môi cũng bị cắn đến chảy máu.

“Tiểu thư!” Hai người không khỏi cũng òa lên khóc, cùng tiến lên ôm lấy Mạc Vũ Nhi, nghĩ nàng sợ Hướng Bân thay đổi nên vội khuyên giải: “Tiểu thư đừng lo lắng, Vương gia sẽ không nghĩ ngợi gì đâu. Qua mấy ngày nữa, Vương gia sẽ lại đến Liễu viên thăm tiểu thư, tiểu thư không thấy vương gia vì tiểu thư mà tóc bạc đi rất nhiều sao.”

Mạc Vũ Nhi lắc đầu, ngược đôi mắt đầm lệ lên, nức nở nói: “Không phải, không phải!”

“Thế là thế nào?”

Nàng không thể nói nên lời cảm giác nàng đã thấy hắn dịu dàng đối xử với công chúa Mông Cổ, không nói nên lời cảm giác nàng nghe được tin hắn vì đón công chúa Mông Cổ mà đi đến biên cương xa xôi, càng không nói nên lời cảm giác vừa mới đây nàng nghe nói hắn say rượu là vì công chúa. Hắn đối với mình đúng là tình sâu nghĩa nặng nhưng ai có thể chống đỡ được tình yêu xa cách, giờ Hướng đại ca đã không còn là Hướng đại ca khi trước nữa.

“Ta chẳng có cách nào, ta không làm được.” Nàng khóc nói, khàn cả giọng. Hướng Nhu Bối từng nói nàng có làm tiểu thiếp cho đại ca cũng không xứng, nàng sớm nên nghĩ đến Vương gia cuối cùng phải lấy công

chứa, ngay từ đầu nàng cùng lắm chỉ là một tiểu thiếp mà thôi, người ngu ngốc là nàng, nếu biết rằng cuối cùng sẽ phải chia sẻ tình yêu của hần với người khác thì ngay từ đầu nàng đã không để hần đi vào tim nàng.

“Tiểu thư!”, Thanh Ngôn và Lam Ngữ nhìn tiểu thư nói năng lộn xộn thì hoảng hốt nhưng lại không tìm được nguyên nhân, chỉ đành một người lau nước mắt, một người vỗ lưng, nhìn nhau thở dài.

Mạc Vũ Nhi lại vùi đầu vào giường, khóc không thành tiếng.

Tề Di Phi và Liễu Tuấn đi vào thì nghe thấy tiếng khóc, hỏi hạ nhân thì biết Hường vương gia vừa đi, Liễu Tuấn không hỏi nhiều, thở dài vội đi vào, cái gì gọi là “Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ” (nhà dột gặp mưa rào, thô thiển thì là chó cắn áo rách), chỉ mong tiểu thư kiên cường có thể chịu đựng được.

Tề Di Phi đứng đó hồi lâu, buồn bã mất mát, luôn cảm thấy tất cả đau khổ của nàng đều từ mình mà ra, lúc trước nếu không xuất ngoại, nếu như không có Lâm Tiểu Vũ thì thế giới của nàng, hần sẽ chống đỡ cho nàng, như vậy bây giờ nàng đã không phải đau đớn như vậy. Hần và nàng không có duyên phận, đây là ông trời đã an bài. Sắc trời dần tối, đêm đông luôn chậm chạp tiến đến rồi lại chậm chạp rời đi, đêm lạnh dài thật dài, thật sự khó vượt qua!

“Hôm nay an táng phu nhân, tiểu thư không khóc, chỉ quỳ ngây ngốc, thiếu chút nữa thì ngã vào mộ. Tề công tử, Lãnh công tử, Vệ đại nhân đều đi.”

“Hôm nay làm hậu sự cho phu nhân ở trong miếu, tiểu thư lên núi ở, có Thanh Ngôn và Lam Ngữ đi cùng.”

“Hôm nay tiểu thư đã về, người gầy đi rất nhiều, mặt như chỉ còn hai mắt. Ai, nàng bắt đầu không ăn uống, chẳng biết đến bao giờ mới có thể như lúc trước.”

“Ngày mai, tiểu thư mời Tề công tử tìm người đưa Liễu tổng quản về Giang Nam, Liễu tổng quản không chịu nhưng tiểu thư kiên quyết, Liễu tổng quản đã già nhưng khóc như đứa trẻ con.”

“Tiểu thư thỉnh một tượng phật đặt ở trong tiểu lâu, từ hôm nay trở đi nàng bắt đầu trốn trong tiểu lâu đọc kinh thư, không gặp khách, cơm đều là người đưa vào.”

...

Hường Toàn nhìn Vương gia đang đọc sách, muốn nói lại thôi. Hơn một tháng qua, buổi tối hần đều về Vương phủ bẩm báo tình hình của Mạc Vũ Nhi cho Vương gia, lần nào Vương gia cũng không nói gì, vẻ mặt cũng chẳng có thay đổi gì. Hần nghĩ có phải là Vương gia không muốn nghe không, có một ngày hần không đến, không ngờ Vương gia lại cho gọi hần đến vào lúc nửa đêm, mãi đến khi hần nói hết chuyện một ngày hôm đó thì mới cho hần quay về. Từ đó về sau hần không dám chậm trễ, mỗi đêm đều về sớm. Chỉ là mấy ngày qua lời cũng chỉ có như vậy, không biết hần có còn phải đến nữa không.

“Vương gia, ngày mai tôi có phải đến?” Hường Toàn không nhịn được hỏi.

“Nếu không bận thì cứ đến đi.” Hường Bân thản nhiên nói.

Hường Toàn cười, ở trước mặt Vương gia hần nào dám bận. “Vậy tôi về trước, Vương gia, ngày mai gặp lại!”

Hường Bân ừm một tiếng, không ngẩng đầu, nghe được tiếng đóng cửa thì buông bình thư trong tay, đi tới đi lui trong phòng.

Từ sau khi ly biệt, dù hần có quan tâm và tương tư đến đâu thì cũng không dám đến gần Liễu viên nửa bước, hần chỉ có thể chờ như vậy, chờ Hường Toàn đến kể lại mọi việc về nàng để bù lại sự tiếc nuối trong lòng. Nghĩ đến bóng dáng đáng mảnh mai kia, tim lại treo cao. Xa cách hần thì ra là đã nhìn thấu hồng trần. Hần thực sự kém cỏi như vậy sao, không giữ được nàng lưu luyến gì với thế giới này. Nếu ba năm trước đây hần cứng rắn lấy nàng về thì liệu nàng có không chán ghét chốn hồng trần?

Ngày đó ôm hôn trong tiểu lâu, thì thầm trong Tầm Mộng phường, hần tin nàng thực sự đã động tình với hần, vì sao tình cảm đó lại trôi nhanh như vậy?

Suy nghĩ này khiến Hường Bân đau khổ, sự thất bại và cảm giác tủi hờn không thể che giấu được. Trả giá cho sự rung động ban đầu nhưng lại không có kết quả, hần còn có thể lấy lại sao?

Nút thắt như vậy đến khi nào mới có thể tháo gỡ, trong thiên hạ thực sự có kì tích sao? Hường Bân khẽ nhìn trời gầm nhẹ.

“Tiểu thư, người xem!” Thanh Ngôn lấy kinh Phật và tràng hạt trong tay Mạc Vũ Nhi, mở cửa sổ ra, bên ngoài tuyết đang rơi.

“A!” Mạc Vũ Nhi thản nhiên đáp một tiếng rồi lại cầm lấy kinh Phật, nhặt tràng hạt lên, chỉ có chìm trong sự dờ dẩn tụng kinh thế này nàng mới có thể có chút bình yên.

“Tiểu thư!” Thanh Ngôn khẽ oán trách, “Cảnh tuyết rơi thật đẹp, như phấn điêu ngọc trác vậy.”

“Cũng không hẳn thế!” Lam Ngữ bưng một bát canh đi vào, mạnh mẽ nhét vào tay Mạc Vũ Nhi, cười nói: “Khi này thấy mai vàng nở trong hoa viên, hương thơm mê hồn, bọn nha hoàn đi qua đó đều không nhịn được dừng lại một chút. Mùa đông năm nay trăm hoa đều điêu linh chỉ riêng mai vàng nở rộ, chắc chắn đây là quân tử trong các loài hoa!”

“Ừm, Lam Ngữ đi theo Quan Mục Dã cũng học được không ít thơ văn đó! Đúng rồi, chẳng biết hàng mai bên Quan Mai các giờ đã thế nào rồi?”

“Còn có thể thế nào, nhất định là mười dặm tỏa hương, du khách như hăng hái, mùa đông thế này cảnh đẹp cũng không nhiều. Hơn nữa, đã lâu rồi cũng không gặp lão chương quỳ.”

Mạc Vũ Nhi buông kinh thư, Quan Mai các, những hàng mai xếp thành hàng, hương thơm thanh nhã, sương mù trên hồ như cái lồng bạc, xa xa là dãy núi cong, lão chương quỳ nhiệt tình, dường như là trí nhớ cách đây đã lâu lắm rồi.

Thanh Ngôn Lam Ngữ nhìn nhau một cái rồi cùng nói: “Tiểu thư, hôm nay chúng tôi không có việc gì cả. Người dẫn chúng tôi đến Quan Mai các chơi được không?”

Mạc Vũ Nhi sửng sốt nhưng vẫn động lòng, hồi lâu sau nàng mới từ từ gật đầu.

Thanh Ngôn, Lam Ngữ vui mừng nhảy dựng lên, không giống kẻ đã làm vợ người chút nào. Các nàng một người lấy áo, một người đi chuẩn bị đồ, trang điểm cho Mạc Vũ Nhi. Chỉ lát sau, Mạc Vũ Nhi mặc áo ấm màu trắng, phủ áo choàng màu nâu, tóc dài dùng châu hoa màu trắng khế vấn lên, cầm theo một lò sưởi nhỏ màu bạc, hơn nữa dung mạo thanh tú, bình đạm như nước của nàng khiến nàng trở thành một nữ tử phiêu dật, xuất trần.

“Ừm, được rồi, thế này là xuất môn được rồi.” Thanh Ngôn vừa lòng nói.

Mạc Vũ Nhi nhìn hai nha đầu hưng phấn mà buồn bực, đi ra ngoài có cần phải cẩn thận thế không? Nhưng nàng không thể từ chối bọn họ, chỉ đành để mặc vậy thôi.

Thật sự đã ở trong nhà quá lâu rồi, ba người chen chúc trên xe ngựa, Thanh Ngôn, Lam Ngữ líu ríu suốt đường đi, có đôi khi còn vén rèm lên nhìn phố xá bên ngoài. Sắp đến Tết, trời tuyết lớn, trên đường xá vẫn rất nhiều người qua lại, xe kiệu cũng nhiều khiến mùa đông lạnh giá không khỏi ấm áp hơn một chút.

Quan Mai các không thay đổi, chỉ hơi trang hoàng khác một chút, so với trước kia lại càng thanh nhã hơn. Mạc Vũ Nhi vừa xuống xe đã ngửi thấy hương mai thơm ngát, ngẩng đầu nhìn lại, trong ánh tuyết, những cành mai nở rộ hoa vàng, từng cụm từng cụm, từng cây từng cây đều đua nở. Tuyết lạnh hồ ấm, hơi nước trên mặt hồ nhưng những tầng khói nhẹ, phiêu miểu không dừng, tất cả tất cả đều khiến người ta có ảo giác mình đang ở chốn tiên cảnh.

Mạc Vũ Nhi không khỏi say mê.

Lão chương quỳ sớm đã ra ngoài đón tiếp, nhìn vị khách rất quen mặt nhưng không thể nhớ nổi đã gặp ở đâu? Thanh Ngôn, Lam Ngữ đều mỉm cười chào hỏi. Chương quỳ vỗ ót, há hốc miệng, kinh ngạc nói: “Các người chính là người của Tầm Mộng phường, vậy nàng ấy chính là phường chủ Tầm Mộng phường, nhưng... nhưng các người không phải...”

Lam Ngữ dịu dàng thỉnh an rồi cười nói: “Chương quỳ đừng trách, tiểu thư vì để tiện làm việc nên mới cải nam trang, không phải ông nhìn nhầm đâu.”

“Cũng đúng, cũng đúng, nữ tử rất bất tiện. Nói lại, nữ tử có thể làm ăn lớn như vậy đúng là không dễ.” Cuối cùng vẫn là người từng trải nên chương quây cũng không quá ngạc nhiên, nhìn nữ tử mềm mại trước mắt, mấy năm không gặp, nàng càng gầy, có lẽ là mệt mỏi vì Tầm Mộng phùng chàng! Ông không hỏi lại, chỉ nói: “Hôm nay làm rất nhiều điểm tâm, rất ngon đó, lát nữa cô nương ăn nhiều một chút.”

Mạc Vũ Nhi cúi người nói lời cảm ơn rồi ba người đều lên lầu. Trên lầu không có nhiều khách cho lắm, chỉ có một bàn, một nha hoàn và một người đàn bà tuổi trung niên trông rất xinh đẹp, sang trọng ngồi ở bên cửa sổ ngắm cảnh, trên bàn là hai đĩa điểm tâm và một bình trà. Thấy có người lên lầu, người đàn bà kia xoay người, mỉm cười gật gật đầu.

Mạc Vũ Nhi cũng mỉm cười gật đầu, ngồi ở bàn bên cạnh. Chương quây mang hai bình trà và hai đĩa điểm tâm lên nói: “Cô nương sợ lạnh, một bình là nước sôi để cô nương làm ấm tay, bình này mới là để uống, điểm tâm rất thanh không có dầu mỡ, cô nương có thể ném thử.”

Mạc Vũ Nhi cảm động đứng dậy cảm tạ, chương quây hồn hậu lắc lắc đầu: “Cô nương cứ ngắm cảnh đi thôi!”, nói xong lại đi xuống làm việc. Lúc xuống lầu, còn không nhìn được quay đầu lại, đứa nhỏ kia mày nhún tít lại thật khiến người ta đau lòng.

Thanh Ngôn cởi áo choàng cho Mạc Vũ Nhi, Lam Ngữ vội rót trà cho nàng giữ ấm tay, sau đó hai người mới cùng ngồi xuống. “Trời lạnh các người cứ ăn nhiều điểm tâm vào cho ấm bụng, đừng để ý đến ta.” Mạc Vũ Nhi dịu dàng nói xong rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cô nương, hôm nay đến ngắm cảnh chỉ có hai chúng ta, không bằng ngồi cùng một bàn để tiện trò chuyện, ngắm cảnh.” Người phụ nữ xinh đẹp kể bên đột nhiên đề nghị. Không biết có phải vì nụ cười thân thiết và giọng nói vui tai của bà mà Mạc Vũ Nhi chần chờ mấy phút rồi đồng ý.

Nha hoàn bưng bàn ghế vào bàn của Thanh Ngôn và Lam Ngữ, Mạc Vũ Nhi chuyển qua ngồi vào bàn của người đàn bà kia.

Người kia chu đáo thay chung trà nóng khác cho Mạc Vũ Nhi, còn bảo nha hoàn chuyển chậu than về phía nàng. Mạc Vũ Nhi cảm ơn rồi cung kính hỏi: “Phu nhân, xin hỏi người là người trong kinh thành?”

“Ừm, quê gốc ở kinh thành, tiên phu qua đời sớm, dưới gối chỉ có một con trai một con gái, con gái đã sinh được một cháu trai, con trai thì chưa thành thân.” Bà nói,

Mạc Vũ Nhi khẽ cười: “Tôi vốn tưởng phu nhân chỉ lớn hơn tôi mấy tuổi, giờ nghe ra mới biết phu nhân đúng là giỏi giữ gìn nhan sắc.”

Bất kỳ nữ nhân nào được khen tặng cũng đều vui mừng hướng chi còn được một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp tuyệt trần như vậy khen, bà mỉm cười nói: “Thật sao? Nhưng con trai ta đã hơn 30 tuổi rồi.”

“A!” Mạc Vũ Nhi hít sâu một hơi, vốn tưởng rằng con trai của bà còn nhỏ tuổi nhưng hơn 30 tuổi còn chưa thành thân thì đúng là kỳ quái. Nhưng phép lịch sự khiến nàng không truy vấn, dù sao đó cũng là việc riêng của người ta.

Nàng nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, suy nghĩ đến xuất thân.

“Con ta rất giỏi, muốn văn có văn muốn võ có võ, thấu hiểu lòng người, chính là một nhân tài, làm một người mẹ sinh ra được đứa con trai như vậy ta rất kiêu ngạo.” Bà thì thào nói, Mạc Vũ Nhi quay đầu, ngồi thẳng lắng nghe.

“Từ khi nó mới 20 tuổi đã có bà mối đến cửa, rất nhiều nữ tử trong kinh thành đều muốn được gả cho hần. Đứa con như vậy, người có cảm thấy ta đang thổi phồng lên sao?” Bà ngượng ngùng đỏ mặt.

Mạc Vũ Nhi thành thật lắc đầu, có người mẹ xinh đẹp, cao quý như vậy thì có được đứa con tài giỏi cũng là chuyện rất bình thường.”

“Nam tử vĩ đại như vậy nên các cô nương yêu mến cũng là điều khó trách.” Nàng thoải mái đáp lời khiến bà không khỏi tán thưởng.

“Đúng thế, nhưng con ta lại chẳng chịu nhìn tiểu thư nhà người ta, nói phải gây dựng sự nghiệp rồi mới thành thân. Ta không phải là người mẹ thích bức ép con mình vì thế để mặc hần, nhaoáng cái đã 30 tuổi,

muội muội đã đính ước, ta nhắc đến hôn sự thì hẳn cười nói, nhất định sẽ cho ta một nàng dâu xinh đẹp, hiểu chuyện.”

“Ừm!” Mạc Vũ Nhi bị hấp dẫn bởi câu chuyện của bà.

“Ta vừa nghe thì đã rất vui vẻ, không ngờ lại chờ được cảnh con ta ngày ngày say khướt, người gầy yếu, suy sụp đi. Qua các hạ nhân thì mới biết, nữ tử hẳn vốn yêu thương nhất đời từ mấy năm về trước, tình yêu quá sâu, không ngờ người ta lại không thương hẳn, uống hẳn ngu ngốc chờ đợi nàng bao năm như vậy. Ai dè!” Bà nói đến đây, mắt đỏ bừng lên, ánh lệ xinh đẹp thoáng hiện trong mắt.

Mạc Vũ Nhi vội rót trà cho bà, dịu dàng thở dài: “Công tử nhà phu nhân đúng là người chí tình chí nghĩa. Phu nhân đừng buồn bã, chân trời nào chẳng có cỏ thơm, ngày sau công tử nhất định sẽ tìm được vị giai nhân tài đức khác.”

“Nhưng mà... nhưng mà giờ nó căn bản không thể đứng dậy nổi. Nó là nam tử từng gặp bao sóng gió, từng xông pha chốn sa trường nhưng giờ vì chuyện tình cảm mà mất hồn lạc vía, thật sự khiến ta thất vọng vô cùng.” Phu nhân kia nói đến đây thì bật khóc.

Mạc Vũ Nhi thương cảm nhìn bà, nhẹ nhàng ngồi qua, vỗ vỗ lưng bà thật dịu dàng.

Hồi lâu sau phu nhân mới ngừng khóc, ngưỡng ngừng cười cười với Mạc Vũ Nhi: “Cô nương đúng là người tốt, hôm nay tôi vì giải sầu nên mới đến Quan Mai các này.”

“Vâng, cảnh sắc mùa đông ở đây rất đẹp. Trước kia tôi thường đến đây.” Mạc Vũ Nhi nhìn dãy núi xa xa, cười mong manh.

- Cô nương, tôi thấy cô nương luôn nhíu mày, trong lòng có việc sao?

- Gia mẫu vừa qua đời!

- Người chết cũng đã an nghỉ rồi, cô nương nên nghỉ thoáng một chút.

Mạc Vũ Nhi nhìn nụ cười hòa ái của bà, cười đáp:

- Vâng!

- Mạo muội hỏi một câu, cô nương đã từng gả cho người chưa?

Mạc Vũ Nhi thoáng chần chừ rồi nói:

- Khi còn rất nhỏ đã từng hứa gả cho người, là thế giao, nhưng trong nhà xảy ra biến cố, tôi đi xa, từ đó không còn liên lạc nữa.

- Không gặp lại sao?

- Có, huynh ấy đã thành thân.

Phu nhân kia có lẽ thấy mình đã quá đường đột nên hồi lâu sau không nói gì, chỉ nhìn Mạc Vũ Nhi đầy thương cảm.

- Chuyện trên đời này có rất nhiều, phu nhân đừng nhìn tôi như vậy.

- Sau này không gặp được ai vừa ý sao?

Tim Mạc Vũ Nhi run lên, cúi đầu, tay bưng chung trà cũng run lên mấy phần.

- Không có gì đâu, nói cho a đi nghe, có một số việc nói ra lòng sẽ thoải mái hơn.

Phu nhân vươn tay khẽ ôm Mạc Vũ Nhi vào lòng.

Vòng ôm ấp áp như của mẫu thân khiến Mạc Vũ Nhi khẽ gật đầu: “Thực ra với tôi mà nói cũng chẳng có gì cả. Hôn sự khi còn nhỏ chỉ như trò chơi, người đó lớn hơn tôi nhiều lắm, khi còn bé đã ở bên nhau, tôi với huynh ấy là kính trọng nhiều hơn yêu thương. Sau này lớn lên gặp được một người tôi mới thực sự cảm nhận được yêu một người là thế nào. Tự nhiên gần bố, thân thiết, thoải mái, rất tinh khiết rất chân thành.”

Mạc Vũ Nhi đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp Hường Bân cũng là ở đây, hẳn cũng mỉm cười thân thiết như vậy. Nàng thở dài một tiếng, nhìn xa xăm: “Chỉ là tôi và huynh ấy không có duyên ở bên nhau.”

“Vì sao lại nói như vậy?” Phu nhân vội vã truy vấn.

“Thân phận của huynh ấy rất tôn quý, tôi không xứng.”

“Cô nương cứ chỉ vậy nhẽ, nói năng tự nhiên chắc hẳn cũng là xuất thân trong gia đình giàu có, sao lại nói xứng hay không xứng?”

Mạc Vũ Nhi thoáng cười khổ: “Khi còn nhỏ gia cảnh đúng là không tệ nhưng trải qua biến cố, tôi đã trở thành kẻ mồ côi, sao có thể xứng đôi?”

Phu nhân khó hiểu, “Là cô nương để ý chuyện này hay là người kia? Nếu người kia để ý thì hẳn ta không đáng để cô nương phải buồn suy nghĩ như vậy.”

“Thân phận của huynh ấy quyết định huynh ấy nhất định phải lấy một nữ tử xuất thân cao quý. Tôi cũng từng ảo tưởng nhưng chính mắt tôi đã nhìn thấy huynh ấy dịu dàng nói cười với nữ tử khác, lòng như tro tàn, tuy rằng huynh ấy có tình có nghĩa. Số mệnh rồi, chấp nhận nó rồi cũng bình tĩnh hơn nhiều.”

“Khi nào thì cô nương thấy nó dịu dàng nói cười với nữ tử khác?”

Mạc Vũ Nhi kinh ngạc nhìn bà, “Vì sao phu nhân lại hỏi vậy?”

Phu nhân tỏ vẻ bất bình, hai mắt rưng rưng: “Mạc Vũ Nhi, Bân Nhi nhà tôi đối xử với cô nương tình sâu nghĩa nặng, làm gì có nữ tử nào lọt vào mắt nó. Đừng nhìn nó bình thường tươi cười hòa nhã, thực ra đó chỉ là xã giao thôi, cô nương không cảm nhận được những nụ cười đó không có thành ý sao, chỉ có trước mặt người thân thiết thì nó mới thật lòng. Nó là người lạnh nhạt, chẳng có hi vọng vào ai nhưng từ khi gặp cô nương, tôi mới thấy nó vui vẻ, hạnh phúc, nghĩ đến cô nương là mỉm cười, chỉ là sau khi cô nương bỏ đi, nó lại quay về như trước...”

“Phu nhân... bà...” Mạc Vũ Nhi hoảng hốt hô lớn, biến sắc, nàng lo lắng nhìn qua bàn bên, Thanh Ngôn và Lam Ngữ đều cúi đầu ậy náy, không dám nhìn nàng.

“Đừng hỏi nữa, Vũ Nhi, ta đúng là mẹ của Hường Bân, hôm nay là ta bảo Thanh Ngôn và Lam Ngữ mời con đến đây, Bởi vì chỉ có Quan Mai các này mới có thể dỗ dành được lòng con, nên biết rằng để gặp được con rất khó khăn. Trước kia Bân Nhi giấu con thật kỹ, giờ là chính con trốn tránh.” Hường vương phi đè nén cảm xúc kích động lại, kéo tay Mạc Vũ Nhi, “Con là đứa trẻ nhu thuận, hiểu chuyện, nói cho ta biết, Bân Nhi nó chưa từng đối xử tốt với nữ tử nào khác cả?”

Mạc Vũ Nhi bối rối, bất lực nhìn Vương phi, lòng hối hận không thôi, vì sao mình lại dễ tin người, lơ lỏng cảnh giác như vậy.

Thấy nàng không dám, Hường vương phi thở dài: “Ta có đứa con gái tên Bối Nhi, con đã từng gặp qua rồi, nó từng không tốt với con nhưng là vì nó đã coi con là mối tình đầu của nó. Đúng là ngạc nhiên, con mặc nam trang mà có thể mê hoặc được cả hai đứa con của ta, đây là duyên phận gì chứ? Nhìn thấy con rồi ta đã hiểu, con đúng là nữ tử xinh đẹp, hiểu chuyện, khí chất thanh nhã, cử chỉ bất phàm. Ánh mắt của bọn trẻ rất tốt. Là một người xa lạ, nói chuyện với con đôi câu mà ta cũng sinh hảo cảm. Vũ Nhi, để ta thương yêu con được không, như mẫu thân con vậy?”

Sự trấn an dịu dàng của bà khiến tim Mạc Vũ Nhi thất lại, mắt ươn ướt, nàng nghẹn ngào lắc đầu, “Vương phi, đa tạ ý tốt của người. Con không xứng với đại ca, xin người để đại ca và công chúa yêu thương nhau đi!”

“Công chúa?” Hường vương phi khó hiểu hỏi lại.

Mạc Vũ Nhi lại biết mình đã lỡ lời nên cười tự giễu, kiên trì nói: “Không phải công chúa Mông Cổ sao? Huynh ấy đã đến biên cương đón nàng về đây.”

Hường vương phi vừa nghe thì cười, “Làm sao con biết?”

“Lúc con quay về kinh thành, đến cổng thành thì thấy huynh ấy và công chúa, cũng nghe thấy mọi người bàn tán.”

“Ha ha, Vũ Nhi ngốc, lần này con nợ Bản Nhi một lời giải thích rồi đó, bị nó mắng thì cũng đừng cầu cứu ta.”

“Gi cơ?” Mạc Vũ Nhi không hiểu tại sao bà lại đột nhiên thay đổi như vậy.

“Công chúa kia, lúc ấy Hoàng thượng thực sự là muốn ban cho Bản Nhi nhưng nó sống chết không cần, vì thế Hoàng thượng nghĩ cách, để Bản Nhi đến biên cương đón công chúa, dọc đường đi có thể gây dựng tình cảm cho bọn họ. Nhưng sao ngờ được Bản Nhi vừa gặp công chúa đã nói thẳng ra chuyện của con khiến công chúa kia rất hâm mộ con, rất muốn được làm quen với con đó. Giờ công chúa đã lấy được kim Hoàng thượng rồi, con đừng có nói lung tung!”

Mạc Vũ Nhi ghen hòng nhìn bà trân trối, mặt đỏ rồi lại trắng, trắng rồi lại đỏ, xấu hổ cúi đầu không nói. Đây là sự thật sao? Hướng đại ca không có ai khác, khó trách thấy sự xa cách của nàng huynh ấy đã hoảng hốt như vậy.

“Vũ Nhi, nói cho ta biết, vì sao ba năm trước con lại rời khỏi Bản Nhi?” Hướng vương phi lo lắng hỏi, rất nhiều nghi vấn hôm nay bà muốn tháo gỡ hết, Bản Nhi và Vũ Nhi không nên có hiểu lầm gì nữa.

“Người đính ước với con là công tử Tề Di Phi, huynh ấy và Hướng đại ca là bạn tốt, con ở giữa, Hướng đại ca sẽ rất khó xử.”

“Thế thì có gì khó, con đâu phải là thê tử của Tề công tử, hơn nữa lúc ấy hôn ước của con và Tề công tử cũng đã qua rồi, nam cưới nữ gả, không còn liên quan, trừ phi lòng con vẫn còn Tề công tử.”

Mạc Vũ Nhi rất muốn thở dài, chuyện của nàng và Hướng đại ca lúc ấy Hướng vương phi cũng biết rất nhiều. “Khi đó tuổi còn nhỏ, mẫu thân vừa mới khỏe lại, Tề công tử muốn nói lại tình cũ, trong lòng con chỉ có đại ca, bọn họ lại là bằng hữu, có rất nhiều chuyện rối rắm, con không thể thờ nổi. Vệ đại nhân còn nói thân phận của con không xứng với đại ca, con không nhìn thấy tương lai nên mới nảy ý rời đi.”

“Ai, con đúng là quái quỷ, nghĩ nhiều thật! Bản Nhi là ngọn núi lớn như vậy, dựa vào rất tốt! Vũ Nhi, Tề công tử vội vàng thành thân như vậy, con có biết vì sao không?”

Mạc Vũ Nhi cúi đầu không nói gì.

“Nó là muốn con thoải mái ở bên Bản Nhi, đừng băn khoăn gì đến nó nữa. Tề công tử đã dụng tâm như vậy, Bản Nhi lại dụng tình như thế, sao con có thể vứt bỏ không để ý được?”

“Con, con...” Nàng đúng là có chút quá đáng.

“Đừng tự nhốt mình trong bi thương và hối tiếc, phải cảm ơn sự quý trọng của mọi người dành cho con, bằng không sẽ hối hận cả đời đó. Phật tổ cũng không muốn thấy con như vậy đâu.” Hướng vương phi yêu thương nói.

Hai mắt Mạc Vũ Nhi đầm lệ, nhào vào lòng Hướng vương phi: “Vương phi, con sai rồi, con đã thấy đủ rồi.”

Hướng vương phi ôm chặt nàng: “Ừm, thế này mới ngoan. Giờ biết nói gì chưa?” Trời lạnh như vậy bà vẫn đi ra ngoài chính là muốn gặp vị phượng chủ Tầm Mộng phượng trong truyền thuyết này, chuyển đi hôm nay không tệ, cuối cùng đã tìm về được nàng dâu hiền, tao nhã, tú lệ như vậy, chẳng thua gì công chúa nào cả, khó trách Bản Nhi bị trối chặt như vậy. Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Hướng vương phi có cảm giác thành công như vậy.

Mạc Vũ Nhi thẹn thùng lau nước mắt, ngượng ngùng ngồi thẳng dậy nhìn Thanh Ngôn và Lam Ngữ đối diện đang vui sướng, mắt rưng rưng, nhớ lại chuyện khi này, mặt nóng bừng, nàng thấp giọng nói: “Cảm ơn Vương phi đã yêu thương Vũ Nhi như vậy, Vũ Nhi biết nên làm thế nào.”

“Vũ Nhi, gọi ta một tiếng mẫu thân rất khó sao?” Hướng vương phi khẽ hỏi.

Mạc Vũ Nhi càng đỏ mặt, tưởng tượng ra có mẹ chồng như vậy, ngày sau sẽ vui vẻ cỡ nào. Nhưng lại có thể gọi là mẫu thân thì rất khó khăn. Nàng đứng dậy, nhẹ nhàng quỳ xuống hành lễ: “Mẫu thân, Vũ Nhi có đức gì mà có thể được người thương yêu như vậy.”

Hương vương phi thương tiếc đỡ nàng dậy, lòng rất vui vẻ, lau nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng nói: “Vũ Nhi, đây là lần cuối cùng mẫu thân lau nước mắt cho con, từ nay về sau không được tùy hứng, sống thật hạnh phúc với Bân Nhi nhé.”

Đôi mắt đẹp của Mạc Vũ Nhi lấp lánh, kiên định gật đầu.

Thanh Ngôn Lam Ngữ vui mừng nhìn nhau cười, gánh nặng trong lòng các nàng đã có thể buông bỏ được rồi.

Tuyết ngừng rơi, du khách dần nhiều lên, năm nay cảnh trí Quan Mai Các dường như đẹp hơn rất nhiều.

33. Chương 33: Đại Kết Cục

Tan triều, Vệ Thức Văn hòa vào dòng người đi ra cửa cung. Hôm nay nghị sự hơi lâu, sắc trời đã âm trầm, các cung điện đã dần sáng ánh nến, người trong phủ thấy hắc đi ra thì vội nâng kiệu lên đón. Hắc vừa vén rèm kiệu thì đã nhìn thấy một bóng dáng cô đơn cưỡi ngựa đi qua.

“Hương huynh?” Vệ Thức Văn gọi theo bản năng. Sắp đến Tết rồi, vẻ mặt ai cũng vui vẻ, chỉ riêng Hương vương gia là như biến thành con người khác, cả ngày mặt nặng mày nhẹ không nói được lời nào.

Hương Bân xiết dây cương, nhìn thấy là Vệ Thức Văn thì hỏi: “Thức Văn có chuyện gì sao?”

“Trời lạnh thế này vì sao huynh còn cưỡi ngựa?”

“À, cưỡi ngựa đi nhanh hơn!” Mấy hôm nay chẳng biết Hương Toàn đi đâu, tìm cũng không thấy. Đột nhiên mất tin tức về Mộ Vân khiến hắc lo lắng vô cùng, ngày nào cũng chỉ mong sớm về phủ để gặp Hương Toàn, hỏi cho ra lẽ.

“Hương huynh, không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ?” Vệ Thức Văn lo lắng nhìn thoáng qua Hương Bân, hắc như bị ai lấy đi hồn phách vậy.

“Không có, Thức Văn, nếu không có chuyện gì thì ta đi trước đây.” Không đợi hắc trả lời, Hương Bân đã thúc ngựa bỏ đi không còn nhìn thấy bóng dáng.

“Đúng là nhanh, vội làm gì vậy không biết?” Vệ Thức Văn lầu bầu, bước lên kiệu, vừa đi vừa khó hiểu.

Hương Bân vừa vào phủ thì Hương Quý đã cười đón, đưa khăn mặt ấm lên. Ý cười trong mắt ông khiến Hương Bân phải nhìn mấy lần. “Trong phủ có việc?”

“À, không có.” Có ông cũng không nói, Vương phi đã dặn rất kỹ rồi.

“À, Hương Toàn đến chưa?”

“Đã đến từ lâu rồi, đang đợi trong thư phòng!”

“Ừm”, Hương Bân đón lấy khăn mặt trong tay Hương Quý, vội vàng lau mặt rồi xuyên qua rừng hoa, hành lang gấp khúc, trong thư phòng tối om, hắc nhíu mày, Hương Toàn này chẳng lẽ bị ngớ ngẩn rồi sao, không biết thấp đèn lên.

Cánh cửa lặng lẽ đáp lời, hắc đẩy cửa ra, bước đến bên bài, định thấp đèn lên thì đột nhiên nghe được tiếng thở dài mềm mại: “Đại ca, đừng thấp đèn!”

Giọng nói truyền đến từ trước cửa sổ, lúc này hắc mới nhìn thấy bóng dáng mảnh mai đang đứng đó. “Mộ Vân?” Hắc trợn mắt nhìn, không thể tin được, sợ đây chỉ là cảnh trong mơ, gần đây hắc rất hay mơ như vậy. Chờ đến khi chắc chắn đây là sự thật thì hắc mừng rỡ như điên, người cũng run rẩy không thôi. “Là Mộ Vân sao?” Hắc định bước lên trước.

“Đừng!” Bóng dáng kia từ từ quay lại đối mặt với hắc, trong bóng đêm hắc không thể nhìn rõ vẻ mặt của nhưng giọng nói của nàng run run hắc vẫn có thể cảm nhận được. Hắc cũng hoảng hốt, vội dừng bước lại.

“Đại ca, cứ thế thôi, đừng đốt đèn, cũng đừng đến gần, như vậy muội mới có dũng khí nói lại mọi chuyện với huynh.” Nàng dừng lại, như tích góp từng chút từng chút một sức lực của mình rồi mới nói: “Hôm nay muội đến đây là muốn xin đại ca tha thứ cho sự ngu ngốc của muội, người khác đều nói muội trí tuệ khác

thường, muội cũng thường lấy đó để tự đắc nhưng thực ra muội là kẻ rất rất rất ngu ngốc, bằng không muội đã không đối xử với đại ca như thế.”

Trong bóng tối, như nhìn thấy vai nàng run run như đang đè nén tiếng nức nở: “Đừng khóc, Mộ Vân!” Tim hắn bắt đầu ca hát, sợ làm nàng hoảng hốt chạy mất nên mới nhịn không bước lên trước.

“Đại ca sẽ không ngờ là muội ghen đúng không! Chỉ vì ở trước cổng thành nhìn thấy huynh và nữ tử khác cười nói nên muội đã giận dữ đến độ quên mất những điểm tốt của huynh, trong lòng hận huynh vô cùng, muội chính là người như vậy đấy.”

“Lúc ấy muội đã ở đó?”

“Muội đang đợi vào thành, lúc ấy muội đã mất lý trí, thề sẽ không bao giờ thân cận với đại ca nữa bước nào nữa. Trong ý thức, muội tỉnh táo, biết xa cách chính là sự trừng phạt lớn nhất với huynh nhưng thực sự cũng là vì muốn tốt cho đại ca. Nhìn thấy tay đại ca đau như vậy, đúng rồi, tay đại ca đã khỏi hẳn chưa?”

Suy nghĩ bất ngờ khiến nàng quên đi mọi thứ, vội vàng tiến lên cầm tay hắn muốn nhìn cho rõ. Hướng Bân hơi kéo lại ôm chặt nàng vào lòng. Cảm nhận được vòm ngực ấm áp và hơi thở quen thuộc khiến người ta an tâm. Mạc Vũ Nhi cảm thấy không còn gì hoài nghi, bàn tay mềm run run vuốt ve gương mặt tuấn nhã của hắn, khuôn mặt tinh quái bất ngờ, ánh mắt bừng sáng: “Đại ca, muội sai rồi, tha thứ cho muội được không?”

Hắn ngửa đầu thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt hơi khép lại, khàn khàn thở dài: “Nha đầu ngốc nghếch này!” Nàng rưng rưng dựa vào vai hắn, hơi thở như lan. Hướng Bân nhẹ nhàng hôn lên giọt lệ trên mặt nàng. Lòng nàng rung động, dựa sát vào lòng Hướng Bân.

Hướng Bân hôn lên môi nàng, vẫn ngọt ngào say lòng người như trước, hai tay vuốt ve cơ thể thướt tha của nàng, hắn không khỏi bế bổng nàng lên, đi vào phòng.

Nàng vừa lo lắng lại vừa thẹn thùng, cảm nhận được mình bị đặt lên giường, bên tai là tiếng thở dồn dập của Hướng Bân, hai má Mạc Vũ Nhi đỏ bừng, mắt nhắm chặt.

“Mộ Vân, từ hôm nay trở đi, dù muội có bao nhiêu lý do ta cũng sẽ không để muội đi nữa.” Hắn thấp giọng nói đầy kiên định. Nàng không trốn mất, chỉ dịu dàng dựa sát vào người hắn hơn.

Hướng Bân kéo rèm, trong bóng đêm, hắn hôn lên đôi môi anh đào của nàng đầy cuồng nhiệt, hạnh phúc như nước biển nuốt chửng lấy hai người. Giờ khắc này, hắn có nàng mà nàng cũng chỉ có hắn, đừng trách hắn không tuân thủ lễ giáo, chỉ có ôm chặt, vuốt ve nàng, cảm thụ hơi thở của nàng thì hắn mới có được cảm giác kiên định.

Ánh rạng đông dần hé, thư phòng dần sáng lên. Hướng Bân yêu thương nhìn Mạc Vũ Nhi trong vòng tay mình, dung nhan thanh tú bớt đi mấy phần lạnh lùng lại thêm mấy phần kiều mỹ. Da dẻ trắng ngần hơi ửng hồng như lớp ngọc trắng nõn bôi lên một lớp son, diễm lệ không thể diễn tả nổi, cánh tay trần ở ngoài chăn khiến hắn động lòng, môi bắt giác lại hôn lên.

Cuối cùng nàng đã thuộc về hắn rồi.

Đôi mi dài của Mạc Vũ Nhi hơi rung động, mắt đẹp hé mở mang theo chút sương mù thật xinh đẹp, thực sự khiến người ta mơ màng.

Nhìn thấy Hướng Bân, Mạc Vũ Nhi nhớ lại mọi chuyện, nàng thẹn thùng nhắm mắt lại, vùi đầu vào ngực hắn.

Hướng Bân vươn tay ôm nàng, dịu dàng hỏi: “Muội là ai? Công tử Mộ Vân? Tiểu thư Vũ Nhi? Phường chủ Tầm Mộng phường? Hay là tiểu vương phi thích ăn dấm chua?”

Mềm mại dựa vào lòng hắn, Mạc Vũ Nhi khẽ cười, yếu ớt đáp: “Đương nhiên là công tử Mộ Vân của huynh rồi.” Gần gũi với đại ca như vậy, lặng lẽ nói mấy câu vui đùa, Mạc Vũ Nhi đã hiểu được mình may mắn cỡ nào.

Hướng Bân cười vang, vẻ mặt hạnh phúc: “Phường chủ Tầm Mộng phường, xin hỏi làm hai bộ hỉ phục trong thời gian nhanh nhất thì mất bao lâu?”

“Cho ai?”

“Đương nhiên là cho ta và Vương phi của ta.”

Mặt nàng đỏ lên, thì thào nói: “Không cần làm.”

“A” Hấn cúi người thấp giọng thì thầm vào tai nàng: “Chẳng lẽ chúng ta cứ thế này thì tính là đã thành thân? Bỏn vương không có ý kiến, Vương phi thì sao?”

Mạc Vũ Nhi vừa thẹn vừa quẫn lại chui vào chăn, buồn bực nói: “Người ta không có ý đó, hỉ phục đó muội đã làm từ ba năm trước rồi, vẫn mang theo, giờ ở trong Liễu viên.”

“Ba năm trước?” Hấn kinh ngạc kéo nàng ra, sợ nàng ở trong chăn buồn bực.

“Ừm, khi đó huynh vẫn nói muốn sớm lấy muội về, muội nghe vậy nên đã lạng lẽ xong hai bộ hỉ phục rồi. Không ngờ cách ba năm mới dùng đến.” Nàng thở dài.

“Nhưng cuối cùng vẫn là cho ta mặc vào đúng không?” Hướng Bân dịu dàng ôm chầm lấy Mạc Vũ Nhi, “Vũ Nhi, ta muốn gọi khuê danh của muội. Cho ta hai ngày, ta sẽ long trọng lấy nàng về Hướng vương phủ, được không?”

“Vâng!” Mặt nàng không khỏi đỏ lên, nhìn khuôn mặt tuấn nhã kia, từ nay về sau nàng sẽ coi hấn là trời của mình.

Đại hôn của Hướng Bân Hướng Vương gia thiết yến mời tất cả các quần thần, tiệc rượu kéo dài từ hoàng cung đến Vương phủ, náo nhiệt suốt 10 ngày. Khó khăn lắm Hướng vương phủ mới yên tĩnh lại thì Lãnh Như Thiên lại la hét nói đã lâu rồi Kinh thành tứ thiếu không tụ hội, muốn đến Vương phủ tụ tập.

Hướng Bân biết tụ hội là giả, xem tiểu vương phi mới là thật. Lúc thành thân, hấn sợ Vũ Nhi bị quấy nhiễu nên tất cả rượu đều là hấn cản. Hôm nay cũng được, để Vũ Nhi đi ra gặp mặt đi, dù sao cũng là bạn cũ.

Nói là cơm chiều nhưng ba người lại đến từ sớm. Buổi chiều, bốn người ngồi trong phòng khách uống trà. Vệ Thúc Văn chợt cảm thấy có hương thơm ngát từ trong vườn thổi tới, hỏi: “Hướng huynh, vườn của huynh thực sự trồng mai sao?”

“Ừm, ở bên thư phòng, có một góc trống để trồng mai.”

“A, đệ nhớ lúc trước Vương phủ không có mà!” Lãnh Như Thiên ông ổng nói.

Hướng Bân cười: “Đúng, hai năm trước mới trồng, nội tử (vợ) yêu mai thành si. Ta quyết định để cho Hướng Quý trồng, tránh để mùa đông lạnh giá nàng lại chạy đến Quan Mai các.”

Lãnh Như Thiên nghe vậy mà thấy chua chua, nội tử nội tử, thành thân mới có mấy ngày, ha ha. Nhưng mà vị đại cữu này thật lợi hại, mấy năm trước đã trồng mai chờ mỹ nhân về, dụng tâm này ai có thể kháng cự được?

Tề Di Phi không nói gì, Vũ Nhi được Hướng Bân yêu thương như vậy, cảm giác tội lỗi của hấn cũng nhẹ đi rất nhiều, giờ hấn chỉ cảm thấy vui mừng mà thôi.

“Cót két” một tiếng, cửa bị đẩy ra, một nữ tử mặc áo bào hồng nhạt, búi tóc cao bưng điểm tâm đi vào. Hướng Bân vội đứng dậy đón, thương yêu hỏi: “Không phải có nha hoàn rồi sao? Sao còn tự mình động thủ? Có mệt không?”

Chỉ thấy nàng cười dịu dàng, yêu kiều nói: “Sẽ không yếu đuối như vậy đâu Vương gia”. Quay lại thì lễ với mọi người: “Tề đại ca, Vệ đại nhân, Lãnh cô gia, các vị dùng chút điểm tâm nhé, tôi bảo phòng bếp mang lên ngay đây.”

Đây là giả tiểu tử sao? Quyến rũ, xinh đẹp như vậy? Ba người nhìn vẻ tao nhã của nàng, không ngờ nữ nhân thành thân rồi lại có phong vị như vậy.

“Liễu công tử, không Vương phi, người thật khiến tôi không dám nhận người quen.” Vệ Thúc Văn nói thẳng.

Nàng mỉm cười, thoải mái ngồi xuống bên, “Thật sự khác biệt lắm sao? Nếu thế thì xem ra tôi cải nam trang cũng rất thành công rồi.” Chỉ tiếc vẫn không giấu được phu quân thương yêu.

“Đâu chỉ là thành công, còn khiến đệ tâm phục, khẩu phục đó.” Nhớ lại lúc trước, Lãnh Như Thiên thực sự dở khóc dở cười, việc này còn làm cho Hường Như Bối đem ra cười trêu hấn.

“Nội tử tính tình trẻ con, các vị đừng cười.” Ba người này nhìn chằm chằm ái thê ngay trước mắt hấn như vậy, lòng Hường Bản rất không thoải mái.

Mạc Vũ Nhi nhìn vẻ ảo não của Hường Bản, lòng vui vẻ, nàng đứng dậy, khẽ cười nói: “Các vị cứ ngồi đó đi, tôi xuống bếp xem Hường Quý chuẩn bị đến đâu rồi? Vương gia, thiếp xin lui.”

Hường Bản khen ngợi gật gật đầu, ba người kia còn chưa tỉnh táo lại thì nàng đã mở cửa mà đi, chỉ để lại hương thơm ngan ngát.

Nữ tử như vậy đúng là kỳ lạ, mặc nam trang thì thanh nhã tuấn tú, mặc nữ trang thì tú lệ, cao nhã, đều rất tự nhiên, hào phóng! Rất nhiều năm sau, ba người còn thường thường nhắc lại, chỉ là nàng ở ẩn trong Hường vương phủ, cũng ít gặp lại nhau.

“Bọn họ đi rồi sao?” Người bị một đôi tay dài kéo vào lòng, nàng khẽ mỉm cười. Nụ hôn của hấn có chút hơi men, nàng xoay người ôm lấy vai hấn. “Ừm, bản vương mới đang tân hôn, bọn họ cũng ngại không dám ở lâu.”

Nàng bật cười, “Nhất định là chàng ám chỉ cho bọn họ đi về sớm!”

Hấn có chút thẹn thùng vui đầu vào cần cổ. “Đúng thế còn gì? Sao lại đến thư phòng ngắm mai?”

“Thích mà!”

“Vũ Nhi, gả cho ta rồi không còn được tự do như trước nữa, nàng có thấy buồn không?”

Nhón gót khẽ hôn lên môi hấn. “Có chàng ở bên sao lại buồn?” Hường chi còn có một tiểu cô tai quái và mẹ chồng đáng yêu, nàng sao có thể buồn được?

- Nàng là kỳ tài may trang phục, gả cho một nam tử bình thường như ta, thật đáng tiếc!

- Phu quân của thiếp sao có thể bình thường được? Là thiếp trăm cay nghìn đắng mới tìm được. Hơn nữa, không thể may áo cưới cho người khác thì thiếp có thể vì phu quân... vì...

Nàng thẹn thùng nói không nên lời, mắt đẹp lóng lánh thu ba.

- Là đứa nhỏ sao? Vương phủ quá lớn, ta cũng không còn trẻ nữa, có một đứa trẻ thật sự rất tuyệt.

Là tiểu quận chúa thì càng tốt, giống như nàng, trí tuệ, xinh đẹp, không biết nam tử nào mới may mắn lấy được? Giờ hấn đột nhiên cảm nhận được nỗi lo của người làm cha.

“Vâng!” Nàng hạnh phúc dựa vào lòng hấn, nhắm mắt lại, để mặc cho cơn buồn ngủ lan tràn. Ai có thể vừa ngủ vừa nói chuyện, chỉ có thê tử của hấn mà thôi. Thả lỏng và thoải mái như vậy, ngủ ngon như vậy làm cho hấn mỉm cười triu mến, khẽ bế bổng cơ thể mềm mại kia lên. “Nàng đó, thực sự yên tâm đến thế sao!”

Trong lúc ngủ mơ, nàng khẽ cười, có gì mà lo lắng, có chàng ở bên cạnh, mãi mãi không rời xa, chẳng phải sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tu-nhu-mai>